Au Dira Mase Tâm Khai P

Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ

Tập 4A

Den bi Khai Phong làm

Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ (Tập 4A)

Tác giả: Âu Dương Mặc Tâm

Dịch giả: Trần Thúy Hiền

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Số trang: 420

Ngày xuất bản: 13/02/2015

Giá bìa: 115.000 d

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Chụp pic: hyuganatsume

intheend: 1-3 undead_nd: 4-6 Valentine: 7-hết

Beta: kararoxbee

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu

Một cô nàng mắt nhỏ mày râm, lưng rắn eo chuột, ham tiền háo sắc, tham sống sơ chết, chính là Kim Kiền, một cô nàng chẳng được cái nết gì hết. Bạn cho rằng cô ấy sẽ chẳng được tích sư gì, sẽ chẳng ai thèm ngó ngàng đến???!!! No, no, no, nhầm rồi. Ngược lại cô ấy rất được "tích sự", cô ấy lại còn được một chàng trai siêu siêu cấp điển trai để mắt đến. Chàng trai này phải nói là tài giỏi vô cùng, võ công cái thế, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, đó chính là Triển Chiêu, Ngư tiền tứ phẩm đới đạo hộ vê, Ngư Miêu đi theo phò tá Bao đại nhân.

Ngạc nhiên chưa? Rốt cuộc thì chuyện là

như thế nào?

"Công Tôn tiên sinh, bản phủ cảm thấy gần đây trong phủ có chút náo nhiệt đó..."

"Đại nhân, học trò cũng cảm thấy như thế."

"Haizz... có hơi náo nhiệt quá rồi..."

"Đại nhân nói rất đúng."

Kim Kiền, một cô gái của thế kỉ 21, không những không xinh đẹp mà trông lại chẳng khác gì nam nhi, mắt nhỏ, mình dây, gương mặt chẳng có nét gì nổi trội cả. Đã vậy tính tình còn ở dưới mức bình thường, đã ham tiền lại háo sắc, nhát chết nhưng mê giai, chỉ cần thấy giai đẹp là mắt sáng như đèn pha. Có thể nói, Kim Kiền chính là một cô gái hết sức, hết sức tầm thường, cũng giống như cái tên Kim Kiền của cô vậy. ("Kim Kiền" nghĩa là quỳ gối trước đồng tiền.)

Vì hám tiền mà Kim Kiền đồng ý làm "vật

thí nghiệm" cho cỗ máy xuyên không của một nhà khoa học, ngờ đâu cô thật sự xuyên không về quá khứ, roi xuống đúng đầu hai nhân vật "tai tiếng" trong giang hồ là Y Tiên và Độc Thánh. Nhờ cơ duyên kỳ ngộ trên trời rơi xuống này mà Kim Kiền được hai vị Y Tiên và Độc Thánh nhận làm đệ tử, truyền cho cách chữa bệnh dùng độc. Sau những ngày tháng bị "nhồi nhét" vô số các phương thức hại người (và cứu người), cuối cùng cũng đến ngày nàng "thành tài" và bị đá ra chốn giang hồ.

Nàng cải trang nam nhi, vào Khai Phong phủ làm bộ khoái, cấp dưới của Triển Chiêu, giúp Bao đại nhân phá án và gây ra hàng loạt các tình huống dở khóc dở cười...

Một Bao đại nhân liêm khiết chính trực, một Công Tôn Sách đa mưu túc trí, "gian xảo" vô cùng, một Ngự Miêu Triển Chiêu đẹp trai ngời ngời, nghĩa khí đầy mình, là "Idol" của cả thành Biện Lương, một Kim Kiền miệng lưỡi dẻo quẹo, chuyên gia nịnh bợ, ham tiền, háo sắc, mê giai đẹp... tất cả kết hợp với nhau trong một Khai Phong Phủ gần gũi, ấm áp và... thật hơn là những câu chuyện truyền kì được người đời ca tụng.

Tác giả

Âu Dương Mặc Tâm, họ Vương, là vua của các loại hố, là một sinh vật hơi thừa tế bào gian tà. Thường ngày rất ngoạn ngoãn viết văn, chủ yếu là thể loại hài hước, văn phong vui nhộn, dí dóm khiến người đọc cười đau bụng. Tốc độ viết thì... mọi người biết rồi đấy, bởi thế nên rất được bạn đọc "yêu thương".

Thời gian sinh vật này xuất hiện chẳng bao giờ cố định và đến giờ vẫn chưa có quy luật nào. Nghe đồn sinh vật này xuất thân từ sao Thiên Lang, lúc rơi xuống địa cầu đã tạo nên một cái hố rất lớn, độ sâu đến giờ vẫn chưa ai đo được. Số lượng quần chúng đến bên hố hóng chuyện tự trượt chân vào, bị người khác kéo vào, đẩy vào nhiều không đếm hết, bên dưới vọng lên tiếng kêu thảm thiết không thôi.

Mục lục

Thanh Long Châu

<u>Hồi một</u>

<u>Hồi hai</u>

Hồi ba

<u>Hồi bốn</u>

<u>Hồi năm</u>

<u>Hồi sáu</u>

Hồi bảy

Hồi tám

Ngoại truyện: Những ngày nghỉ phép của Tiểu Kim

Thanh Long Châu

Hồi một

Giải độc hiệu úy sợ hết hồn,

bách tác Đoan Ngọ lại xuất hiện

Bên hàng liễu ve ngân ran, ngày nắng gió nhẹ vòn tóc mây.

Trời trưa, dưới hàng liễu xanh thướt tha bên dòng Biện Hà, gió hiu hiu thổi xua đi cái nóng hè, mặc dù không thể sánh với sự khoan khoái khi dong thuyền hóng mát trên sông, nhưng vẫn dễ chịu hơn hẳn với cái nóng đến bốc hơi kéo dài suốt trong thành Biên Lương.

bên bờ sông, người thì thưởng trà, người thì ngắm cảnh, người thì ngâm thơ, rất có khí vị phong lưu. Đột nhiên, tấm vải hiệu treo ở cửa quán khẽ động, mấy bóng người vội vã đi đến. Tiểu nhị thấy khách tới, lập tức tiến lên chào mời, nhưng khi nhìn rõ người đến thì không khỏi sửng sốt

Trong quán trà được bố trí trang nhã

Chỉ thấy mấy người này, người nào người nấy cao to vạm vỡ, thân vận trang phục đỏ đen, bên phải hông giắt thẻ bài có khắc bốn chữ "Khai Phong phủ nha".

"Thì ra là các vị quan gia của Khai

bên trong!", tiểu nhị liếc mắt một cái là nhận ra thân phận của mấy người này, nhất thời mặt mày rạng rỡ, nhiệt tình hơn mấy phần.

Phong phủ, mời vào bên trong, mời vào

Nhưng mấy người này lại chẳng thèm liếc nhìn tiểu nhị, chỉ quan sát xung quanh trong quán trà, mồ hôi đầy trán, vẻ mặt lo lắng, hình như họ đang tìm kiếm gì đó.

"Có thấy không?"

"Không thấy."

"Lẽ nào không có ở đây?"

"Quán trà, trà lâu bên bờ sông này đều đã tìm khắp lượt, đây là quán trà cuối cùng rồi."

Mấy sai dịch sắc mặt không tốt thì thầm to nhỏ với nhau một hồi, đột nhiên quay người lại túm lấy một sai dịch phía sau, gấp giọng hỏi: "Anh nói đi Trịnh Tiểu Liễu, anh có lừa chúng tôi không đấy?"

Trịnh Tiểu Liễu bị túm, vẻ mặt như nhà có đám, trọn trừng đôi mắt báo, phân bua: "Hôm nay đến phiên cậu ta được nghỉ, cậu ta chỉ nói với tôi muốn tới quán

trà bên bờ sông hóng mát, ai mà biết được quán trà nào chứ..."

Chúng sai dịch nhất thời rơi vào bế tắc.

Tiểu nhị liếc nhìn mấy người này, không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Phải chăng mấy vị quan gia muốn tìm người?"

"Không sai, không sai, đúng là tìm người!"

"Tiểu nhị, cậu có nhìn thấy một tiểu tử người gầy như cây sậy..."

"Mắt thì nhỏ tí..."

"Toàn thân đầy mùi tỏi..."

"Hễ nhìn thấy bạc là hai mắt phát sáng xanh lè hệt như sói hoang trong núi không?"

Mấy nha dịch liến thoắng, vung tay múa chân hỏi dồn.

Tiểu nhị bị mấy nha dịch vây hỏi, sợ tới nỗi mặt trắng bệch ra: "Mấy... mấy vị quan gia, các ngài muốn tìm sói hay người?"

"Đương nhiên là người!"

"Tiểu nhân, tiểu nhân chưa từng thấy người nào giống sói..."

Chúng nha dịch nghe xong liền ỉu xìu, chán nản, mấy nam nhi thân cao bảy thước mà lại gục đầu ảo não héo rũ như cà ngâm sương vậy.

"Có... có điều, nếu là người gầy như cây sậy, mắt nhỏ tí, người toàn mùi tỏi thì tiểu nhân có thấy một người...", tiểu nhị ngập ngừng nói.

"Cái gì? Ở đâu?", chúng nha dịch liền

Tiểu nhị run rấy giơ ngón tay chỉ chỉ vào trong góc quán trà.

nhất tề trơn trừng mắt lên, cao giong hỏi.

Chúng nha dịch rầm rập lao vội qua, đến khi định thần nhìn kỹ thì nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy trên chiếc bàn vuông nằm lọt thỏm trong góc quán trà có một người

đang nằm bò ra, tay quàng qua mặt bàn, đầu gục xuống, hai mắt nhắm nghiền, miệng hơi há, khe khẽ phát ra âm thanh, xem chừng người đó đang ngủ rất say. Ánh mặt trời chói chang ngoài kia chiếu lên khuôn mặt lộ rõ đôi má hây hây ngoài

trắng trong hồng, mềm mại mịn màng tinh khôi như thể nhìn xuyên qua được, trong trẻo đến động lòng người.

Chúng nha dịch trước là sửng sốt, sau tiến lên hai bước nhìn thật kỹ, sắc mặt bất giác cùng sa sầm lại.

Chọt nghe có người nhỏ giọng làu bàu:

"Đường đường là Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ thế mà lại ngủ chảy nước dãi đầy mặt..."

"Còn ra thể thống gì nữa? Còn ra thể

thống gì nữa?"

"May mà hôm nay đến phiên cậu ta nghỉ, không mặc quan phục hiệu úy, bằng không thể diện của Khai Phong phủ chúng ta há chẳng phải đều mất sạch sao..."

Trịnh Tiểu Liễu mây đen bay đầy đầu bước lên khẽ gọi: "Kim Kiền, mau dậy đi."

Kim Kiền đang úp mặt lên bàn ngủ tợp tợp miệng, rồi quay đầu sang hướng khác, tiếp tục ngủ vùi.

Trên trán chúng nha dịch lập tức nỗi đầy gân xanh.

Một người tiến lên, hét vào lỗ tai Kim Kiền: "Kim hiệu úy, đại nhân cho truyền ngài về phủ!"

Người trên bàn vẫn không hề động cựa.

Một người khác tiến lại gần, gào bên cạnh Kim Kiền: "Kim hiệu úy, Kim hiệu úy!"

Vừa mới gào được hai tiếng, đột nhiên có cảm giác không ổn, chỉ thấy thấy liền kinh hoàng thất sắc, vội vàng vọt tới bên cạnh xách hai ấm trà xối lên nha dịch bị mẩn đỏ kia, tới khi nha dịch nọ toàn thân ướt sũng như chuột lột mới dừng tay.

toàn thân ngứa ngáy khó chịu, mặt nổi mần đỏ. Chúng nha dịch xung quanh vừa

Đến tận khi những nốt mẫn đỏ trên mặt nha dịch kia dần dần lặn đi, chúng nha dịch mới thở phào nhẹ nhõm hệt như vừa trải qua một trận đại nạn không chết vậy.

"Là phần ngứa, may mà mấy chúng ta phản ứng nhanh."

"May mà Công Tôn tiên sinh đã cho

chúng ta biết cách giải..."

"Anh em, phải quý trọng tính mạng của bản thân và gia đình, hãy tránh xa cái tên hiệu úy họ Kim này!"

Luýnh quýnh một hồi, chúng nha dịch liếc nhìn Kim Kiền lại phát sầu, đụng thì không đụng được, gọi thì không dậy, làm thế nào mới được đây?

Chẳng biết người nào đột nhiên nảy ra một ý, bất thình lình đề khí hét váng lên:

"Mang nước tới đây! Mau mau cứu hỏa!" "Hoa khôi của Ỷ Thúy lâu kìa, mỹ

Không hiệu quả.

nhân đó!!"

Không chút phản ứng.

"Vàng, một đĩnh vàng to thật là to!"

Kim Kiền hơi hơi động đậy.

"Phát bổng lộc kìa!"

Lại động đậy một chút... sau đó, tiếp tục ngủ như chết.

"..." Tắc nghẹn.

Chúng nha dịch anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ánh mắt nhất tề bắn về phía Trịnh Tiểu Liễu.

Trịnh Tiểu Liễu giật nảy mình, vò đầu bứt tai hồi lâu, đột nhiên mắt sáng lên, cao giọng hô: "Triển đại nhân!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy cái người

khắc trước còn nằm bò ra bàn ngủ như lợn chết đột nhiên bật dậy hệt như cá chép quẫy mình, hai chân mở rộng ra theo hình chữ bát, cánh tay duỗi thẳng, lưng thẳng như thân tùng thân bách, hai mắt lấp lánh vừa sáng lại có thần, trưng

ra tư thế đứng tấn đúng tiêu chuẩn, tinh thần sáng láng nói: "Triển đại nhân, hôm nay thuộc hạ tuyệt không lười biếng, mong Triển đại nhân minh xét!"

• •

Trong quán trà rất tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng nước chảy tóc tóc của vị khách nào đó rót trà tràn cả ra mặt bàn ở gian trà lâu bên cạnh của bên cạnh của bên cạnh.

"Phụt!"

"Ha ha ha..."

nha dịch thấy Kim Kiền đang đứng trung bình tấn vô cùng bài bản liền cười rộ lên, cười đến mức nghiêng ngả, hụt hơi đau bụng.

Không biết là ai mở đầu trước, chúng

Kim Kiền trọn trừng đôi mắt nhỏ nhìn bốn phía xung quanh một vòng cứ như địch đến trước mặt vậy, tới khi không thấy bóng dáng màu lam quen thuộc, sắc mặt nhất thời sa sầm xuống, quát lên: "Con bà nó, là kẻ nào an gan hùm mật gấu dám quấy nhiễu giấc mộng đẹp của ta trong ngày nghỉ, còn không mau mau ra nhân tôi để được khoan hồng, kháng cư tất sẽ bi nghiệm tri. Kẻ nào hả?!"

Chúng nha dịch kẻ thì ôm bụng, kẻ thì lau nước mắt, đều đồng loạt chỉ về phía Trịnh Tiểu Liễu.

"Trịnh Tiểu Liễu!", Kim Kiền siết nắm tay kêu răng rắc, răng rắc, đôi mắt nhỏ nheo lại, nghiến răng nghiến lợi cất bước tiến về phía Trịnh Tiểu Liễu nói, "Mặc dù hai chúng ta là nghĩa bạn ở chung phòng, nhưng anh dám quấy nhiễu giấc ngủ của tôi, thù này không đội trời chung, anh chớ trách tôi lòng dạ độc ác..."

Trịnh Tiểu Liễu mặt mày trắng bệch, vội vội vàng vàng xua tay kêu lên: "Kim Kiền, cậu đừng hiểu nhầm, là Bao đại sông trong thành Biện Lương mới tìm thấy cậu, e là Bao đại nhân đã chờ lâu lắm rồi..."

"Bao đại nhân tìm tôi?", Kim Kiền

chớp chớp mắt, "Là chuyên gì?"

nhân triệu cậu về phủ, mấy người chúng tôi đều chạy khắp các quán trà bên bờ

"Chúng tôi không biết, nói là có người trúng độc bèn lệnh cho mấy người chúng tôi..."

"Trúng độc?", Kim Kiền kêu lên một tiếng kinh hãi, bắt đầu đi vòng vòng tại chỗ, "Trúng độc, trúng độc, trúng độc! Công việc với mức độ nguy hiểm và độ "Vút" một tiếng, chỉ trong nháy mắt, thân hình nhỏ gầy đã mất dạng, chỉ để lại một vệt khói bụi lãng đãng trôi dần về phía xa.

Chúng nha dịch đều ngừng cười, há

mồm trợn mắt nhìn về phía Kim Kiền

đại nhân, thuộc ha đến đây..."

biến mất.

khó cao như vậy trước nay đều do con mèo nào đó độc quyền thực thi... chậc chậc...", nói đến đây, Kim Kiền ngắng phát đầu lên, đôi mắt nhỏ nhìn về phía xa, ánh mắt sáng rực lấp lánh, miệng thì hét lên một tiếng tới quãng tám: "Triển

Hồi lâu sau, mới có người hoàn hồn, tán thưởng:

"Khinh công của Kim hiệu úy lại tăng tiến không ít."

"Xem ra Triển đại nhân rèn luyện rất có hiệu quả."

"Kim hiệu úy có thể được Triển đại nhân đích thân chỉ dạy, quả là có phúc..."

"Khụ khụ, mấy vị quan gia của Khai Phong phủ", tiểu nhị của quán trà thò đầu qua nói, "Vị vừa rồi chính là quan gia của Khai Phong phủ sao?"

"Đương nhiên là thế rồi, ngoại trừ người của Khai Phong phủ chúng ta, còn ai có thể có thân thủ tốt nhường ấy chứ?", chúng nha dịch tự hào nói.

"Tốt quá rồi...", tiểu nhị thở phào một tiếng, nói: "Vị quan gia kia gọi bốn âm trà Bích Loa Xuân, ba âm trà Long Tỉnh, ba bát nước cất hoa mai, một bát nước gừng mật ong, tám đĩa bánh hoa quế, sáu bát mì, hai lồng bánh hấp, bốn đĩa rau... tổng cộng là ba lượng tám tiền năm li hai phân bạc trắng, mấy vị quan gia thanh toán cho tiểu nhân!"

...

Sóng nước lăn tăn lấp lánh trên dòng Biện Hà, phản chiếu lên gương mặt hơi nhăn nhúm của chúng nha dịch Khai Phong phủ, bên bờ sông gió nhẹ phất phơ, hây hẩy lướt qua thân hình cứng nhắc của họ.

"Kim Kiền!!", mấy tiếng hét cao vút nhất tề cất lên, rung trời động đất.

Từ đó về sau giang hồ truyền rằng, nha dịch Khai Phong phủ, người nào người nấy nội công thâm hậu, công phu sư tử hống đã luyện lên tới đỉnh điểm, chỉ cần họ hướng về phía bọn trộm đạo, cắp vặt gầm lên một tiếng, ắt sẽ khiến cho kẻ đó thất khiếu chảy máu, đi đời nhà ma.

Phía ngoài Tây sương phòng của Phu Tử viện trong Khai Phong phủ, Bao đại nhân sắc mặt u ám, không ngừng đi qua đi lại, bốn vị hiệu úy vây quanh bên ngoài sương phòng, mặt đầy vẻ lo lắng, mồ hôi mỏng phủ khắp mặt, cứ hướng về phía trong sương phòng mà ngóng nhìn.

"Công Tôn tiên sinh, tiên sinh thấy thương thế của Lý bổ đầu có đáng ngại không?", Bao đại nhân lo lắng hỏi.

Công Tôn tiên sinh chau mày nói: "Đại nhân, thương thế trên người Lý bổ đầu không đáng ngại, chỉ là chất độc ở miệng vết thương thì hơi nan giải."

Sắc mặt của Bao đại nhân cùng bốn vị hiệu úy đồng thời trầm xuống.

"Đại nhân đừng quá lo lắng", Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói: "Triển hộ vệ đang ở trong phòng vận công ép chất độc trong người Lý bổ đầu ra ngoài, học trò tin rằng với công lực của Triển hộ vệ, nhất định sẽ có thể chế ngự được độc tính" Chúng nhân khẽ thở phào một tiếng, lại nhìn đăm đăm vào cánh cửa đóng chặt của Tây sương phòng.

Đột nhiên, cánh cửa khẽ động, một người đẩy cửa bước ra.

Người này với hàng lông mày lưỡi mác nhíu chặt, đôi môi mỏng bợt bạt, trán đẫm mồ hôi, bộ quan phục màu đỏ cũng đầy dấu mồ hôi thấm ướt, đó chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, Triển Chiêu.

"Triển hộ vệ!"

"Triển đại nhân!"

Triển Chiêu khẽ gật đầu một cái với mọi người, nói: "Thuộc hạ đã vận công đem chất độc trên người Lý bổ đầu ép vào cánh tay, nhưng trước sau vẫn không có cách nào mà ép chất độc ra ngoài..."

Mọi người biến sắc, vội vàng rảo bước vào sương phòng.

Chỉ thấy một người đang nằm trên giường, gương mặt trắng bệch, cánh tay trái ẩn hiện sắc đen vắt lên bên ngoài chăn ở mép giường, chính là Lý Thiệu, bổ đầu Khoái ban của Khai Phong phủ.

Công Tôn tiên sinh vội vàng ngồi xuống bắt mạch.

"Công Tôn tiên sinh có thể giải được độc này không?", khắc sau, Bao đại nhân hỏi.

Công Tôn tiên sinh chậm rãi nói: "Độc này mười phần quỷ dị, vừa rồi xem mạch thấy thế độc ào ạt, vô cùng hung hiểm, nhưng lúc này bắt mạch lại thì thấy độc hệt như độc mãn tính, chẳng hề có động tĩnh gì nữa. Học trò cảm thấy... nó gần giống với đạn độc mà Kim hiệu úy thường dùng... Nếu có Kim hiệu úy ở

đây, có lẽ sẽ nắm bắt được mấy phần."

"Vương Triều, Mã Hán, bản phủ lệnh cho hai người phái người đi tìm Kim hiệu úy, vì sao đã lâu như vậy rồi còn chưa thấy hồi âm gì?"

Bao đại nhân nghiệm mặt, đề tiếng:

"Cái này...", Vương Triều ngập ngừng nói: "Hôm nay là ngày nghỉ luân phiên của Kim hiệu úy, cũng không biết hắn đi tới chỗ nào, thuộc hạ đã phái sáu đội nha dịch tìm kiếm khắp lượt phủ nha, các con đường lân cận, tìm hơn nửa canh giờ rồi mà vẫn chẳng thấy tin tức gì..."

"Sáu đội nha dịch tìm hơn nửa canh giờ mà không tìm nổi một người sao?", sắc mặt Bao đại nhân có chút không tốt. Bốn đại hiệu úy nhất thời rụt cổ, trên mặt có chút oan ức, tủi thân.

"Khởi bấm đại nhân", Mã Hán ôm

quyền tiếp lời, "Kim hiệu úy hành tung bất định, khinh công trác tuyệt, bình thời ngoại trừ Triển đại nhân, không ai có thể tìm thấy tung tích của cậu ta... Triển đại nhân vừa rồi lại đang trị thương cho Lý bổ đầu, không cách nào phân thân, cho nên..."

"Có thể là do mấy ngày nay Kim hiệu úy bị Triển đại nhân... Khụ, là luyện công quá mệt mỏi... nên đã trốn vào xó xỉnh nào đó đánh một giấc...", Mã Hán Mục quang của mọi người đồng loạt

bắn về phía Triển Chiêu.

ha ra ngoài tìm kiếm một..."

liếc trôm Triển Chiêu một cái, lí nhí nói.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, rũ mắt ôm quyền nói: "Đại nhân... hay là để thuộc

Triển Chiêu mới nói được nửa câu, bỗng nghe thấy bên ngoài sương phòng vang lên một trận gà bay chó sủa, khói bụi mù mịt xông tới, kèm theo cả tiếng hô thê lương: "Triển đại nhân ơi... Thuộc hạ đến muộn rồi..."

Chúng nhân cả kinh, bất giác đồng loạt lùi lại một bước.

Chỉ thấy bóng một người xông ra từ làn khói bụi, lao đến trước mặt Triển Chiêu, túm lấy ống tay áo Triển Chiêu, hai mắt trợn trừng, sắc mặt sợ hãi, kinh hoàng kêu lên:

"Sắc mặt bợt bạt, trán có mồ hôi, trung khí không đủ, cước bộ không có lực... Hư hư, Triển đại nhân, ngài trúng độc của cỏ đoạn trường, Hạc đỉnh hồng, thạch tín, xuân dược hoa Tình hay là Miêu Cương cổ độc, kịch độc Đường môn, đại nội mật độc vậy?"

Một chuỗi tên các loại chất độc lưu loát trôi chảy tuôn ra, khiến chúng nhân trong sương phòng trợn tròn mắt, ngu người ngay tại chỗ, lòng đều thầm nghĩ:

Kim hiệu úy phải chăng là đang trù úm Triển hộ vệ chết sớm...

Triển Chiêu trước thì kinh ngạc ngấn người, sau rũ mắt xuống thấy ống tay áo của mình bị Kim Kiền sống chết túm chặt lấy, đôi mày lưỡi mác hơi nhíu lai, kín đáo rút ống tay áo trở lại. Nhưng hai tay Kim Kiền cứ hệt như tấm lưới quấn chặt ống tay áo Triển Chiêu, một chút cũng không cử động, chủ nhân của đôi tay ấy còn sắt son mà nói rằng.

nhất đinh có thể chữa cho Triển đại nhân, thuốc vào mọi bệnh ắt tiêu trừ, diệu thủ hồi xuân, van sư đại cát, nhiều phúc nhiều thọ, mệnh dài trăm năm..." Khóe miệng Triển Chiêu giật giật: "Kim hiệu úy, Triển mỗ vẫn chưa trúng độc, mà là..."

"Không trúng độc?!", Kim Kiền sửng sốt, "Nhưng nom sắc mặt ngài...", đoạn đi vòng vòng quanh Triển Chiêu, vụt một cái ngồi xổm xuống, sờ sờ cổ chân Triển

"Triển đại nhân, ngài hãy yên tâm, bậc đại nhân như ngài là cát nhân thiên tướng, chỉ cần Công Tôn tiên sinh ở đây,

ở eo Triển Chiêu, "cũng không đau lưng...", véo cái nữa chuyển đến trước mặt, mắt nhìn lom lom, hai tay chụp lên ngực Triển Chiêu, "Chẳng lẽ là nội thương..."

Chiêu, "không bị trẹo chân...", còn chưa đợi Triển Chiêu hoàn hồn, véo một cái đã bay tới sau lưng, rồi sờ loạn một hồi

Chợt nghe tiếng gầm đầy tức giận của Triển Chiêu bên tai, Kim Kiền liền thấy đầu váng mắt hoa, thần trí tán loạn, quay mòng mòng, đến khi Kim Kiền khó khăn lắm mới ổn định lại, thì phát hiện mình đã bị Triển Chiêu quăng vào góc sương

nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu, hai mắt dại ra, mồm miệng há hốc, đúng chuẩn của thần sắc hoảng hốt.

Kim Kiền thuận theo ánh mắt của chúng nhân nhìn qua, cũng đồng thời ngu người.

phòng, mà chúng nhân trong sương phòng, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh cùng bốn vị hiệu úy đều chung vẻ mặt

ngược, ánh mắt như sóng cuộn tuôn trào, đôi môi mỏng mím chặt, thân hình cứng ngắc, trên khuôn mặt tuấn tú tựa ngọc lại thêm hai cái lỗ tai mèo như nhuộm ráng chiều, đỏ rực như muốn nhìn xuyên thấu.

Chỉ thấy Triển Chiêu, mi mày dựng

Nhất thời một câu rất hợp thời lướt qua đầu Kim Kiền:

Biện thành say gió say hoa, chẳng bằng đôi má bồ quân Mèo này.

Hồi lâu sau, Kim Kiền mới hoàn hồn lại từ trong cơn sửng sốt, bừng tỉnh nhận định: "Thì ra là chứng phong hàn kèm thêm nóng sốt..."

"Triển mỗ rất khỏe!", Triển Chiêu gắt to, "Là Lý bổ đầu trúng độc!"

"Lý bổ đầu? Ở đâu?", Kim Kiền ngắn

sương phòng, lúc này mới nhìn thấy Lý Thiệu đang nằm trên giường, Kim Kiền thẹn thùng gãi gãi đầu, vội vàng lệt xệt bước qua, "Thuộc hạ không có mắt, không có mắt..."

ra, đôi mắt nhỏ quét một vòng trong

"Công Tôn tiên sinh?!", đôi mắt sắc bén của Triển Chiêu quét một cái, hướng về phía vị sư gia của Khai Phong phủ.

"Hả? À, đúng đúng đúng, Lý bổ đầu bị thương không nhẹ, không nhẹ...", Công Tôn tiên sinh ho khẽ hai tiếng, vôi

"Đúng thế, đúng thế, không nhẹ, không

vàng tiến đến bên giường.

nhẹ...", Bao đại nhân cùng tứ đại hiệu úy lập tức đồng thanh phụ họa, cũng cuống quýt xúm tới bên giường.

Thoáng chốc, bầu không khí trong sương phòng tĩnh mịch tới mức quỷ dị, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Lý bổ đầu Khai Phong phủ đang nằm hôn mê trên giường.

Kim Kiền co người cố núp trong bóng của chúng nhân, qua một hồi cảm thấy ánh nhìn sáng quắc bỏng rát dần dần dịu đi thì mới an tâm, bắt đầu chẩn mạch thăm độc, nhưng Kim Kiền vừa mới bắt mạch, toàn thân đã túa mồ hôi lạnh.

chuyên nghiệp, cẩn thận, hàm lượng kỹ thuật rất cao: Khi mới tới thì thế độc ào at cuồn cuôn, đến cuối cùng lai im hơi lăng tiếng, quả thực là một lần mà đạt thành, độc chất giờ đây rất ít, hầu như không thấy; lại nhìn màu sắc, sư sai khác cũng như sắc thái trên cánh tay Lý bổ đầu, sao nom thế nào cũng thấy có phong phạm hạ độc của bản môn nhà mình thế nhi...

Xem chừng người hạ độc này rất

Bỗng nghe Công Tôn tiên sinh nói bên tai: "Kim hiệu úy thấy thế nào về loại độc này?"

Thấy thế nào? Cái gì thấy thế nào?

Người có kỹ năng hạ độc quái gở khó hiểu thế này, trong thiên hạ, ngoại trừ nhị sư phụ gàn dở, chỉ có đệ tử của ông ta... là mình, một thanh niên ngoan ngoãn, tốt tiêu biểu!

Kim Kiền nhất thời muốn khóc mà không có nước mắt.

Nhị sư phụ, lão nhân gia người không lẽ muốn thọc gây vô Khai Phong phủ sao?!

"Kim hiệu úy?", Công Tôn tiên sinh lại gọi một tiếng.

"Lẽ nào Kim hiệu úy không cảm thấy thủ pháp hạ độc và thế độc mãn tính này có vài phần tương tự thủ pháp của Kim hiệu úy...", Công Tôn tiên sinh chậm rãi nói.

sinh.

Kim Kiền cứng ngắc cổ, cổ gắng từng tấc từng tấc một xoay đầu qua, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng của Công Tôn tiên

Kim Kiền giật mình đánh thót một cái, đôi mắt nhỏ nhìn quanh bốn phía, trong lòng toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy hai mắt Công Tôn tiên sinh phát sáng, đôi mắt sắc bén của Bao đại nhân chiếu thẳng tới, tám con mắt của tứ đại hiệu úy đồng loạt trừng lên, còn khóc mắt Triển Chiêu như lóc lên...

Kim Kiền chỉ thấy mình như bị đèn

Đây là nguy cơ lớn nhất kể từ khi Kim Kiền gia nhập phủ Khai Phong đến nay.

pha chiếu roi toàn thân, không chỗ nào

che giấu.

Nhân chứng (một cây gậy trúc họ Công Tôn, trưởng hội bác sĩ gia đình của Khai Phong phủ), vật chứng (cánh tay trúng độc đen thui của Lý bổ đầu) tất cả đều nói lên độc này và mình có liên quan đến nhau!

Làm thế nào bây giờ?

Thể thốt phủ nhận, nói dối ngụy biện, than trời khóc đất hay là giả ngây giả dại...

Các loại sách lược vin cớ mượn lời đều lướt một vòng qua đầu Kim Kiền, từng cái một từng cái một bị phủ quyết.

Kim Kiền chớp chớp đôi mắt nhỏ, nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Là một nhân viên công vụ có thâm niên của Khai Phong phủ, Kim Kiền trắng, một đen của Khai Phong phủ cho dù Kim Kiền có làm cái gì, giảo biện ra sao cũng đều là hành động không sáng suốt!

Sinh ra ở đất nước Trung Quốc tiên

đương nhiên hiểu được trong trường hợp có nhân chứng, vật chứng vô cùng xác đáng, kế tiếp trước mặt một mèo, một

tiến hiện đại, lớn lên dưới lá cờ đỏ của một xã hội văn mình, Kim Kiền tất nhiên nhận thức được một cách sâu sắc chính sách cơ bản "Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị"!

Cho nên, rất nhanh trong một thoáng, Kim Kiền liền ra một quyết định... quyết nhận là thành khẩn nhất, hàng thật giá thật nhất, thái độ nghiêm túc nhất, giải thích gấp đến độ lửa cháy sém lông mày nhất...

Kim Kiền mở trừng đôi mắt nhỏ, vẻ mặt nghiệm túc nói:

định nói vài câu chân thật, mặc dù bình thời Kim Kiền từng nói vô số lời nói thật, nhưng mấy câu này, Kim Kiền tư

"Lý bổ đầu từng là thượng cấp tiền nhiệm của thuộc hạ, là người chính trực, có lòng xót thương thuộc hạ, đối với thuộc hạ lại càng bảo vệ có thừa, thực ấm áp như ngày xuân, thuộc hạ đối với

Lý bố đầu, tựa như nước sông ào at chảy

mãi không ngừng... khụ (Tiêu rồi, bình thường cứ quen thói nói với Tiểu Miêu, bây giờ không cẩn thận là thuận miệng tuôn ra), là vô cùng kính trọng."

... Điều này chứng tỏ tôi không có

"Cả ngày hôm nay thuộc hạ đều ở trong quán trà bên sông Biện Hà để thể nghiệm và quan sát dân tình, tiểu nhị,

chưởng quỹ ở quán trà đều có thể làm

động cơ gây án đâu nhá.

chứng."

... Điều này chứng tỏ tôi có nhân chứng ở hiện trường rất xác thực đấy nhá.

"Hôm nay là ngày nghỉ luân phiên của thuộc hạ, cho nên thuộc hạ không mang theo túi thuốc bên người, hơn nữa lúc xuất môn hình như còn quên khóa cửa..."

... Điều này chứng tỏ tôi không có công cụ gây án, hơn nữa có thể là bị người khác giá họa gieo rắc hiềm nghi.

"Cho nên, thuộc hạ..."

"Kim hiệu úy có thấy quen thuộc với thủ pháp hạ độc này không?", đột nhiên, Bao đại nhân hỏi một câu chặn đứng lời biện giải của Kim Kiền. nhân, chỉ cảm thấy trước mắt mình cũng là một màn tối đen, chỉ đành kiên trì nói: "Thủ pháp hạ độc này, độc tính phóng ra... cũng tương tự như thuộc hạ."

gương mặt đen như mực của Bao đại

Kim Kiền cả kinh, ngước lên nhìn

Thốt ra những lời này, Kim Kiền lập tức rụt cổ nhắm mắt, đợi chờ chúng nhân sẽ lôi mình ra khỏi sương phòng, dùng nghiêm hình bức cung, lấy đại hình để hầu hạ, ném vào giữa bọn cặn bã, giang hồ...

Nhưng đợi hồi lâu, lại chẳng thấy có động tĩnh gì.

Kim Kiền len lén hé một mắt, nhìn xung quanh, nhất thời ngắn ra.

Chỉ thấy chúng nhân xung quanh đều mang vẻ mặt vui mừng, nhìn về phía mình với ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Hå?

"Nói như thế, Kim hiệu úy chắc hắn có thể giải được độc này!", Bao đại nhân kinh ngạc, vui mừng nói.

"Hở? A, vâng, vâng...", Kim Kiền ngơ ngắn đáp.

"Quả nhiên không ngoài dự đoán của học trò, thủ pháp của kẻ hạ độc cũng tương tự như Kim hiệu úy, Kim hiệu úy ắt có thể giải được độc này."

Công Tôn tiên sinh thở phào một cái:

"Hả, a, Công Tôn tiên sinh quá khen...", Kim Kiền vẫn ngơ ngác đáp lời, đôi mắt nhỏ lại nhìn mọi người vẻ khó hiểu, lòng thầm nghĩ:

Không đúng tí nào, sao nhìn thế nào cũng hệt như chẳng có ai hoài nghi mình vậy?!

Thủ pháp hạ độc tương đồng, vậy thì mình chính là nghi can số một, vì sao

Lẽ nào...

không ai hoài nghi mình?

Hai mắt Kim Kiền sáng lên.

Lẽ nào việc mình đã từng trà trộn vào Khai Phong phủ bây giờ chỉ như gió lay mặt hồ, già trẻ đều không nghi ngờ, nhận được sự tín nhiệm của toàn bộ Khai Phong phủ?!

Chúng nhân thấy vẻ mặt biến đổi chợt lo sợ chợt vui mừng của Kim Kiền, không hẹn mà cùng thở dài.

miệng vết thương trên người Lý bổ đầu chưa?"

"Miệng vết thương?", Kim Kiền vội vàng cúi đầu kiểm tra.

nói: "Kim hiệu úy, hiệu úy đã nhìn thấy

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh vuốt râu

"Miệng vết thương nhỏ, sâu, vết chém

"Có nhìn ra điều gì không?"

rất nhanh gọn, sắc bén..."

"Cho nên..."

"Cho nên?", Kim Kiền bày ra vẻ mặt

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh,

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triêu Hổ đều khẽ lắc đầu, thầm thở dài.

không hiểu, quay đầu nhìn mọi người.

Triển Chiêu lại càng nhíu chặt đôi mày, lộ ra thần sắc "gỗ mục chẳng thể đẽo got", lườm Kim Kiền một cái.

"Cho nên, kẻ ra tay làm Lý bổ đầu bị thương hạ thủ nhanh, chuẩn, độc, chiều thức gọn ghẽ lưu loát, nhất định là kẻ có võ nghệ cao cường", Vương Triều vỗ vai Kim Kiền nói.

Kim Kiền bừng tỉnh: Rất có lý!

"Cho nên, với công phu hoa chân múa tay của Kim hiệu úy thì không thể làm Lý bổ đầu bị thương", Mã Hán phụ họa nói.

Kim Kiền trọn mắt: Công phu hoa... hoa chân múa tay...

"Cho nên, tuy rằng Kim hiệu úy đi theo Triển đại nhân luyện công đã lâu, nhưng vẫn không có tiến bộ gì cả", Trương Long oang oang cất tiếng.

Da mặt Kim Kiền giật giật: Sao nghe thế nào cũng thấy có chút vượt ngoài chủ đề đang bàn vậy?

"Cho nên, Kim hiệu úy...", Triệu Hồ cười ngây thơ nói, "luyện công cần phải dụng tâm đấy."

quan vẹo gì?!

"Cho nên...", Công Tôn tiên sinh mim

Chuyện này với chuyện đó thì liên

cười nói, "Chúng ta tin tưởng Kim hiệu úy!"

"Thuộc hạ cảm tạ...", Kim Kiền ôm quyền vái dài, hai mắt ngấn lệ, khóc miệng mang ý cười, da mặt lại giật giật,

đúng là vẻ mặt dở khóc dở cười điển hình.

Hừ hừ, cũng bởi công phu dốt nát của

mình, cho nên mình mới sớm được loại khỏi vòng nghi vấn! Biết thế thì mình chả cần phải tốn ngần ấy nước bọt với tế bào não...

Chúng nhân nhìn Kim Kiền, vui mừng gật gật đầu.

Triển Chiêu cau chặt mày, thốt ra một câu tổng kết: "Kim hiệu úy, từ hôm nay trở đi, luyện công thêm một canh giờ."

nhìn mọi người, tất cả cùng chung dáng vẻ tán thành, trên mặt còn hiện rõ mấy chữ to đùng: "Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng".

Kim Kiền nghe mà kinh hoàng, lại

Dưới sự hội chấn và trị liệu của Kim Kiền cùng Công Tôn tiên sinh, trong vòng ba ngày Lý bổ đầu đã khôi phục thần trí, hơn nữa thân thể còn hồi phục rất nhanh.

Lại nói về Lý bổ đầu, khi vừa mới tỉnh lại Lý bổ đầu liền báo cáo lại sự việc khó có thể tưởng tượng kia với Bao vô số, chuyên buôn bán người vào các kỹ viện thì bị gã đó đả thương, gã võ nghệ cao cường, ra tay tàn nhẫn, quả thực là một tay tội phạm thuộc hàng cao thủ hiếm thấy.

đại nhân: Lý bổ đầu khi đang lần theo tung tích truy bắt một gã quy nô^[1] tội ác

vặt, làm trong các kỹ viện.

[1] Quy nô: từ cổ, dùng để chỉ những kẻ sai

Tin tức này vừa lan ra, phản ứng đầu tiên của vị hiệu úy họ Kim nào đó chính

là: Chậc, đầu năm nay, ngay cả mấy tên ma cô dắt gái cho khu đèn đỏ mà cũng hung hăng càn quấy như vậy, nhân viên công vụ quả thực không có cách nào

kiếm ăn được.

Mà phản ứng đầu tiên của chúng nha dịch Khai Phong phủ chính là: Lập tức liệt các thanh lâu lớn nhỏ trong thành Biện Lương vào hàng những đối tượng đặc biệt cần nghiêm trị!

Sau đó, Khai Phong phủ lấy lý do truy

đuổi tội phạm, phương châm tác chiến được đưa ra đối với các kỹ viện thanh lâu chính là: "Ba ngày một trận truy quét nhỏ, năm ngày một trận truy quét lớn"; thực hành sách lược tác chiến: "Giờ giờ truy bắt, nơi nơi khám xét", khiến cho phần lớn các thanh lâu kỹ viện trong thành Biện Kinh lũ lượt đóng cửa, các vụ

cống hiến vượt bậc cho sự nghiệp quét sạch những ổ mại dâm, làm ăn phi pháp...
Đồng thời cũng thúc đẩy sự phát triển

án buôn bán người giảm mạnh, tạo nên

quanh thành Biện Kinh.
... Đương nhiên, chuyện này để nói

sau.

manh mẽ của các khu thanh lâu xung

Tổng kết lại, trong không khí hừng hực của đợt truy quét mại dâm, đánh tan các vụ làm ăn phi pháp này, chúng nhân ở Khai Phong Biện Lương lại nghênh đón ngóng đơi Tết Đoan ngo sắp tới.

Hoàng hôn, trong Tam ban viện Khai Phong phủ, Trịnh Tiểu Liễu lưng khom thành hình cánh cung, so vai rụt cổ, đầu gục xuống, run rẩy trong ánh dương rực rỡ của buổi chiều tà.

Người đối diện, áo xanh như màu trời, tư thái anh hùng tựa tranh vẽ, chỉ là gương mặt tuấn tú kia đanh lại hệt như tấm sắt, khiến người ta phải run sợ.

"Đã qua giờ luyện công, rốt cuộc Kim hiệu úy đi đâu?" hiệu úy đi, đi ra đường... cái, cái đó, là đi, đi tuần phố!", lắp bắp hồi lâu, cuối cùng Trịnh Tiểu Liễu cũng nói được một câu hoàn chỉnh.

"Bầm, bẩm Triển đại nhân, Kim, Kim

"Tuần phố?", Triển Chiêu cau mày, "Chẳng phải hôm nay đã tuần phố rồi sao?"

"A?!", Trịnh Tiểu Liễu nhất thời líu lưỡi, đôi mắt báo đảo quanh mấy vòng, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, vội vàng thưa, "Kim Kiền, Kim hiệu úy nói vừa vặn hôm nay tốt ngày, sợ xảy ra biến cố, không yên tâm cho nên mới đi tuần phố lần nữa, xin Triển đại nhân chờ một

hiệu úy nhất định sẽ hồi phủ."

Nghe tới đây, sắc mặt Triển Chiêu liền dịu đi hơn nửa, gật đầu nói: "Rốt

cuộc cũng không quên bổn phận của

mình."

lát, không đầy một canh giờ nữa, Kim

Nói đoạn Triển Chiêu liền quay đầu đi ra ngoài.

"Triển đại nhân ngài đi đâu vậy?", Trịnh Tiểu Liễu hỏi vội.

"Tuần phố", Triển Chiêu vừa đi vừa đáp. "Ô... Triển đại nhân đi thong thả", Trịnh Tiểu Liễu vội vàng ôm quyền cung kính tiễn.

Cho đến khi bóng Triển Chiêu khuất dạng bên ngoài viện, Trịnh Tiểu Liễu mới hoảng hồn nhận ra, nhất thời kinh hoàng thất sắc, sợ hãi nói: "Tuần, tuần phố? Triển đại nhân đi tuần phố? Vậy, vậy vậy há chẳng phải sẽ gặp Kim Kiền?! Tiêu rồi, tiêu rồi, nếu để Triển đại nhân nhìn thấy Kim Kiền..."

Trịnh Tiểu Liễu sắc mặt trắng bệch, co chân chạy vọt vào Phu Tử viện: "Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh, đại sự không ổn rồi!"

khỏi phủ Khai Phong hướng về những khu phố mà hàng ngày mình vẫn đi tuần. Nhưng vừa mới đi được chưa đầy trăm bước, Triển Chiêu liền gặp mấy vi đại

thẩm người thì bê sọt, người thì xách giỏ.

Lai nói về Triển Chiêu sau khi rời

Mấy người này trông thấy Triễn Chiêu đương nhiên là vui sướng khôn tả, không ngừng chào hỏi:

"Vâng", Triển Chiêu mim cười gật

"Triển đai nhân đi tuần phố đấy a?"

đầu.

"Triển đại nhân ăn cơm tối chưa?"

"Vẫn chưa...", Triển Chiêu tiếp tục mim cười.

"Ôi chao, vậy sao được chứ, để bụng đói sẽ hại đến sức khỏe lúc ấy phải làm sao, ngài mau cầm lấy mấy cái bánh chưng này, nhân tiện cũng mời Bao đại nhân nếm thử luôn, ngon lắm đó."

"Hả? Cái này..."

"Gì mà cái này với cái kia chứ, lẽ nào Triển đại nhân chê bánh của bà lão này?" "Không, Triển mỗ không có..."

"Không có thì tốt, cầm lấy, cầm lấy!"

۰٬ ۶۶

"Còn mấy quả trứng vịt muối này nữa, ngài cũng cầm lấy đi!"

"Triển mỗ..."

"Được rồi, thẳng bé này, sao lại bướng bỉnh như vậy, bảo cậu cầm thì cứ cầm lấy đi, nếu không thì không nề mặt bà già này đâu đấy nhé." ...

Quang quác bô bô một hồi, vung tay múa chân một trận, mấy vị đại thẩm hớn hở nhìn Triển Chiêu với vẻ mặt cười gượng, một tay xách xâu bánh chưng, tay kia cầm giỏ trứng vịt muối, vô cùng hài lòng gật gật đầu nói: "Thế này mới giống ăn tết chứ!"

Một đại thẩm khác khóc mắt liếc thấy bội kiếm trong tay Triển Chiêu, cười nói: "Nom màu sắc kiếm tuệ trên thanh kiếm của ngài dường như rất mới nhỉ?"

Triển Chiêu sửng sốt, nhìn nhìn Cự Khuyết trong tay mình, không khỏi cười khổ nói: "Sáng nay Triễn mỗ vừa mới thay."

"À...", mấy vị đại thẩm gật đầu rất có

ý nhị, đồng thanh nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt..."

"Hå?"

nhân ngài cứ bận việc đi, mấy bà lão này đi nhé, đi nhé..."

"Không có gì, không có gì, Triển đại

Nói đoạn mấy vị đại thẩm liền rời đi hệt như làn gió. giỏ trứng muối trong tay, khẽ thở dài, vừa định quay người hồi phủ, nhưng ngắng đầu lên nhìn sắc trời một cái, lại thở dài cái nữa, cầm cả bánh lẫn trứng muối tiếp tục đi về phía trước.

Có điều mới đi chưa được trăm

Triển Chiêu nhìn xâu bánh chưng và

bước...

"Triển đại nhân, đây là bánh chưng nhà chúng tôi, ngài nếm thử đi!"

"Triển mỗ đã có..."

"Lẽ nào Triển đại nhân ăn bánh nhà

người ta mà không chịu ăn bánh nhà lão sao?"

"Triển đại nhân không nhận là không nể mặt lão già này rồi!"

"Đại thúc, Triển mỗ không có..."

"…"

"Ha ha, vậy mới đúng chứ! Triển đại nhân, màu sắc của kiếm tuệ này đẹp thật đấy!"

"Sáng nay Triển mỗ vừa mới thay."

"Ha ha, vậy thì tốt, vậy thì tốt!"

Dọc đường đi, hoạt cảnh như vậy cứ tiếp tục được diễn nhiều lần, khiến cho Triển Chiêu cảm thấy vô cùng khó hiểu, vì sao ai nấy sau cùng đều phải hỏi mình một câu về kiếm tuệ chứ...

Nguồn ebooks: http://www.dtv-ebook.com

Cho đến khi Triển Chiêu đi tới khu chợ mà bình thường Kim Kiền thích đi tuần nhất, trong tay đã xách hai mươi cân^[2] bánh chưng, ba giỏ trứng, may mà Nam hiệp công lực thâm hâu, vẫn bước

đi như gió, gương mặt phơi phới tựa gió xuân... Cho tới khi nhìn thấy bóng dáng một người chân đạp trên bàn gỗ, hai tay giơ cao, giọng oang oang như chuông đồng ở giữa đoàn người trong chợ kia.

[2] Một cân Trung Quốc = $\frac{1}{2}$ kg.

qua! 'Bách tác' được làm từ kiếm tuệ trên thanh Cự Khuyết vẫn mang theo bên người của 'Nam hiệp' Triển Chiêu đại danh đỉnh đỉnh, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, 'Ngự Miêu' được đương kim thiên tử đích thân ngự ban, duy nhất chỉ có ở Khai Phong, độc nhất Đại Tống, do Bao đại nhân của Khai Phong phủ khai

"Bà con cô bác đi qua đây xin chớ bỏ

hoàn toàn có thể trừ tà đuổi hung, bảo trạch an cư, hai mươi lăm văn tiền một cái, số lượng có hạn, mua ngay kẻo hết!"

Bách tính xung quanh xúm lai tranh

quang, chính tay Công Tôn tiên sinh tết,

cướp nhau mua, vô cùng sôi nổi, quyết liệt.

"Đám đại lão gia bọn ông tranh sao

lại tranh cướp với đám lão bà chúng tôi thế hả?"

"Đám đại lão gia bọn tôi thì sao nào? Cái đó là kiếm tuệ của Triển đại nhân, không tranh không được!" "Để tôi mua trước, để tôi mua trước!"

"Dựa vào cái gì? Tôi trước!"

...

Triển Chiêu đứng ngoài đám người, khuôn mặt tuấn tú đã đen quá nửa.

"Bách tác"?! Kiếm tuệ!!

Trách nào, trách nào!

Thảo nào nửa tháng nay kiếm tuệ của mình luôn biến mất một cách khó hiểu!

Thảo nào mấy người gặp trên đường ai cũng hỏi kiếm tuệ của mình!

Thảo nào mấy hôm nay Kim Kiền hễ nhìn thấy mình là cười quỷ dị!

Giỏi! Giỏi!! Giỏi lắm!!!

Triển Chiêu nheo mắt, dồn khí xuống đan điền, cất lên một tiếng vang khắp chợ: "Kim Kiền..."

Thoáng một cái, cả khu chợ im lìm như chết, rất có ý vị của "Nghìn non mất bóng chim bay, muôn con đường tắt dấu giày tuyệt không^[3]".

[3] Nguyên văn: Thiên sơn điểu phi tuyệt, vạn kính nhân tung diệt (千山鸟飞绝, 万径人踪灭之意味) trích từ bài **Giang tuyết** của Liễu Tông Nguyên, bản dịch của Tản Đà.

Kim Kiền giữ nguyên tư thế, chân đạp trên bàn gỗ, một tay thu tiền, một tay giao hàng, ngơ ngắn nhìn bóng áo đỏ đương cơn thịnh nộ sải bước qua con đường mà chúng nhân đã dạt sang hai bên chẳng biết tự lúc nào, xung động của mỗi bước đi như muốn rach tan vỏ đia cầu ra vây.

"Triển, Triển đại nhân?!"

Triển Chiêu chậm rãi thả bánh chưng và trứng vịt xuống, hai tay ôm kiếm, lạnh lùng nhìn Kim Kiền, không nói một lời.

Toàn thân Kim Kiền bắt đầu run cầm cập, mồ hôi trên đầu chảy xuống ròng ròng, mặt mày nhăn nhó, tay chân co giật: "Triển, Triển..."

"Triển thúc thúc...", đột nhiên một giọng nói non nớt vang lên, chỉ thấy một bé trai đầu trọc lóc tầm năm, sáu tuổi chẳng biết tự khi nào đã chạy đến bên cạnh Triển Chiêu, hai tay túm lấy vạt áo chàng, líu lô nói: "Tiểu Tiểu muốn dây, Tiểu Tiểu muốn giống thúc thúc, làm đại hiệp."

Triển Chiêu không khỏi sững người ra.

Một hán tử trung niên vạch đám đông chạy ra, ôm lấy bé trai kia, cười bồi, nói: "Thất lễ rồi, thất lễ rồi, trẻ con không hiểu chuyện, Triển đại nhân, mong ngài đừng trách."

Nói rồi hán tử đó đang chuẩn bị ôm bé trai rời đi, ai ngờ bé trai kia hai tay cứ túm chặt lấy vạt áo Triển Chiêu không chịu buông, khóc váng lên: "Tiểu Tiểu muốn dây năm màu, Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu muốn làm đại hiệp..."

"Triển, Triển đại nhân...", hán tử trung niên mặt đầy mồ hôi nói.

Triển Chiêu lúng túng, vẻ mặt không biết phải làm sao.

"Triển đại nhân", một cánh tay nhỏ gầy đưa một sợi "bách tác" qua, Kim Kiền nhìn Triển Chiêu với vẻ mặt nịnh bợ, "Mời dùng."

Triển Chiêu liếc Kim Kiền một cái, ngần ngừ một chút, rồi nhận lấy "bách tác", nhẹ nhàng buộc vào cổ tay bé trai kia, sau đó xoa đầu cậu bé nói: "Sau này Tiểu Tiểu sẽ trở thành đại hiệp."

Bé trai liền nín khóc cười tít: "Tiểu Tiểu làm đại hiệp."

Triển Chiêu lại xoa đầu cậu bé, khẽ mim cười.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt, đôi lông mày dài của Triển Chiêu khẽ nhếch lên tỏa ánh hào quang, bóng hình trở nên mờ ảo lấp lánh, dần dần mê hoặc người khác; đôi môi mỏng hơi nhướn lên gọi ra sắc xuân, hương mai lãng đãng, khiến cho thần trí như si như say.

Kim Kiền dám thể trước Mao chủ tịch, bản thân nàng chắc chắn nhìn thấy những bong bóng màu hồng bay lên vòn quanh đám đông.

Cũng không biết là ai, đột nhiên hô to

một tiếng: "Triển đại nhân sắp tặng 'bách tác' cho chúng ta rồi!"

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy tiếng hoan

hô bao trùm cả khu chợ.

Kim Kiền thầm chặc lưỡi: Mức độ

được hoan nghênh chào đón của con mèo này càng ngày càng khoa trương rồi...

Hiển nhiên Triển Chiêu bi một tràng

hoan hô này làm cho hết hồn, đầu tiên là sửng sốt kinh ngạc, nhìn quanh một vòng, chỉ thấy bách tính bốn phía nét mặt hào hứng sục sôi, chàng không khỏi có chút ngượng ngùng, bất giác lùi về sau hai bước, vừa vặn đứng cạnh Kim Kiền.

Kim Kiền hơi vươn người ra, nhỏ giọng nói: "Triển đại nhân, ngài cũng thấy rồi đó, với tình hình hiện giờ, nếu không bán 'bách tác' thì e là sẽ khiến dân chúng phẫn nộ..."

Thân hình Triển Chiêu khẽ động, chàng nhìn Kim Kiền một cái, lại ngoảnh đầu đi, trầm mặc không lên tiếng, lát sau mới khe khẽ thở dài, gật gật đầu.

Lần này, Kim Kiền sung hẳn lên hệt như được tạt máu gà^[4] vậy, nhảy phắt lên bàn gỗ, cất tiếng hô to: "Bây giờ chỉ cần bỏ ra ba mươi văn tiền là có thể được Triển đại nhân đích thân đưa tặng một

cái 'bách tác'!"

[4] Tạt máu gà: Thời cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc, dân chúng còn mông muội, họ cuồng tín rằng: tạt máu gà có thể bảo vệ, giữ gìn sức khỏe, trị được rất nhiều bệnh.

Tiếng hô này phát ra hệt như vừa chọc vào tổ ong vò vẽ, khiến chúng bách tính vốn đã rất kích động lại càng sôi sục hơn nữa, ào ào xông tới, chen chúc làm Kim Kiền thiếu chút nữa thì ngã từ trên bàn xuống, dọa cho Kim Kiền phải vội vàng nhảy xuống bàn để ổn định trật tự:

"Xếp hàng, xếp hàng, ai không xếp hàng không bán!" chúng bách tính ngay tức khắc xếp thành hàng, lấy Kim Kiền, Triển Chiêu là tâm vòng tròn, quấn xung quanh, hệt như một cái vòng hương chống muỗi khổng lồ có chu vi lên tới mấy trượng.

Câu nói này lập tức phát huy tác dụng,

Sau đó mọi việc tiến hành rất thuận lợi.

Chúng bách tính rất tuân thủ trật tự

tiến lên nhận "bách tác", Triển Chiêu rất phối hợp phát "bách tác", ngoại trừ cái người thu tiền luôn tay họ Kim nào đó cảm thấy sống lưng mình càng ngày càng lạnh, còn lại tất thảy đều hài hòa, hiện trường khi ấy có thể so với buổi ký tặng

của các thần tượng thời hiện đại, tấm màn sân khấu từ từ được hạ xuống trong bầu không khí vui vẻ, ấm áp, thân thiện.

Buổi tối mới lên đèn, trăng treo cành

liễu

Trên chợ chỉ còn lác đác vài dấu chân người, hai bóng hình chầm chậm đi về hướng Khai Phong phủ nha. Người đi phía trước, mang đai ngọc, vân áo đỏ,

phía trước, mang đai ngọc, vận áo đỏ, dáng đi thẳng tắp, kiếm tuệ vàng nhạt trên bảo kiếm cầm trong tay khe khẽ đung đưa càng tăng thêm nét tuấn tú tiêu sái; mà người đi sau, tay trái xách mấy xâu bánh chưng, tay phải khoác ba giỏ trứng vịt, dáng vẻ ủ rũ uể oải, còng lưng gập eo, thực khó coi.

Chỉ thấy người này, rõ ràng đã mệt đến mức lưng gập xuống, không đứng thẳng được người, nhưng miệng vẫn nói liên tàng tằng, nước bọt văng tung tóe:

"Triển đai nhân minh giám! Hơn trăm

con người ở Khai Phong phủ, ngày lễ ngày tết cũng phải cho họ ăn cái gì đó để cải thiện chứ, nhưng Triển đại nhân ngài cũng biết tình hình trong phủ chúng ta rồi đấy, ngay cả chuyện mua thêm rau cũng phải tính toán chi li cẩn thận, cho nên thuộc hạ và Công Tôn tiên sinh bèn hợp

lại nghĩ cách, đưa ra chủ ý bán 'bách tác' này, đây chẳng qua cũng là nghĩ cho các huynh đệ trong phủ mà thôi!"

"Vì sao lại phải dùng kiếm tuệ của Triển mỗ?"

"Ôi chao, cái đó đương nhiên là vì Triển đại nhân ngài tuấn tú như cây ngọc đón gió, tư thái oai hùng lẫm liệt, nhan sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn..."

Bước chân Triển Chiêu thoáng khựng lại.

Triển Chiêu tiếp tục cất bước về phía trước: "Nếu đã như vậy thì tại sao không nói rõ cho Triển mỗ biết, lại còn nhọc lòng Kim hiệu úy đêm đêm đi trộm kiếm tuệ của Triển mỗ?"

Đương nhiên là vì sáng sớm mỗi ngày nhìn thấy vẻ mặt trăm lần cũng không thể

"Khu khu, là, là vì Triển đại nhân võ

công cái thế, một thân chính khí, cho nên chúng bách tính tin rằng kiếm tuệ của Triển đại nhân cũng được mang theo mấy phần chính khí, họ mua về để trừ tà, đuổi

bênh..."

giải thích nổi của Tiểu Miêu thì có cảm giác rất sảng khoái... Nhưng cái này sao dám nói chứ?

Bước chân Triển Chiêu hơi khựng lại

một chút: "Dám hỏi Kim hiệu úy làm thế nào để qua mặt Triển mỗ lấy đi kiếm tuệ?"

"Cái, cái đó..."

Đương nhiên là dùng thuốc an thần bí phương độc nhất vô nhị của tôi rồi... Cái này nếu mà nói ra chẳng phải tôi sẽ an giấc nghìn thu ở đây luôn sao?!

Đột nhiên, Triển Chiêu quay phắt người lại, đôi mắt đen sáng rực nhìn chằm chằm Kim Kiền.

Một luồng áp lực vô hình nhất thời ép tới khiến Kim Kiền thấy khó thở, tim đập gia tốc, các tế bào não vận chuyển vèo vèo với tốc độ cao, đột nhiên, trong óc lóe lên một tia sáng, buột thốt nói:

"Đó là vì Công Tôn tiên sinh thấy mấy ngày nay Triển đại nhân quá mệt nhọc, giấc ngủ không tốt, cho nên trong cơm tối của Triển đại nhân mới cho thêm vài vị thuốc có tác dụng an thần bổ thân

vài vị thuốc có tác dụng an thần bổ thân, vì thế khi thuộc hạ tới phòng Triển đại nhân lấy kiếm tuệ, ngài mới không phát hiên ra."

Nói đến đây, Kim Kiền lai chớp chớp mắt, cố trưng ra vẻ mặt vô cùng đau đớn nói: "Triển đại nhân thường ngày bận trăm công nghìn việc, đến nỗi quên ăn quên ngủ, thuộc hạ cũng cùng cảm nhận, nhìn thấy ở trong mắt, đau ở trong lòng, đương nhiên không muốn vì một việc cỏn con như thế mà phiền đến Triển đại nhân, cho nên chuyên dùng kiếm tuê để làm 'bách tác' cũng chưa từng báo với Triển đại nhân, là thuộc ha suy nghĩ không chu toàn, mong Triển đại nhân trách phạt."

Nói đoạn, Kim Kiền liền cong người chắp tay thi lễ, dáng vẻ phục tùng đón

nhận trách phạt.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy tiếng Triển Chiêu phía trên đỉnh đầu truyền đến: "Kim hiệu úy hà tất phải như thế, là Triển mỗ lỗ mãng rồi."

Kim Kiền lén liếc trộm lên, thấy mi mày Triển Chiêu đã giãn hết ra, khóc miệng hơi cong lên, hình như... tâm trạng đang rất vui vậy.

Chậc, vẫn là tấm bia đỡ đạn Công Tôn tiên sinh dùng tốt, vừa mới giơ lên một cái đã thấy ngay hiệu quả rồi. Nhìn thấy rõ ràng thần sắc của Triển Chiêu, Kim Kiền liền an tâm phân nửa, lập tức thẳng người dậy, cả gương mặt bừng sáng nói: "Chỉ cần Triển đại nhân không trách tội thuộc hạ là tốt rồi!"

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, quay đầu tiếp tục đi về phía trước: "Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta nên mau mau hồi phủ."

Kim Kiền vội lảo đảo bước theo phía sau Triển Chiêu, đôi mắt dán lên người chàng đảo vài vòng, lại nói: "Số bạc mới rồi bán 'bách tác'... chắc hẳn khá nặng, cả ngày hôm nay Triển đại nhân cũng vất vả rồi, chi bằng để thuộc hạ chịu thay

mệt nhọc, cầm giúp Triển đại nhân, để tránh cho Triển đại nhân phải mệt mỏi thêm..."

Chậc chậc, tám mươi bảy lượng bạc

trắng cộng thêm năm mươi lăm văn tiền, trong đó còn cả mười phần trăm hoa hồng của mình nữa, nếu để con mèo keo kiệt này mang về, sợ là ngay cả một sợi lông mình cũng chẳng lấy được, vẫn nên mau mau hò hét Tiểu Miêu đưa túi tiền cho mình, sau đó lựa lúc mà lấy tiền phần trăm hoa hồng, đó mới là thượng sách.

Triển Chiêu nghe xong, mắt liếc Kim Kiền một cái, cười rất thâm thúy, nói: "Chẳng qua chỉ là một cái túi tiền, Triển mỗ vẫn cầm được."

Triển Chiêu dứt lời, đột nhiên bước nhanh hơn, dưới chân hệt như có gió, chớp mắt một cái đã đi xa hơn một trượng rồi.

Chợt nghe Kim Kiền phía sau hét lên: "Triển đại nhân, Triển đại nhân, túi tiền này vẫn nên để thuộc hạ cầm chứ, nếu để Triển đại nhân mệt mỏi chẳng may xảy ra chuyện gì, thuộc hạ phải ăn nói thế nào với Công Tôn tiên sinh, làm sao..."

Đột nhiên, giọng nói thình lình biến mất, một mùi hương lạ lùng lướt qua rồi

tan đi.

Tim Triển Chiêu thót lại, chàng kinh hoàng quay đầu, nhất thời đầu ong lên một tiếng rồi thoáng cái trở nên trống rỗng.

Con đường phía sau vắng lặng, không một bóng người, bánh chưng, trứng vịt rơi lăn lóc trên đất, còn người mới rồi vẫn ầm ĩ không dứt hệt như đã tan biến vào hư không, chẳng thấy bóng dáng đâu.

Triển Chiêu chỉ cảm thấy trái tim mình như bị búa tạ giáng xuống, ngừng đập, máu huyết ứ trệ, vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, cũng không hề thấy "Kim hiệu úy! Kim hiệu úy! Kim

bóng dáng của bất kỳ kẻ nào.

Kiền!"

Tiếng kêu hoảng hốt lướt qua con đường trống trải vang vọng, hệt như viên

đá chìm xuống biển sâu tĩnh lặng, không hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào đáp lại.

Hồi hai

Hai thánh Y Độc tái xuất giang hồ,

vừa gặp Ngự Miêu sóng gió nổi lên.

Tiếng gió vun vút cùng cảnh con đường dần lùi lại phía sau cứ rít bên tai Kim Kiền, cũng đưa tới tiếng gọi của Triển Chiêu.

Kim Kiền nghe mà lòng thầm than:

Nam hiệp Triển Chiêu không hổ là Nam hiệp Triển Chiêu, nội lực kinh người, hàng thật giá thật, chỉ tùy ý kêu tên người ta mấy tiếng thôi, lực xuyên thấu đã thế này rồi, khoảng cách xa như bình tấn...

Tiếc rằng, lúc này dù Kim Kiền có hướng tới Triển Chiêu đến đâu đi chăng nữa thì cũng là tấm lòng có dư mà lực không đủ.

vậy, mà người nghe vẫn thấy tim đập chân run, làm cho mình có một loại xúc cảm thôi thúc phải lập tức đứng trung

Bởi nàng đã bị một gã chẳng biết từ đâu chui ra, dùng đai lưng trói, vác ở sau lưng, không một tiếng động đưa khỏi hiện trường một cách thần tốc;

Gã còn tiện tay rải một chút bột phấn, chẳng rõ thành phần, hương thơm ngào

ngạt;

Sau khi bị điểm huyệt, cơ thịt toàn thân nàng cứng đơ như thép, không nhúc nhích động cựa được chút nào;

Tổng hợp lại mấy dấu hiệu cùng những suy đoán, Kim Kiền rút ra kết luận: Mình bị một nhân sĩ chuyên nghiệp bắt cóc rồi!

Tình hình lúc này đây chính là: Bên tai gió lướt ào ào, ngoài kia mèo cũng gầm gào gọi tên, lòng Kim cũng muốn rít gào khóc than...

bắt người của anh chuyên nghiệp, nhanh như điện xẹt, lướt như gió cuốn mây tan, vô thanh vô tức như vậy, cho dù thế nào cũng nên bắt tên đông vật ho mèo nào đó mới chứng tỏ được tài năng của anh chứ, huống hồ dù luân về thân phân, bàn về địa vị, đánh giá về tướng mạo, sờ soạng vóc người, trông về mặt mỹ sắc, cân nhắc về số tiền chuộc, con mèo kia và cái cọng giá đỗ mềm oặt tôi đây đều khác nhau một trời một vực, như mây trên trời sánh với bùn đen dưới đất, bắt cóc tôi mà bỏ qua Tiểu Miêu, quả thực ông anh tổn thất lớn rồi... Đáng tiếc, một bụng đầy những lời

Này này! Ông anh bắt cóc ơi, kỹ thuật

nước chảy về đông, chỉ có thể mặc cho hai hàng lệ vương trong không trung, mang theo kỳ vọng thiết tha của Kim Kiền:

Triển đại nhân, số ngân lượng bán

khẩn thiết này của Kim Kiền đều do nàng đang bi điểm huyệt mà trôi tuôt đi như

"bách tác" kia ngài ngàn vạn lần phải bảo quản cho tốt đó, nếu tôi bình an trở về được, thân thể có bị hao tổn gì ngoài ý muốn thì cũng chỉ còn trông mong vào chút tiền hoa hồng bồi thường ấy thôi...

Đang lúc Kim Kiền ngước nhìn về phía xa suy tưởng trong vô vọng thì cái tên "tội phạm bắt cóc" kia đột nhiên

dừng lại, ngay sau đó Kim Kiền liền nghe được một giọng nói vô cùng quen thuộc, quen tới mức Kim Kiền vừa nghe mà da gà da vịt toàn thân nổi hết cả lên:

"Ôi trời ơi, Độc lão đầu kia, bảo ngươi đi tìm đồ nhi của chúng ta, sao ngươi lại trói đồ nhi mang về hả? Lại còn điểm huyệt nữa! Cái đồ sọt độc nhà ngươi có phải muốn hại chết đồ nhi ngoan của chúng ta không hả!"

"Hừ, cái tên tiểu tử bên cạnh đồ nhi công phu không tệ đâu, trực tiếp dẫn đi quá phiền phức, tiện tay trói lại mang theo cho bớt việc", lại một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

"Được rồi, được rồi, nhanh giải huyệt đạo cho đồ nhi của chúng ta, tránh cho đồ nhi ngoạn của chúng ta ngạt chết!"

"Chỉ có ngươi đau lòng cho đồ nhi, còn ta thì không chắc? Lắm lời quá!"

Một ngón tay lạnh giá chọc chọc lên người Kim Kiền vài cái, Kim Kiền chỉ cảm thấy cơ thịt toàn thân như giãn ra, cả người mềm oặt, bịch một cái xụi lơ quỳ rạp trên mặt đất.

"Ôi trời, đổ nhi ngoan, cho dù đã lâu không gặp chúng ta, cũng không cần phải hành đại lễ như thế! Mau đứng lên, mau đứng lên!", giọng nói mang theo vẻ vui mừng pha lẫn kinh ngạc vang lên.

"Hừ, đứng lên đi", ở phía sau, một

giọng nói cũng vang lên.

Hai mắt Kim Kiền ngấn lệ, bò rạp

trên đất, không cần ngắng đầu lên, chẳng cần xác nhận, nàng cũng hiểu được mình được những nhân vật nào tha về đây như cái lạp xưởng, trong lòng cảm khái một hồi:

Hai lão già các người, hoàn toàn chẳng biết ngượng khi xưng là cao nhân trong võ lâm, tôi thèm vào mà đi hành đại lễ, đây chính là hậu di chứng thường thấy sau khi được giải huyệt, chân tay mềm nhũn cả ra, có biết không hả!

Nhưng ngoài miệng nàng lại hô lên một tràng: "Đồ nhi Kim Kiền bái kiến đại sư phụ, nhị sư phụ, chúc nhị vị sư phụ mãi hưởng phúc tiên thọ cùng trời đất!"

chúng ta có thể nói càng ngày càng có dáng vẻ 'Y tiên quỷ kiến sầu' của ta đó."

"Hừ! Cái gì mà càng ngày càng giống cái siêu sắc thuốc nhà ngươi chứ, rõ ràng

là càng lúc càng có phong phạm của

"Ha ha ha, Độc lão đầu, đồ nhi của

"Phải giống ta!"

"Đương nhiên là giống ta!"

'Quỷ thần Đôc thánh' ta mới đúng!"

lên, chỉ thấy hai người phía trước, một vận áo dài tuyền một màu trắng, tóc bạc phương phi, tiên phong đạo cốt, gương mặt tràn ngập ý cười, điềm đạm dễ gần, chỉ là một đôi lông mày ngũ sắc sặc sỡ

Kim Kiền châm rãi ngước mắt nhìn

có chút lạc lõng so với tạo hình tổng thể; người còn lại, một thân áo dài màu đỏ tía yêu dị, tà áo đỏ đậm bay bay, tóc trắng phiêu phất, tô điểm thêm hai hàng lông mày trắng, càng làm nổi bật mấy phần

Lúc này, hai lão đầu tuổi sắp được hai thế kỉ lại tranh cãi với nhau hệt như trẻ con, mà chủ đề tranh cãi đều do cái mồm dẻo quẹo của người họ Kim nào đó.

Kim Kiền chậm rãi bò từ dưới đất lên, phủi phủi bụi trên vạt áo, da mặt lại

giất giất, cuối cùng nặn ra một nụ cười:

"Phong thái oai hùng của nhị vị sư phụ quả thực không giảm so với trước

yêu khí, trên khuôn mặt xanh trắng lộ ra ý cười âm trầm, chính là ân sư thụ nghiệp của mình - Đại sư phụ "Y tiên quỷ kiến sầu" và Nhi sư phu "Quỷ thần Đôc

thánh".

kia!"

cười.

Hai người lập tức ngừng tranh luận, chau mày nhìn Kim Kiền, vẻ mặt không vui.

Kim Kiền ngô ra, lập tức sửa lại: "Đồ

thái oai hùng của nhị vị sư phụ hơn hẳn trước kia, hơn hẳn trước kia..."

"Ha ha, còn phải nói", Y tiên ha hả

nhi nhất thời lỡ lời, phải nói là phong

"Hừ, đó là đương nhiên", Đôc thánh

hừ lạnh một tiếng.

Da mặt Kim Kiền lại bất giác giật giật.

Đã lâu không gặp, da mặt hai lão già này thật là trước sau như một... dày quá đi!

"Nhị vị sư phụ lần này đến đây, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?", Kim Kiền điều chỉnh lại da mặt, ôm quyền thi lễ

nói.
"Vi sư đến thăm đồ đệ, còn cần lý do

"Vi sư đến thăm đô đệ, còn cân lý do sao?", Độc thánh nói.

"Đương nhiên là vi sư đã lâu không

gặp đồ nhi, vô cùng thương nhớ, cho nên mới đến thăm", Y tiên vuốt râu cười nói.

"Nhị vị sư phụ nói rất đúng, rất đúng. Đồ nhi có sư phụ như thế, còn mong cầu gì hơn!", Kim Kiền nặn ra bộ mặt tươi cười, nịnh nọt nói.

Hừ, tôi mà tin thì một năm làm người

Vô cùng thương nhớ, mới đến thăm...

trên rừng trên núi kia chẳng phải là phí công vô ích sao.

Trước lúc đi, chỉ để một tờ giấy, ngay cả nửa văn tiền cũng không hề bỏ lại, đủ thấy quyết tâm muốn trục xuất tôi để tôi tự sinh tự diệt của hai người;

Sau khi rời đi thì bặt vô âm tín, rất có sự quả quyết cả đời không dây dưa gì với nhau;

Bây giờ đột nhiên lù lù xuất hiện, lại còn dùng thủ đoạn bất nhã như vậy bắt trói người ngay dưới mí mắt Tiểu Miêu, tựa như muốn giở trò gì đó mà không muốn để người khác biết...

Lẽ nào?!

Kim Kiền biến sắc.

Chắc không phải thấy mình trà trộn vào Khai Phong phủ kiếm ăn cũng khá nên tới để mượn tiền đấy chứ?!

Như để chứng minh cho suy đoán của

Kim Kiền, Y tiên đột nhiên bước lên một bước, vỗ vỗ đầu Kim Kiền, có chút tự đắc nói: "Không ngờ đồ nhi lại có bản lĩnh đến vậy, mấy tháng không gặp mà đã thăng lên làm Tòng hiệu úy lục phẩm, vi sư thực sự rất vui mừng."

Độc thánh khoanh tay, lại hừ lạnh một tiếng đầy quái gở.

Nhất thời toàn thân Kim Kiền toát mồ hôi lạnh: Không, không lẽ thấy mình

được thăng chức nên đến mượn tiền chứ...

Chỉ nghe Đại sư phụ tiếp tục nói:

"Độc lão đầu vừa nghe con nói gia nhập cửa quan, liền đùng đùng nổi giận muốn xách theo sot độc đến tiêu diệt cái đồ chó săn quan lai con, sau lai nghe thấy đồ nhi là thuộc hạ của Bao đại nhân nên nô khí mới tiêu tan...", nói đến đây, Đai sư phu còn nhướng nhướng đôi lông mày sặc sỡ nhìn Độc thánh một cái, cười nói, "Sau nữa lai nghe nói đồ nhi ở Trần Châu phò trơ Bao đại nhân chém An Lac hầu, giúp Thái hâu hồi triều, liền lôi vi sư làm mấy viên dược hoàn điều khí bổ người đến thăm con..."

"Dược lão đầu, thuốc bổ là ngươi đích thân làm, liên quan gì đến ta?!", Độc thánh đột nhiên đề tiếng cắt ngang.

Y tiên hí hửng vuốt râu, không nói tiếp nữa.

Kim Kiền định thần chăm chú nhìn khuôn mặt hiền từ của Đại sư phụ, lại nhìn gương mặt cứng rắn kiêu ngạo của Nhị sư phụ, chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, hai mắt ươn ướt.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Kim Kiền là:

phẩm hạnh, có tác phong, đồng thời ý nghĩ xấu xa độc ác nhảy việc đi kiếm ăn ở phủ Thái sư đã bị bóp chết từ trong trứng nước, bằng không nhất định mình sẽ bị Nhị sư phụ giết...

May mà mình theo lão Bao, lãnh đao

"tứ hữu": có đạo đức, có văn hóa, có

Suy nghĩ thứ hai trong đầu Kim Kiền là:

Mình đúng là lấy bụng tiểu nhân đo

lòng quân tử, nghĩ xem nhị vị sư phụ là những nhân vật đẳng cấp thế nào chứ, sao có thể thiếu tiền được? Nhìn chất liệu vải của bộ đồ trắng mà Đại sư phụ mặc, áo dài đỏ tía của Nhị sư phụ mà

xem, cũng không giống dáng vẻ của kẻ thiếu tiền...

Độc thánh liếc thấy Kim Kiền đang rũ

mắt cúi đầu, quay sang nói với Y tiên: "Dược lão đầu, còn không đem mấy viên dược hoàn của ngươi ra?!", lại trừng mắt nhìn Kim Kiền một cái, "Gầy như cây tăm vậy, một tay cũng có thể xách con lên được, đồ đệ của Độc thánh ta sao có thể vếu xìu như vây hả."

"Vâng vâng vâng. Nhị sư phụ nói rất đúng, rất đúng", Kim Kiền lập tức phấn chấn tinh thần, đưa tay nhận túi thuốc Y tiên đưa qua.

"Linh dược giải độc?", Kim Kiền ngắn ra, "Phòng ngừa bất trắc?"

Y tiên và Độc thánh liếc nhau một cái, lại quay sang nhìn Kim Kiền.

Y tiên vẫn khuôn mặt cười cười như

"Thuốc này ngoài tác dụng bồi bổ, còn là linh dược giải độc, đồ nhi uống vào để phòng ngừa bất trắc", Y tiên nói.

Nhưng Kim Kiền lại cảm thấy khuôn mặt hai người này toát ra vẻ rất mong chờ.

cũ, Độc thánh thì xưa nay quái dị gàn dở.

Chỉ nghe Độc thánh hỏi: "Gần đây đồ nhi có gặp chuyện kỳ quái nào không?"

"Kỳ quái?", Kim Kiền nheo mắt nhìn

Nhị sư phụ, chiếc máy gia tốc về hồi ức trong đầu lập tức hoạt động, sự việc nửa tháng trước đột nhiên hiện ra, bỗng một dự cảm không lành từ đâu ập tới.

"Nếu mà nói đến sự việc kỳ quái...", Kim Kiền nhìn chằm chằm Độc thánh, thăm dò nói, "Nửa tháng trước bổ khoái của Khai Phong phủ bị trúng độc, thủ pháp hạ độc và Nhị sư phụ... khụ, là giống hệt với thủ pháp của bản môn..."

Chúa Jesus phù hộ, ngàn vạn lần đừng

là tác phẩm của Nhị sư phụ lão nhân gia người!

"Haizzz...", Y tiên vuốt chòm râu dài, khẽ lắc đầu, "Quả nhiên, quả nhiên."

"Hừ, dám tìm đến tận cửa!", Độc

"Hả?", Kim Kiền thót tim, chỉ cảm thấy dự cảm không lành kia bắt đầu le ve

thánh hừ lanh một tiếng.

lượn vòng quanh đầu mình, "Ý của Nhị sư phụ là..."

"Đầ nhi à co là có nhiễn nhưa tìm đấn

"Đồ nhi à, e là có phiền phức tìm đến cửa rồi", Y tiên lời ít ý nhiều.

"Phiền phức? Phiền phức gì cơ?", giọng Kim Kiền có chút biến đổi.

"Cái đó...", Y tiên ngừng lại một

chút, xoa cằm ngẫm nghĩ, mới tiếp: "Tháng trước, có một đám áo đen tìm đến nơi ẩn thân của hai chúng ta, dâng lễ vật và một món tiền lớn, muốn mời hai chúng ta xuất sơn chế luyện một loại độc dược."

"Loại độc dược gì ạ?", Kim Kiền hỏi.

"Phương thức chế luyện đó Độc lão đầu đã xem qua...", Y tiên liếc Độc thánh một cái. "Thứ đó có thể khiến người ta đánh mất thần trí, lại khống chế tâm trí người khác!", Độc thánh nói.

Kim Kiền hơi biến sắc: Sao nghe thế nào cũng thấy quen quen vậy.

"Đương nhiên là hai chúng ta đã dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt rồi", Y tiên

phất tay áo.

"Cái đám không dám để lộ bộ mặt thật, quang minh chính đại mà đến, tuyệt

chẳng phải loại lương thiện gì!", Độc

thánh bố sung một câu.

"Sau đó?", Kim Kiền nhìn hai người, run giọng hỏi tiếp.

"Sau đó...", Y tiên vuốt râu cười, "Mời người không thành, tất muốn giết người diệt khẩu", ngừng một chút, Y tiên lại tiếp: "Điều ngạc nhiên là thủ pháp phóng độc của đám người kia tuy có kém một chút nhưng rất giống với Độc lão đầu thời trẻ...", nói đến đây, Y tiên lại

không lọt được vào mắt của Y tiên ta."

"Đó là do hỏa hầu của chúng chưa tới!", Độc thánh trầm giọng nói.

liếc Độc thánh một cái, "Có điều, vẫn

"Hỏa hầu chưa tới thì thế nào?", Y

"Siêu sắc thuốc, muốn đánh nhau

tiên cười nói.

hiên nav!"

hả?", Độc thánh nheo mắt.

"Ta sợ ngươi chắc!", Y tiên trọn mắt lên.

"Nhi vi sư phu!", Kim Kiền đôt nhiên

cao giọng hét lên, chen vào giữa hai người, hít sâu hai lượt, mới đè nén được lửa giận xuống, rồi nặn ra vẻ mặt tươi cười nói: "Thời gian còn dài, nếu nhị vị sư phụ muốn tỉ thí thì hà tất phải nóng vội như vậy, tiếp tục cho đồ nhi biết chuyện xảy ra sau đó mới là việc cần kíp

"Sau đó...", Y tiên liếc Kim Kiền một cái, nói: "Chính là gặp mấy đám áo đen."

"Áo đen?"

Cảm giác quen thuộc càng lúc càng rõ rệt.

"Không thần không trí, bị người ta khống chế, có chút khó chơi!", Độc thánh bổ sung.

Rất tốt, quá tốt luôn!

Kim Kiền chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, hai chân nhất thời nhũn ra, chực ngã nhào xuống đất.

"Đồ nhi?", hai vị sư phụ một trái một phải đỡ lấy Kim Kiền, sắc mặt lo lắng hỏi.

"Con không sao...", Kim Kiền tìm

được giọng nói từ trong cổ họng mình, "Đám người nhị vị sư phụ gặp có phải là xác sống..."

"Xác sống?", hai người nhất thời sửng sốt.

"Chính là... có chút giống với cương hi."

"Nói như thế...", Y tiên trầm ngâm.

"Đích thực khá giống," Độc thánh gật đầu, "Làm sao đồ nhi biết được?"

"Đó là vì...", Kim Kiền nhắm mắt, run rẩy cất tiếng kể lại một lượt chuyện lần trước đi tìm Thượng Phương bảo kiếm thì gặp phải đám người áo đen quỷ dị.

"Đồ nhi nói là trong lúc vô tình ném ra dược đạn đã chế ngự được bọn áo đen kia?", Y tiên hỏi.

Kim Kiền yếu ớt gật đầu.

Độc thánh và Y tiên nghe vậy, lập tức cùng đưa mắt nhìn chằm chằm Kim Kiền, hai gương mặt một âm một dương dần hiện lên vẻ dương dương tự đắc, dị khẩu đồng thanh nói:

"Không hổ là đồ đệ của Y tiên (Độc thánh) ta!"

O hả?

Kim Kiền ngước lên, có chút khó

hiểu.

Chỉ thấy Y tiên vẻ mặt vui mừng, gật

gù nói: "Trách nào, trách nào! Thì ra là độc của Độc lão đầu bị đồ nhi giải, cho nên đám người đó mới tìm hai chúng ta xuất sơn tương trợ tiếp tục luyện chế độc dược..."

Ó?

Kim Kiền thình lình trọn tròn hai mắt, kinh ngạc hỏi: "Đại sư phụ vừa nói gì? Cái gì mà độc của Nhị sư phụ bị đồ nhi giải được?" cười: "Đồ nhi ngoan ơi là đồ nhi ngoan, con cho là trên giang hồ còn ai có thể chế ra thứ độc quỷ dị tàn nhẫn như vậy?"

Y tiên vẻ mặt hiền từ tràn ngập ý

Độc thánh.

Mục quang của Kim Kiền cũng đồng

Nói đoan, ánh mắt Y tiên liếc về phía

thời đưa theo: "Ý của sư phụ là..."

Chỉ thấy Độc thánh ngắng đầu ưỡn ngực, từ tốn nói: "Độc thuật tuyệt đỉnh khống chế tâm trí người khác, khiến họ đánh mất lý trí, ngoại trừ vi sư, đương nhiên không ai có thể tạo ra!"

hồi lâu sau nàng mới rặn ra được một câu qua kẽ răng: "Nhị, Nhị sư phụ quả nhiên cao, cao minh..."

Thân hình Kim Kiền thoáng lảo đảo,

Độc thánh nhìn Kim Kiền, khẽ gật đầu, nghĩ một chút, lại tiếp: "Có điều, vi sư nhớ loại độc khống chế tâm trí người khác này, vốn chỉ là một thứ đồ chơi làm tăng hứng thú nơi khuê phòng, vì sao lại biến thành loại độc tàn nhẫn như vậy nhỉ?"

"Thứ đồ chơi tăng hứng thú nơi khuê phòng...", Kim Kiền cảm thấy dự cảm không lành quen thuộc lại dần nhen lên trong đầu, "Lẽ nào là... xuân dược?!"

Độc thánh hừ lạnh một tiếng, coi như thừa nhận.

"Vậy tên của loại xuân được đó không phải là... lục mị chứ?!"

"Cái gì mà lục mị với hồng mị hả! Độc do vi sư tạo ra sao có thể gọi bằng những cái tên thô tục vậy, tên của loại độc này là 'Tuyệt thế mười tám kiểu sờ hợp hoan tán'!"

Kim Kiền chỉ cảm thấy dưới chân lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất. Trời cao ơi, đất dày hỡi, hãy mau mau giáng sấm sét xuống đầu con đi!

Bỗng nghe Độc thánh tiếp tục nói: "Có thể đem xuân dược luyện chế được đến độ như vậy, đoán chừng kẻ luyện độc kia cũng có vài phần bản lĩnh, cũng coi như hắn không làm nhục độc của vi sư."

"Nhị, nhị sư phụ", Kim Kiền gắng sức xốc tinh thần lên, run giọng hỏi, "Nếu loại độc này là do sư phụ tạo ra, vì sao bây giờ nó lại rơi vào tay kẻ khác?"

Chỉ thấy Độc thánh chắp hai tay sau lưng, nhìn về phía chân trời xa xăm, trầm ngâm nói: "Nhớ tới thuở ban đầu, vi sư

một thân kỳ độc, danh chấn giang hồ, hào quang vô hạn..."

"Khụ khụ", Y tiên ho khan hai tiếng.

Độc thánh ngừng một chút, lại tiếp tục: "Chỉ là thiếu niên anh hùng khó tránh khỏi tuổi trẻ ngông cuồng, bi người mê

hoặc, luyện chế loại độc này, còn ngu muội nghe lời nịnh hót, đem đặt cho thứ độc tuyệt thế ấy một cái tên chẳng biết gọi là gì nhi... cái gì mà hoàng mị..."

"Là luc mi...", Kim Kiền nói, da mặt

giật giật.

"Là tuyệt thế mười tám kiểu sở hợp hoan tán!", Độc thánh sa sầm mặt.

"Vâng, vâng! Là tuyệt thế mười tám kiểu sờ hợp hoan tán! Nhị sư phụ nói tiếp đi, nói tiếp đi", Kim Kiền nặn ra nụ cười.

Độc thánh sắc mặt bình tĩnh, nói tiếp: "Lúc ấy vi sư có địa vị rất cao trên giang hồ, đương nhiên cũng có kẻ không ngớt tôn sùng vi sư, vi sư nhất thời hứng chí tiện tay bỏ lại một số thứ chẳng gây ảnh hưởng gì nhiều..."

Không... không gây ảnh hưởng gì nhiều?

Kim Kiền chỉ cảm thấy trên đầu sắp có ngọn lửa bốc lên, nàng nghĩ bụng:

Tạm thời không bàn đến "Tuyệt thế cái gì mà linh tinh tán" sau khi bị người ta thay đổi nâng cấp trở nên kinh khủng thế nào, mà hãy xét đến cái tên nguyên gốc, rồi công dụng, dù sao cũng nên gán cho nó cái mác "Gây trở ngại cho sự kiến thiết nền văn minh tinh thần", và dù thế nào thì cũng phải nói là "Gây ảnh hưởng rất lớn" chứ!

"Không biết Nhị sư phụ tiện tay đem cái đó, khụ, đem 'Tuyệt thế mười tám kiểu sờ hợp hoan tán' để lại cho người nào?" Kim Kiền tiếp tục truy hỏi.

"...", Độc thánh trầm mặc một hồi.

"Nhị sư phụ!"

môt chứ?!"

tay áo màu tím yêu dị vung lên, đề tiếng nói: "Nực cười! Vi sư cao hứng để lại cho kẻ nào thì chính là để lại cho kẻ đó, đâu rảnh rỗi mà nhớ nhất nhất từng kẻ

Đột nhiên, Độc thánh phất ống tay áo,

Kim Kiền trọn trắng hai mắt, không biết nên dùng vẻ mặt nào để biểu lộ tình cảm "kính yêu" đối với Nhị sư phụ của mình.

"Khu khu", Y tiên ho khan hai tiếng, tiến lên giải vây nói: "Độc lão đầu trí nhớ kém, đồ nhi chẳng phải là không biết", ngưng một chút lại tiếp, "Tuy không biết lai lịch của kẻ dùng độc, nhưng có thể khẳng định chắc chắn kẻ đó tâm thuật bất chính, lòng dạ độc ác. Hai chúng ta trước nghĩ sau suy, cảm thấy việc này vô cùng quy dị, cho nên mới đến thăm xem đồ nhi có bình an hay không. Hiện tai..."

"Xem ra bây giờ, người của Khai Phong phủ trúng độc, chắc hẳn chính là những kẻ đó đã tìm đến cửa rồi", Độc "Cho nên...", lúc này Kim Kiền bắp

chân bi chuốt rút, còn các ngón tay run

thánh nheo mắt, âm trầm nói.

bần bật như bị Parkinson, hồi lâu sau mới lẩy bẩy thốt ra vài tiếng: "Bọn chúng biết được quan hệ thầy trò của đồ nhi và nhị vị sư phụ, bèn đến đây để giết người diệt khẩu..."

"Hừ! Bọn chúng dám?!", trên khuôn mặt trắng xanh của Độc thánh nổi lên một luồng sát khí.

"Chưa hẳn đã như thế", Y tiên trầm ngâm nói, "Theo như lời đồ nhi, sau cùng khi rời đi, đám sát thủ áo đen đó đồ nhi chỉ ức chế được độc tính của đám sát thủ áo đen, vẫn chưa hoàn toàn giải được độc tính", Y tiên ngưng lại một chút lại tiếp: "Dựa vào đó mà suy đoán, thì chắc hẳn bọn chúng không cách nào xác định được thân phận của đồ nhi nên mới hạ độc để thăm dò."

tuy không thể giết được ai, nhưng vẫn chiu sư khống chế của kẻ khác, cho nên

Nghe đến đây, Kim Kiền cuối cùng cũng thở phào một hơi, nhưng câu tiếp theo của Y tiên lại khiến trái tim Kim Kiền nhảy tọt lên cuống họng.

"Nếu bọn chúng biết con là đồ đệ của hai chúng ta, ắt sẽ không dùng biện pháp vòng vo như thế."

"Đại sư phụ nói như vậy là sao?"

Y tiên nhìn chằm chằm Kim Kiền, chậm rãi nói: "Nếu để bọn chúng biết được chính xác con là quan môn đệ tử của hai chúng ta..."

"Sẽ cưỡng ép con tiếp tay cho giặc làm điều xấu, hoặc là giết người để trừ hậu hoạn!", Độc thánh tiếp lời.

Sắc mặt Kim Kiền lập tức trở nên trắng bệch.

đã chuẩn bi rồi mới đến! Ngoại trừ đám linh dược giải độc vừa đưa kia, vi sư còn..." Y tiên đột nhiên vén ống tay áo, hai tay vung lên, chỉ trong chớp mắt đã rút ra mấy chuc chiếc ngân châm hàn quang chói lóa, gương mặt đức cao vong trọng lộ vẻ tươi cười xáp lại gần Kim Kiền. "Chỉ cần vi sư dùng châm pháp mới sáng tạo thi triển trên người đồ nhi, khẳng đinh có thể giúp khinh công của đồ

"Đồ nhi chớ có lo lắng, lần này vi sư

Kim Kiền lùi lại một bước: "Sao... sao phải phiền tới Đại sư phụ, đồ nhi trở về có thể tùy ý thi châm vài cái cho chính mình là được rồi..."

nhi tăng tiến, tiến bô vượt bâc!"

quả quá châm", Độc thánh vén vat áo, rút từ bên hông ra một chiếc lo sứ, đưa tay móc ra một con rết đang ngo ngoe, đầy chân, toàn thân đen kịt, máu nhễu ra từng giọt, từng bước ép sát lại gần, cười âm trầm, nói: "Đây là vua của các loại vu trùng vi sư phải dùng chín chín tám mươi mốt ngày mới luyên ra từ hàng trăm độc vật, chỉ cần đồ nhi ăn nó, liền có thể trở thành thiên ha độc vật chí tôn, chỉ cần đồ nhi muốn là có thể đem sinh linh khắp thiên ha đùa bỡn trong lòng bàn tay!" Kim Kiền "lêt xêt, lêt xêt" lùi dần

từng bước, mặt xanh mét như tàu lá:

"Châm pháp của Dược lão đầu hiệu

"Nhị, Nhị sư phụ, thánh độc như thế, vẫn nên lưu lại để sư phụ dùng thì hơn..."

"Đồ nhi không cần khách khí!", Y tiên cười nói, lách tới bên phải Kim Kiền, chụp lấy cánh tay nàng.

"Mau ăn đi!", Độc thánh lướt một cái tiến sát bên trái Kim Kiền, nắm lấy cổ tay nàng.

Kim Kiền ngừng thở, con ngươi đỏ

quạnh đảo lên đảo xuống, giương mắt nhìn đám "ngân châm tua tủa như xương rồng", cộng thêm "một con rết nhễu máu uốn éo" mỗi lúc một tiến lại gần, hai mắt nàng nhắm tit, chỉ còn một câu để biểu

đạt thứ cảm xúc đang mãnh liệt trào dâng:

Mình toi mạng rồi!

"Buông hắn ta ra!"

Đột nhiên, một giọng nói hồn hậu như âm thanh của trời vang lên khiến hai người bên cạnh ngừng động tác.

Kim Kiền mở bừng mắt, nhìn bóng áo đỏ đang phi thân lướt tới với vẻ không thể tin được, nhất thời mừng tới phát khóc, nước mắt nước mũi vòng quanh. Áo đỏ múa lượn, không gió mà bay, mắt sáng như điện, nổi giận trừng trừng, khuôn mặt trắng bợt, mồ hôi túa đầy, bảo kiếm Cự Khuyết, hàn quang lấp lánh.

"Buông cậu ta ra!", Triển Chiêu trầm giọng quát.

"Triển Triển Triển...", Kim Kiền kích động một từ thốt ra khỏi miệng cũng phải lắp bắp mấy lần.

Y tiên, Độc thánh vô cùng ăn ý, cùng lúc kéo Kim Kiền ra sau mình, bốn mắt nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu phía trước mặt, thần sắc khác nhau.

Nếu không phải lúc này Kim Kiền đang bị hai vị sư phụ nắm chặt lấy cổ tay, e là nàng đã sớm ngất ra đất rồi.

Hừ, cái lão Gà Đuôi Phượng này, cũng cũng cũng, cũng quá là, quá là nói

Độc thánh hơi lộ vẻ ngạc nhiên, nói: "Trúng mê điệt huyến hương của ta mà

tử xinh đep!"

đúng đi!

Y tiên đánh giá Triển Chiêu một lượt từ trên xuống dưới, từ sau ra trước, đôi lông mày dài sặc sỡ nhướn lên, Y tiên thốt ra một câu ngoài dự đoán khiến người ta ngã ngửa: "Quả là một tên tiểu Mê điệt huyễn hương?

Thứ gì thế? Chẳng lẽ là thứ bột phấn

thơm ngào ngạt mà lúc Nhị sư phụ bắt người thuận tay tung ra? Công hiệu của

vẫn có thể tìm đến đây nhanh như vậy?"

Kim Kiền nghe mà kinh ngac.

nó thế nào nhỉ? Nghe cái tên thì có vẻ là thứ chẳng tốt lành gì!

Chắc không phải sản phẩm mới mà

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội chen lên

Nhi sư phu vừa sáng tao ra đấy chứ?!

phía trước, chăm chú quan sát Triển Chiêu.

Ùm... Ngoại trừ sát khí có hơi năng

một chút, giận dữ nhiều hơn một chút, mặt hơi trắng, ra hơi nhiều mồ hôi, thì dường như không có gì đáng ngại... Còn may, còn may... nếu Tiểu Miêu có gì bất trắc, mình nhất định sẽ bị cả đám trong Khai Phong phủ nuốt sống mất.

Y tiên chẩm chậm đưa mắt nhìn Độc thánh, cười nói: "Độc lão đầu, ngươi vẫn khoe khoang gì mà kẻ nào trúng thứ độc hương rách nát của ngươi thì trong vòng một canh giờ hai mắt không nhìn rõ, năm giác quan không linh hoạt, chỉ có thể đảo

quanh tại chỗ, nhưng bây giờ, độc hương của ngươi chưa đến một tuần trà đã bị tên tiểu tử xinh đẹp này phá được, xem ra ngươi đã già rồi, ha ha ha..."

"Chẳng qua là may mắn mà thôi", Độc thánh hừ một tiếng, tiện tay vung lên, một đám khói bụi màu xám từ trong tay áo phun ra, hướng thẳng vào Triển Chiêu.

"Triển đại nhân!", Kim Kiền kinh hồn thất sắc, cũng không biết khí lực từ đâu chui ra, hai tay vặn một cái, liền thoát khỏi sự khống chế của nhị vị sư phụ, cúi xuống, luồn vào giữa hai người, giật cánh tay Độc thánh, khiến đám khói bụi đi chệch hướng.

Một chuỗi những động tác này chỉ diễn ra trong chớp mắt, hai vị sư phụ nhất thời kinh ngạc, bất giác khựng lại.

Chính trong lúc này, bóng áo đỏ mang theo gió xông tới, kéo mạnh Kim Kiền đang kẹt giữa hai vị sư phụ, túm nàng ra sau lưng, gắt gao bảo vệ.

"Kim Kiền, không sao chứ?", Cự Khuyết vẫn vững vàng chĩa về phía hai lão đầu một trắng, một tím, trầm giọng hỏi.

"Không, không sao..." Kim Kiền chỉ

nắm lấy cổ tay nàng cũng đầm đìa mồ hôi, trong lòng nàng không khỏi kinh ngạc:

"Triển, Triển đại nhân...", Tiểu Miêu đại nhân, ngài vẫn khỏe đấy chứ?

cảm thấy cổ tay đau nhức, tựa như sắp bị Triển Chiêu bẻ gãy đến nơi, lại nhìn bóng lưng Triển Chiêu, phần lưng áo màu đỏ đã bi mồ hôi thấm ướt, bàn tay

Nhưng Triển Chiêu hình như không nghe thấy tiếng Kim Kiền, chỉ trừng trừng nhìn hai người phía đối diện, quát lớn: "Các ngươi là kẻ nào, vì sao lại bắt Kim hiệu úy?"

Độc thánh trừng mắt liếc Kim Kiền một cái, lại nhìn sang Triển Chiêu, nhả ra một câu: "Hừ, công phu cũng coi như khá đấy."

Y tiên trọn trừng hai mắt, chăm chú nhìn gương mặt Triển Chiêu, đoạn vuốt chòm râu bạc nói: "Ôi chà, nhìn gần lại càng thấy tên nhóc này xinh đẹp hơn, hiếm thấy, thực sự là hiếm thấy!"

Toàn thân Kim Kiền bất giác run lên, nàng thầm nghĩ: Cái lão già chết tiệt này, một đống tuổi như thế mà còn giữa đường giữa chơ đừa bữn mòn ngoạn là

nàng thâm nghĩ: Cái lão già chết tiệt này, một đống tuổi như thế mà còn giữa đường giữa chợ đùa bỡn mèo ngoan là sao hả?! Lại còn nói toẹt ra như vậy nữa, cũng không biết đường uyển chuyển một

lên, há chẳng phải khiến mình lĩnh đủ sao...

"Các, các ngươi là kẻ nào...", giọng Triển Chiêu có chút không ổn.

chút... nếu choc cho Tiểu Miêu nổi điên

Chậc, xem đi, ngay cả Tiểu Miêu cũng còn không chịu nổi ngữ khí buồn nôn của sư phụ đấy...

Hå?

Triển Chiêu mặt đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, ánh nhìn rệu rã, nàng liền thót

Kim Kiền ghé mắt ra nhìn, lai thấy

tim, vội vàng tiến lên một bước, đỡ lấy cánh tay Triển Chiêu: "Triển đại nhân!"

"Lui, lui ra sau, nguy, nguy hiệm...",

hai mắt Triển Chiêu đã dần dần mất tiêu cự, lại cứ cố sống cố chết nắm chặt tay Kim Kiền, cứng rắn kéo Kim Kiền lùi ra sau lưng mình, chỉ là lực tay chàng càng lúc càng yếu đi, người chàng càng lúc càng mềm nhũn.

Chợt nghe Y tiên có chút kinh ngạc nói: "Ôi chà, Độc lão đầu, thì ra không phải độc hương của ngươi vô dụng, mà là tên tiểu tử này dựa vào ý chí kiên cường mới tạm thời áp chế được độc tính."

"Hừ, độc hương của ta, đương nhiên là lợi hại." Độc thánh nhìn Triển Chiêu một cái, lại nói: "Tên này, cũng coi như khá."

thân hình Triển Chiêu vốn đã dần mất đi ý thức đang trượt xuống, cố gắng chịu đựng đến mức gân xanh trên trán như muốn đứt tung, không thèm giả vờ nữa, "Có giải dược không?"

"Nhị sư phụ...", Kim Kiền đỡ lấy

"Không!", Độc thánh ngoảnh đầu đi, đáp. chẳng phải loại độc chí tử gì, chỉ cần qua một canh giờ độc tự nhiên giải, không lo, không lo", Y tiên cười nói.

"Được rồi, đi thôi!", Độc thánh xoay

"Đồ nhi ngoan, độc hương này lại

"Đồ nhi, lời của vi sư con phải ghi nhớ thật kỹ đó, nếu thân phận của đồ nhi bị người khác phát hiện, hậu hoạn vô

cùng!", nói đoạn, Y tiên mim cười, tiện

người, bỏ lai một câu.

tay đinh vỗ đầu Kim Kiền.

Nhưng Y tiên còn chưa chạm được vào nửa cọng tóc của Kim Kiền, chỉ trong chớp mắt một luồng hàn quang lóe

Cự Khuyết lạnh lẽo, chỉ thẳng vào

lên, ép Y tiên phải lùi lai một bước.

giữa trán Y tiên.

Y tiên ngạc nhiên, Kim Kiền kinh hãi,

ngay cả Độc thánh đã đi được mấy bước cũng phải ngoảnh lại nhìn với vẻ mặt đầy sửng sốt.

Triển Chiêu quỳ một gối xuống đất,

một tay nắm chặt cổ tay Kim Kiền, tay kia cầm chắc Cự Khuyết, những giọt mồ hôi to như hạt đậu tí tách rơi xuống nền đất, đôi con ngươi đen nháy không còn lấp lánh, sớm đã mất đi tri giác, hành động vừa rồi chỉ là thực hiện trong vô

thức mà thôi.

Y tiên vuốt râu nhìn Triển Chiêu, lộ ra ý cười ôn hòa: "Không ngờ trong thiên hạ còn có nhân vật bậc này, thú vị, thú vị!"

Độc thánh nhìn Triển Chiêu hồi lâu, hừ lạnh một tiếng, phi thân rời đi, Y tiên cũng nối gót theo sau.

"Keng" một tiếng, Cự Khuyết rơi xuống, Triển Chiêu cả người mềm nhũn ngã ra đất.

Kim Kiền ngồi xổm trên đất, cố gắng

cổ tay mình ra, lại phát hiện những ngón tay kia tựa như gọng kìm, chẳng thể gỡ ra được, nhất thời muốn khóc mà không có nước mắt:

cay ngón tay Triển Chiêu đang nắm chặt

Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, tôi cũng không phải chuột, móng vuốt mèo của ngài có thể nới lỏng một tí không hả?

Còn một canh giờ nữa độc tính mới lui... Bây giờ phải làm thế nào đây hả?!

Điều tối tối tối quan trọng là, thời gian dùng cơm tối của Khai Phong phủ sắp qua rồi!!!

Ngoài cửa chính Khai Phong phủ,

Công Tôn tiên sinh nhíu chặt mày, gương mặt với thần sắc ngưng trọng đứng trên đường nhìn về phía xa, Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh lại như nhặng mất đầu, đi vòng quanh cuống quýt tít mù, vừa đi miệng vừa lẩm bẩm:

"Tiêu rồi, tiêu rồi, muộn như vậy mà Triển đại nhân và Kim Kiền vẫn chưa về, nhất định Triển đại nhân vì chuyện 'bách tác' mà phát hỏa, đánh ngất Kim Kiền..."

"Trịnh Tiểu Liễu!", Công Tôn tiên

sinh trầm giọng cắt ngang, "Triển hộ vệ không đến mức như vậy."

"Vậy vậy vậy vì sao muộn thế này rồi mà họ vẫn chưa về?", Trịnh Tiểu Liễu mặt ủ rũ như nhà có đám.

"Tại hạ đã phái bọn Vương Triều đi tìm rồi, tin chắc là không lâu nữa sẽ có tin tức", Công Tôn tiên sinh đáp.

"Nhưng, nhưng mà, thuộc hạ vẫn không yên tâm, thuộc hạ đi ra đầu đường xem thử", Trịnh Tiểu Liễu vội vàng chạy đi.

Công Tôn tiên sinh nhìn sắc trời, thấp giọng lầm bẩm: "Triển hộ vệ... hẳn là không đến mức như vậy đâu..."

"Công, Công Tôn tiên sinh!", đột

nhiên, Trịnh Tiểu Liễu hét lên một tiếng, vội vội vàng vàng quay trở lại, "Không, không hay rồi, Kim Kiền đánh ngất Triển đại nhân rồi!"

"Cái, cái gì?", tuy Công Tôn tiên sinh thần cơ diệu toán biết trước mọi việc, nhưng lúc này cũng mang vẻ mặt kinh hãi, vội vàng theo Trịnh Tiểu Liễu bước nhanh ra đầu đường xem sư thể thế nào.

Chỉ thấy đầu đường có một nhóm

bất đắc dĩ, vừa đi vừa quay đầu lại, tựa như có chút bó tay không biết phải làm sao, chính là Vương Triều, Mã Hán; người đi sau, công một người nữa trên lưng, thân hình cong như cánh cung, bước đi khó nhọc, hai chân run rấy, đi một bước lại loạng choạng một bước, đó chính là Kim Kiền; mà người no được Kim Kiền cõng trên lưng, vân quần áo màu đỏ, chính là Triển Chiêu đã mất đi ý thức.

người đi tới, hai người đi trước vẻ mặt

Vương Triều, Mã Hán vừa trông thấy Công Tôn tiên sinh thì hệt như trông thấy thần phật tại thế, vội vàng bước lên ôm quyền nói: "Công Tôn tiên sinh, xin hãy mau mau nghĩ cách!"

nắm lấy cổ tay Triển Chiêu, chẩn mạch một lát, lúc này vẻ mặt mới giãn ra, nói: "Không đáng ngại, chỉ là trúng phải mê dược, hết tác dụng của mê dược thì sẽ khỏe lại thôi." Nói xong, Công Tôn tiên sinh lại nhìn Kim Kiền công Triển Chiêu trên lưng, bước đi nặng nề, loạng choạng như chực ngã nhào xuống đất, liền sa sầm mặt: "Kim hiệu úy gầy yếu như vậy,

Công Tôn tiên sinh bước nhanh đến

Vương Triều, Mã Hán lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, nói: "Công Tôn tiên sinh, không

sao có thể cõng được Triển hộ vệ, hai

người tai sao lai không giúp?"

phải bọn thuộc hạ không giúp, mà là Triển đại nhân không buông tay!"

"Không buông tay?", Công Tôn tiên

sinh nhìn theo ánh mắt của hai người, thì thấy một tay của Triển Chiêu đang nắm chặt cổ tay Kim Kiền, chặt tới nỗi các đốt ngón tay trắng bệch cả ra, lại thấy khó hiểu, nói: "Triển hộ vệ đã mất đi ý thức, vì sao lai như vây?"

Kim Kiền gắng sức ngắng cổ lên, gương mặt nhăn nhó, run rẩy nói: "Chuyện nói ra rất dài, vẫn nên cõng Triển đại nhân hồi phủ trước rồi thuộc hạ sẽ giải thích sau."

Chúng nhân gật đầu, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim Kiền loạng choạng bước, cõng Triển Chiêu tiến vào phủ nha.

Khó khăn lắm Kim Kiền mới cõng được Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ trở về sương phòng của mình, chúng nhân vội vội vàng vàng đỡ Triển Chiêu nằm lên giường, nhưng cho dù dùng cách nào đi nữa cũng chẳng thể gỡ bàn tay nắm cổ tay Kim Kiền ra nổi, chỉ đành bỏ cuộc.

"Mệt, mệt chết mất thôi...", Kim Kiền gác cánh tay bị Triển Chiêu nắm lên giường, tay kia cầm chén trà dốc vào miệng.

"Kim hiệu úy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?", Công Tôn tiên sinh hỏi.

Kim Kiền đặt chén trà xuống, thở hồn hển nói: "Trên đường đi thuộc hạ bị hai lão đầu bắt trói, Triển đại nhân tới tương cứu, đánh cho hai người kia bỏ chạy, nhưng lại bất cẩn trúng phải mê hương, chuyện là như vậy."

"Vậy vì sao hai người nọ lại bắt cóc Kim hiệu úy?", Công Tôn tiên sinh hỏi.

"Thuộc hạ không rõ", Kim Kiền đáp ra chiều vô tội.

hai người đó chứ?", Công Tôn tiên sinh truy hỏi. "Chưa từng", Kim Kiền tiếp tục giả

bô "ngây thơ".

khoát phủ nhận.

"Trước đó Kim hiệu úy đã từng gặp

Tôn tiên sinh tiếp tục truy hỏi.

"Chưa thấy bao giờ", Kim Kiền dứt

Kim hiệu úy đã từng gặp chưa?", Công

"Mê hương này rất đặc biệt, trước đó

Đây là sản phẩm mới nghiên cứu của Nhị sư phụ, mình đã thấy qua chỗ nào chứ?

<u>©DTV</u>

Công Tôn tiên sinh khẽ nhíu mày, vuốt râu suy nghĩ, lại nhìn bàn tay đang nắm chặt cổ tay Kim Kiền, nói: "Vậy, đây là vì sao?"

"Đương nhiên là Triển đại nhân lo lắng cho thuộc hạ, sợ thuộc hạ gặp nạn lần nữa, đối với thuộc hạ thực như ơn tái tạo, phụ mẫu tái sinh...", lời mới nói được một nửa, Kim Kiền liền cảm thấy cổ tay mình bị nắm chặt hơn, bèn vội vàng cúi đầu nhìn xuống, thì thấy mí mắt Triển Chiêu run run, nhất thời vui mừng

Triển Chiêu chầm chậm mở mắt, đột nhiên ngồi phắt dậy, thân hình căng cứng, cánh tay đưa ra sau, khiến cho Kim Kiền

lảo đảo, bổ nhào lên giường.

reo lên: "Triển đại nhân, ngài tỉnh rồi?"

"Triển, Triển đại nhân, đây là Khai Phong phủ...", Kim Kiền đập mặt xuống giường, lắp bắp lên tiếng nhắc nhở.

Đôi con ngươi đen thâm trầm dần khôi phục lại vẻ tỉnh táo, lúc này Triển Chiêu mới nhìn rõ thì ra nơi chàng đang ở chính là sương phòng của Khai Phong phủ, thần sắc khi ấy mới trở nên hòa hoãn, hàng mi dài khẽ chớp, chàng cúi

"Kim hiệu úy, vì sao ngươi lại bám vào thành giường vậy?", sắc mặt chàng thoáng thay đổi, "Lẽ nào ngươi bị thương?!"

đầu nhìn một cái, vô cùng kinh ngạc nói:

chỉ cần Triển đại nhân buông tay, thuộc hạ sẽ vạn sự tốt lành...", Kim Kiền gắng sức ngắng đầu đáp.

"Thuộc, thuộc ha hết thảy đều tốt cả,

"Tay?", Triển Chiêu thoáng sững sờ, mắt đảo một lượt, lúc đó mới phát hiện tay mình đang nắm chặt cổ tay Kim Kiền,

tay mình đang năm chặt có tay Kim Kiên, nhất thời hệt như bị bàn là làm bỏng, phắt một cái liền buông tay ra, ánh mắt lướt một vòng xung quanh: "Triển, Triển Mỗ về phủ như thế nào?"

"Đương nhiên là thuộc hạ cõng Triển đại nhân về rồi...", Kim Kiền thở phào một hơi, xoa xoa cổ tay trả lời.

"Cong, cong vè?!", Triển Chiêu lại kinh ngạc.

"Đúng vậy, Triển đại nhân, lúc ngài ngất đi sống chết thế nào cũng không buông tay ra, cho nên Kim Kiền đành phải cõng ngài về", Vương Triều nói.

"Đừng thấy Kim Kiền gầy yếu mà lầm, cậu ta rất khỏe đó", Mã Hán tán thưởng nói.

Triển Chiêu nghe thấy giọng hai người liền đảo mắt qua, lúc này mới nhìn thấy ba người Công Tôn tiên sinh, Vương Triều và Mã Hán đang canh giữ ở cuối giường, bất giác sững sờ, nói: "Ba vị tới khi nào vậy?"

Chúng nhân kinh ngạc.

Vương Triều vẻ mặt lo lắng: "Triển đại nhân, mắt ngài không sao chứ? Bọn thuộc hạ vẫn ở chỗ này mà."

Mã Hán hơi chau mày: "Công Tôn

tiên sinh, có thật là mê dược đã hết tác dụng rồi không?"

Công Tôn tiên sinh vội bước lên chấn mạch cho Triển Chiêu, lát sau, thần sắc lộ rõ vẻ ngưng trọng: "Tâm mạch bất ổn, máu huyết cuộn trào, mê được lợi hại như vậy, tại hạ đích thực chưa gặp bao giờ."

"Cái gì?", Kim Kiền đang xoa cổ tay bên cạnh, nghe vậy thì vội vàng xáp lại, kéo cánh tay Triển Chiêu vốn đang trong tay Công Tôn tiên sinh qua, đặt ba ngón tay lên, ngưng thần chẩn mạch.

Tâm mạch bất ổn? Chỉ là tim đập

mình, con mèo này hoảng sợ cái gì chứ?

Khoan đã, sao tim lại đập càng lúc càng nhanh vậy nhỉ? Chắc không phải là độc hương của Nhị sư phụ để lại di

nhanh một chút thôi mà; Máu huyết cuộn trào? Đây chẳng phải là nhảm nhí sao, tim đập nhanh thì lượng máu lưu thông cũng phải nhanh chứ sao? Công Tôn tiên sinh cũng nói quá lên rồi, đây rõ ràng là phản ứng bình thường sau khi bị hoảng sơ... Ùm? Bi hoảng sơ? Người bi trói là

chứng gì đó chứ...

Kim Kiền cả kinh, lập tức ngước lên nhìn Triển Chiêu, nghĩ muốn dùng kiến thức "vọng, văn, vấn, thiết^[1]" cơ bản để

dịch ra sau, ngoảnh đầu đi nói: "Triển mỗ vẫn khỏe, không cần chẩn mạch."

[1] Vọng, văn, vấn, thiết (nhìn, nghe, hỏi, sờ) là bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y, gọi là "tứ chẩn".

chấn bệnh, nhưng vừa mới ngắng lên, Triển Chiêu đã rút phát tay về, thân hình

"Thật sự không sao chứ?", Kim Kiền thấy khuôn mặt trông nghiêng của Triển Chiêu hơi đỏ lên, có chút nghi ngờ.

Không ổn, không ổn chút nào, chẳng lẽ Tiểu Miêu phát sốt rồi nhỉ?

"Triển hộ vệ, hay là...", Công Tôn

tiên sinh cũng mở miệng nói.

"Triển mễ đã libêng còn có đóng ngọ

"Triển mỗ đã không còn gì đáng ngại nữa", Triển Chiêu lập tức xuống giường, đứng thẳng người, trong lúc quay đầu, sắc mặt chàng đã bình thường trở lại.

"Kim hiệu úy!", Triển Chiêu trầm giọng hỏi, "Rốt cuộc hai kẻ đó có lai lịch gì, vì sao lại hạ độc thủ như vậy với ngươi?!"

"Hạ độc thủ?!", Vương Triều, Mã Hán đồng thanh kinh hô lên một tiếng: "Là ý gì?" Công Tôn tiên sinh cũng biến sắc: "Triển hộ vệ, nói thế là ý gì?"

Triển Chiêu hơi cau mày: "Nếu không phải Triển mỗ đến kịp lúc, khi đó sợ rằng kinh mạch Kim hiệu úy đã đứt đoạn, thân trúng kịch độc rồi."

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân nhất thời biến sắc, Kim Kiền cũng kinh hoàng thất sắc.

Kinh mạch đứt đoạn? Thân trúng kịch độc? Chuyện gì xảy ra vậy?

Lại nghe Triển Chiêu tiếp tục nói:

lão đầu ăn vận quái dị, khi Triển Chiêu tới, một kẻ đang chuẩn bị hạ châm xuống kỳ kinh bát mạch^[2] của Kim hiệu úy, kẻ còn lại thì đang ép Kim hiệu úy nuốt cổ độc, thân thủ hai kẻ đó rất quỷ dị, ra tay tàn nhẫn, quả thực Triển mỗ mới thấy lần đầu!"

"Hai kẻ bắt cóc Kim hiệu úy chính là hai

[2] Các đường kinh lạc của cơ thể con người, bao gồm: mạch Đốc, Nhâm, Xung, Đới, Dương duy, Âm duy, Âm kiều, Dương kiều. Tâm mạch này khác mười hai đường kinh chính, không trực thuộc phù tạng, đường đi cũng khác biệt, nên mới có tên "kỳ kinh bát mạch".

"Kim hiệu úy, ngươi không sao chứ?", Công Tôn tiên sinh vội bước lên quan sát Kim Kiền hỏi.

Vương Triều, Mã Hán cũng vây

quanh, kinh hãi nói: "Lời của Triển đại nhân là sự thật?! Kim Kiền, người không sao chứ?!"

Kim Kiền toát mồ hôi lạnh, cười khan nói: "Thuộc, thuộc hạ tất thảy vẫn khỏe, may nhờ Triển đại nhân xuất thủ cứu giúp!"

Chậc chậc, thảo nào Tiểu Miêu hiểu nhầm, bây giờ nghĩ lại tình hình lúc đó... Hai vị sư phụ, tại sao hai người không thể dùng phương pháp bình thường một chút để giúp đồ nhi chứ?!

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm một lát, nói: "Kim hiệu úy, phải chăng ngươi đã rước lấy kẻ thù lợi hại nào rồi?"

"Việc, việc này, thuộc hạ thực không rõ...", Kim Kiền tiếp tục cười khan.

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng.

"Kim hiệu úy, mấy ngày này đừng nên xuất phủ thì hơn", Công Tôn tiên sinh nhíu mày nói.

"Đúng đúng đúng, đừng ra ngoài!", Mã Hán gật đầu. "Việc tuần phố mấy ngày tới ngươi không cần phải lo lắng đâu", Vương Triều vỗ vỗ vai Kim Kiền.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, sắc mặt trầm xuống nói: "Kim hiệu úy, mấy ngày tới không cần phải xuất phủ trực ban."

Kim Kiền vừa nghe lòng quá đỗi vui sướng, cố gắng lắm mới có thể duy trì được thần sắc ngưng trọng, thầm nghĩ:

Vừa may, vừa may, hiện tại mình cũng không biết lai lịch toán áo đen mà hai vị sư phụ nói như thế nào, làm con rùa trốn trong phủ nha mới là thượng sách!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội ôm quyền đáp: "Thuộc hạ tuân lệnh!"

Lời Kim Kiền vừa dứt, bỗng nghe sai dịch bên ngoài cửa hô lên: "Khởi bẩm Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh, đại nhân truyền lời từ trong cung, muốn Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Kim hiệu úy ngay lập tức nhập cung, không được chậm trễ!"

Hai cánh tay đang ôm quyền của Kim Kiền liền cứng đờ giữa không trung. Hự! Không phải chứ? Đúng là sợ cái gì thì gặp ngay cái đó.

Hồi ba

Cấm cung xảy ra biến cố,

Thanh Long khó tìm tung tích

Trong ấn tượng của Kim Kiền, việc nửa đêm canh ba truyền người ta nhập cung khẳng định chẳng phải chuyện gì tốt lành! Cứ xem lần trước, đang đêm bị Triển Chiêu túm cổ nhập cung, nói cái gì mà tróc quỷ, kết quả là quỷ đâu chẳng thấy, ngược lại còn đụng phải một con chuôt bach khó xơi...

Mà lúc này, nhìn thế trận trước cửa cung, Kim Kiền liền suy đoán phiền phức so ra còn lớn hơn cả lần trước.

Thái giám tới Khai Phong phủ truyền lời vẻ mặt cũng ngưng trong, dừng cước bô nói: "Công Tôn tiên sinh, mời theo chúng ta tới tẩm cung của Thái hậu, Triển đại nhân và Kim hiệu úy xin hãy nhanh chóng tới Tinh Chẩn lâu."

ra chuyên lớn rồi.

Chỉ thấy trong ngoài cửa cung, cứ năm bước lại có một tốp cấm quân, mười bước là một trạm canh gác, thương kích tua tủa, bầu không khí căng thẳng, lính tráng đầu lĩnh ra ra vào vào, dáng vẻ vội vã, thần sắc nặng nề, nhìn là biết đã xảy

Những lời này vừa thốt ra, cả ba người Triển Chiêu đều bàng hoàng.

"Tới tẩm cung của Thái hậu?", Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc.

"Tinh Chẩn lâu?!", Triển Chiêu ngạc nhiên.

"Chúng tôi không tiện nói nhiều, đến tẩm cung của Thái hậu thì Công Tôn tiên sinh sẽ rõ", thái giám dẫn đường vẻ mặt sốt ruột lại nhìn Triển Chiêu nói: "Triển đại nhân có biết đường đến Tinh Chẩn lâu không?"

Triển Chiêu gật đầu đáp: "Đương

nhiên biết rõ, nhưng..."

Thái giám dẫn đường khẽ chắp tay: "Ở Tinh Chẩn lâu sẽ có người bẩm báo tất thảy với Triển đại nhân, mời Triển đại nhân tới trước điều tra, Bao đại nhân sẽ đến sau."

Nói đoạn, thái giám liền vội vã đưa Công Tôn tiên sinh đi về phía hậu cung.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, cũng lập tức xoay người đi về một hướng khác, Kim Kiền nối gót theo sau, vừa đi vừa hỏi: "Triển đại nhân, Tinh Chẩn lâu là nơi như thế nào?"

Nom sắc mặt nghiệm túc của Tiểu Miêu, chẳng lẽ Tinh Chẩn lâu là nơi rất

ghê góm? Lãnh cung chăng? Hay là cấm

Lòng thầm phỏng đoán, Kim Kiền đi

địa? Hay là thắng địa hẹn hò?

Kim Kiền sửng sốt, vội vàng vâng dạ, lòng thầm nghĩ:

làm."

Triển Chiêu vốn bước đi như bay, vừa

nghe Kim Kiền hỏi thì thình lình khựng bước, quay đầu nhìn Kim Kiền, sắc mặt dần lô vẻ nghiệm trọng, nói: "Kim hiệu úy, sau khi đến Tinh Chẩn lâu... nhất định phải cần trọng trong lời nói và việc

lượn lại vòng, cho đến khi hai mắt hoa lên, sao bay vòng quanh, mới đến trước một tòa lầu, bên ngoài là trùng trùng điệp điệp cấm quân vây quanh.

theo Triển Chiêu hết rẽ rồi lại queo, hết

Kim Kiến ngước nhìn một cái, nhất thời hai mắt sáng lên, lấp lánh ánh quang.

Chỉ thấy tòa lầu này, trụ đỏ sơn son, cao vút tầng mây, mái hiện bằng ngọc lưu ly màu xanh lục bích, lầu các uốn lượn tinh xảo mỹ lệ, vàng đính hai bên cửa, tường chạm rồng mây, thực vô cùng khí thế, quý khí vô ngần, khiến Kim Kiền hoàn toàn có ấn tượng tốt về tòa lầu này.

"Triển đại nhân!", một giọng nói hưng phần vang lên cắt đứt mạch chiêm ngưỡng của Kim Kiền.

Chỉ thấy một người rảo bước từ trong đám cấm quân đi thẳng tới chỗ hai người Triển, Kim.

Kim Kiền định thần nhìn kỹ, thì ra là người quen, chính là Viên đại nhân, chỉ huy sứ, phụ trách cấm quân, người mà lần trước đối mặt cùng Bạch Ngọc Đường.

"Triển đại nhân, ngài đến là tốt rồi, ngài đến là tốt rồi!", Viên đại nhân vừa lau mồ hôi trên trán, vừa gật đầu liên tục Chiêu nữa thôi, "Nhanh vào, nhanh vào!"

Nói đoạn, còn không đợi Triển Chiêu phản ứng, đã vội vã sai người đẩy cửa lớn đinh kéo Triển Chiêu bước vào.

với Triển Chiêu, hai mắt sáng lên, dáng vẻ điển hình khi nhìn thấy đại thần tới cứu mạng, thiếu mỗi việc quỳ lạy Triển

"Khoan đã!", Triển Chiêu không cử động, chau mày hỏi: "Viên chỉ huy sứ, Tinh Chẩn lâu há là nơi ta và ngài có thể tùy tiện bước vào?"

"Triển đại nhân!", Viên chỉ huy sứ dáng vẻ sốt ruột như sắp khóc, nói: "Thánh thượng đã hạ khẩu dụ, Triển đại

nhân không cần lo lắng, xin hãy mau vào trong."

Dứt lời liền chẳng quản phân bua, Viên chỉ huy sứ đã kéo Triển Chiêu với vẻ mặt kinh ngạc vào trong, vừa kéo vừa nói: "Kim hiệu úy cũng mau vào đi."

Kim Kiền chỉ đành ngơ ngác bước vào theo, vừa vào đến cửa liền cảm thấy một luồng khí khiến người ta sảng khoái, thoải mái, khoan khoái ập tới, nàng đưa mắt lên nhìn, thì cảm giác ngơ ngác không hiểu gì ban nãy lập tức bốc thành hơi bay biến mất, hai mắt Kim Kiền ướt đẫm, vui quá hóa khóc.

hỡi! Đại thần chiếu rọi trên đầu hỡi! Ngài quả thực chẳng bạc với Kim Kiền!

Ôi ôi! Ôi ôi! Trời cao ơi! Đất dày

Chính giữa nóc nhà là một viên trân châu rất lớn, sáng lấp lánh, lẽ nào đây chính là dạ minh châu trong truyền

thuyết?! Cột trụ được bao phủ bởi ánh vàng lấp lánh, phải chăng là bột vàng?! Còn trên trần nhà được nạm từng viên từng viên một, có lẽ nào đó là ngọc trai?! Trên tường từng khối từng khối cuộn lên, lẽ nào chính là hoa chạm bằng bạc?! Xung quanh nào rương, nào hòm, nào tráp xếp thành núi, phải chăng trong đó là vàng bạc châu báu?!

"Oh My God!", Kim Kiền không khỏi bật thốt lên một tiếng cảm thán, làm hai người đi đằng trước bỗng kinh hãi quay đầu lại.

Viên chỉ huy sử quay lại nhìn một cái, nhất thời sợ toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy hai con mắt Kim Kiền sáng

rực xanh lè, hệt như hai cái đèn lồng cỡ bự, hắt lên mái ngói sáng choang, càng làm nổi bật khuôn mặt chói lóa, ánh quang bắn ra bốn phía, thực dọa người; toàn thân Kim Kiền hệt như bị quỷ ám cứ run rẩy không ngừng, tay trái run run đưa

về phía trước, lại bị tay phải mạnh mẽ túm trở về, sau đó tay phải run run quơ trước, ánh sáng xanh trong mắt bùng cháy, vừa nhìn đã biết đây là tư thế định bổ nhào lên.

"Kim, Kim hiệu úy, ngài đây là..."

Viên chỉ huy sứ còn chưa thốt xong

quào lên trước, lại bị tay trái lôi về, thình lình hai tay dang ra, người đổ về

một câu, liền cảm thấy trước mắt bóng màu đỏ lóe lên, chỉ trong nháy mắt, Triển Chiêu đã đứng bên cạnh Kim Kiền, một tay túm lấy cổ áo sau của nàng, đôi mày nhíu chặt, trầm giọng quát: "Kim hiệu úy, cẩn trọng trong lời nói và việc làm!"

Nhoáng cái, sự việc phát sinh lại càng

Cả người Kim Kiền run lên, ánh sáng xanh trong mắt vụt một cái tắt rụi, tay

chân quy củ về nguyên vị trí, khôi phục bộ dạng cung kính, chỉ là khóe mắt ngẫu nhiên lai phát ra vài tia sáng xanh, nhắc

làm Viên chỉ huy sứ kinh ngạc hơn nữa.

nhở Viên chỉ huy sứ một màn vừa rồi chẳng phải mình hoa mắt.

"Triển, Triển đại nhân, Kim hiệu úy đây là...", Viên chỉ huy sứ run như cầy

sấy lắp bắp hỏi.

Triển Chiêu chầm chậm quay đầu, khóe môi giật giật, rũ mi cụp mắt ôm quyền đáp: "Khai Phong phủ không biết quản giáo thuộc hạ, để cho Viên đại nhân chê cười rồi."

"Triển đại nhân nặng lời rồi, nặng lời rồi!", Viên chỉ huy sứ vôi xua tay nói:

"Lần đầu tiên Viên mỗ tới Tinh Chẩn lâu cũng kinh ngạc và cảm thán không thôi... Thế nên hành động của Kim hiệu úy, có thể hiểu được, có thể hiểu được."

Triển Chiêu ngắng đầu lên nhìn: "Dạ minh châu to tròn như trăng rằm, ngọc trai điểm xuyết như sao, chỉ bạc họa mây, cột vàng sừng sững chọc trời, thu cả vòm trời trong một tòa lầu, Tinh Chẩn lâu, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy..."

"Sụt...", một tiếng tạp âm không hài hòa vang lên cắt ngang lời Triển Chiêu.

Triển Chiêu cau mày, đôi mắt đen khẽ lướt nhìn.

Kim Kiền nhanh như chớp lau đi dấu nước dãi trước ngực, trưng ra dáng vẻ thụ giáo nói: "Quả thực là trăm nghe không bằng một thấy, không bằng một thấy..."

Triển Chiêu thầm thở dài một tiếng, nhìn Viên đại nhân vốn đã chẳng biết nên lộ ra vẻ mặt thế nào nữa, nói: "Tinh bình thời ngoại trừ hoàng thất tông thân, tuyệt không cho phép người ngoài bước vào, vì sao hôm nay..."

Viên chỉ huy sứ nghe xong liền buồn

Chẩn lâu là bảo khố của Thánh thượng,

bã như có tang cha mẹ, bịch một tiếng, quỳ xuống đất kêu lên: "Triển đại nhân! Tính mạng của Thái hậu và các huynh đệ cấm quân đều trông cậy vào Triển đại nhân!"

nhân!"

"Hå?!", Kim Kiền nghe mà kinh hoàng thất sắc.

"Thái hậu?! Cấm quân?!", Triển Chiêu cũng kinh hoàng, vội vàng đưa tay đỡ Viên chỉ huy sứ, nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Viên chỉ huy sứ vì sao lại nói như thế?!"

Viên chỉ huy sứ lại khẳng khẳng quỳ

trên đất không chịu đứng dậy, nước mắt nước mũi giàn giụa nói: "Triển đại nhân, trong cung đã xảy ra chuyện lớn tày trời rồi! Thái hậu bị trúng độc!"

"Cái gì?!", Triển Chiêu và Kim Kiền cùng kinh hãi hô lên, mặt biến sắc.

"Đã truyền thái y vào cung giải độc chưa?", Triển Chiêu gấp giọng nói.

sứ nghẹn ngào nói: "Ba thái y đứng đầu Thái y viện đều nói độc mà Thái hậu trúng phải họ mới gặp lần đầu, là kỳ độc chưa từng thấy bao giờ..."

"Truyền, truyền rồi...", Viên chỉ huy

Da mặt Kim Kiền giật giật, một dự

"Kỳ độc?", Triển Chiêu cau mày.

cảm không lành dâng lên.

đều hết cách, cuối cùng vẫn là Từ thái y, bậc thầy giỏi nhất, tra cứu trong thư tịch cổ mới biết được trên thế gian có một

"Các quan thái y trong Thái y viện

cổ mới biết được trên thế gian có một bảo vật có thể giải được bách độc, mà bảo vật này trùng hợp thay lại được cất giữ trong Tinh Chẩn lâu..."

"Có thể giải được bách độc?", Kim Kiền nheo mắt, bộ máy tìm kiếm trong các tế bào não gia tốc khởi động, không quá nửa giây sau liền bật ra kết quả, buột thốt kêu lên: "Lẽ nào là Thanh Long châu?!"

Một câu này lại khiến Triển Chiêu và Viên chỉ huy sứ kinh ngạc.

Chỉ thấy Viên chỉ huy sứ hai mắt trợn tròn, ánh mắt nhìn Kim Kiền hiển nhiên đã thêm vài phần sùng kính: "Chính là Thanh Long châu, Kim hiệu úy làm thế nào lại biết được vật đó?"

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày, nhìn chằm chằm Kim Kiền, nhìn tới nỗi toàn thân Kim Kiền phát run.

"Thuộc hạ vừa khéo từng đọc được trong y điển ở thư phòng của Công Tôn tiên sinh, thực là vừa khéo, vừa khéo...", Kim Kiền cười khan hai tiếng, vội vàng chuyển đề tài: "Thanh Long châu được

cất giữ trong Tinh Chẩn lâu, quả là phúc của Thánh thượng, phúc của Thái hâu..."

Chẳng ngờ những lời này vừa thốt ra, Viên chỉ huy sứ kia lại bắt đầu gào khóc: "Nhưng, nhưng Thanh Long châu đã, đã

không thấy đâu nữa!!"

"Cái gì!!", hai người Triển, Kim kinh hãi kêu lên thất thanh.

"Không thấy đâu?!", khóc mắt Kim Kiền như muốn tách ra, nàng thình lình xông lên trước túm lấy cổ áo Viên chỉ huy sứ hét lớn: "Ông nói Thanh Long châu, báu vật vô giá độc nhất vô nhị nghìn vàng khó cầu đã không thấy đâu nữa ư?!"

"Kim Kiền!", Triển Chiêu trầm giọng quát một tiếng, tóm Kim Kiền trở lại, rồi quay đầu sang hòa hoãn nói với Viên chỉ huy sứ đương kinh hồn bạt vía: "Viên đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngài

hãy từ từ nói."

Lúc này Viên chỉ huy sứ mới hoàn hôn lại, gạt hai hàng lệ kể: "Tôi, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, trước nay Tinh Chẩn lâu đều được canh gác rất nghiêm ngặt, ngay cả một con ruồi cũng khó lọt, nhưng, nhưng sẫm tối hôm nay Thánh thương phái người đến lấy Thanh Long châu, viên Thanh Long châu kia lai không cánh mà bay chẳng biết tự khi nào, Thánh thượng long nhan giận dữ, muốn lấy đầu toàn bộ cấm vệ quân, nếu không phải Bao đại nhân cầu xin, đề xuất để Triển đại nhân nhập cung điều tra truy tìm Thanh Long châu, chúng tôi, chúng tôi sợ rằng đã sớm đầu thân đôi ngả...

ngài nhất định phải cứu lấy tính mạng của toàn bộ các huynh đệ cấm vệ quân...", nói đoạn, lại bắt đầu gạt lệ.

Triển Chiêu trầm ngâm một lát, trầm giong hỏi: "Viên đai nhân, Thanh Long

Triển đại nhân, Triển đại nhân, lần này

châu vốn được đặt ở vị trí nào?"

Viên chỉ huy sứ tay chân luống cuống bò dây đị về trước hai bước, chỉ vào

bò dậy, đi về trước hai bước, chỉ vào một cái tráp đặt trên giá vàng trổ vân mây, nói: "Vốn được đặt trong cái tráp này."

Kim Kiền ló người ra nhìn một cái thì thấy cái tráp kia được làm bằng gỗ tử

đàn, bên ngoài chạm khắc hoa văn sóng cuộn, tinh mỹ vô ngần, nắp tráp mở ra, bên trong trống không.

miệng ào ào tiết ra, thầm nghĩ:

Kim Kiền chỉ cảm thấy nước bot trong

Chậc chậc, chỉ cần nhìn cái hộp đựng thôi cũng đủ khiến người ta ngứa ngáy trong lòng rồi.

Triển Chiêu đưa mắt nhìn bốn phía,

đột nhiên mũi chân điểm một cái, xoay mình phi thân lên trên, loáng cái, bóng áo đỏ lướt đi hệt như hồng nhạn đảo cánh, bóng rợp lên ánh sáng rực rỡ của các bảo vật trong Tinh Chẩn lâu, thực mỹ lệ

vô cùng.

Đến khi Triển Chiêu lặng lẽ đáp xuống, Viên chỉ huy sứ vốn đang dại mặt ra mới hoàn hồn trở lại, tán thán: "Triển đại nhân thân thủ tuyệt luân."

Triển Chiêu vẻ mặt ngưng trọng, đứng lặng yên một lát, không lên tiếng.

"Triển đại nhân, có phát hiện gì chăng?", Viên chỉ huy sứ gấp giọng hỏi.

Triển Chiêu nhìn Viên chỉ huy sứ, vừa định mở miệng thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng hô lớn:

"Hoàng thượng giá đáo..."

vào, người đi đầu thân vân long bào màu vàng sáng, sắc mặt hơi trắng, chính là đương triều Thiên tử Nhân Tông; người bên phải Thiên tử, gương mặt đen uy nghiệm, bận quan bào tử mãng, chính là Bao Chẳng, Bao đại nhân, phủ doãn Khai Phong phủ; phía sau Bao đại nhân là Công Tôn tiên sinh; người đứng bên trái Thiên tử, tóc bạc râu bạc, mắt hình tam giác ngược, vận quan phục đỏ tía, chính là Bàng thái sư.

Chỉ thấy một đôi ngũ rầm rập tiến

Mấy người Triển Chiêu vội quỳ xuống nghênh giá:

"Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu tham kiến Hoàng thượng!"

"Cấm quân chỉ huy sứ Viên Đình Lễ tham kiến Hoàng thượng!"

"Khai Phong phủ Tòng hiệu úy lục phẩm Kim Kiền tham kiến Hoàng thượng!"

"Bình thân", giọng vua Nhân Tông hơi nhẹ, chăm chú nhìn Triển Chiêu, nói: "Triển hộ vệ đã điều tra hiện trường chưa?" "Triển Chiêu đã điều tra rồi."

"Có phát hiện gì không?"

"Khởi bẩm Hoàng thượng", giọng Triển Chiêu ngừng một chút, rồi tiếp tục: "Trên nóc nhà ngoại trừ vài viên ngói lưu ly hơi lỏng ra, còn lại không có dấu vết nào khác."

"Ý của Triển hộ vệ là?"

"Sợ rằng có kẻ khinh công trác tuyệt, kỹ năng đạo chích cao siêu đã đột nhập vào Tinh Chẩn lâu trộm đi Thanh Long châu", Triển Chiêu cúi đầu đáp. công tử" kia chứ?!

"Rốt cuộc là kẻ nào lại to gan lớn mật như vậy?!", đương triều Thiên tử giận dữ nói.

"Thuộc hạ không dám vọng ngôn",

"Hừ, không dám vọng ngôn?! Sợ là Triển hộ vệ không dám nói nhiều!", một giọng nói nhàn nhạt vang lên, chính là

Triển Chiêu tiếp tục cúi đầu thựa.

Kim Kiền nghe mà sửng sốt: Kẻ có

khinh công trác tuyệt, kỹ năng đạo chích cao siêu? Sao nghe quen quen vậy... Chậc chậc, ôi mẹ ơi, chắc không phải là cái tên "Đen đủ đường" và "Hoa hoa

Bàng Thái sư.

"Thái sư vì sao lại nói như vậy?", vua Nhân Tông hỏi.

Bàng thái sư khom người ôm quyền, vô cùng cung kính thưa: "Khởi bẩm Thánh thượng, thần tuy không phải người trong giang hồ nhưng cũng biết trên giang hồ những kẻ có bản lĩnh đột nhập vào

hoàng cung đại nội lấy trộm bảo vật chỉ đếm trên đầu ngón tay, dõi mắt khắp thiên hạ, tuyệt không quá ba đến năm người. Mà theo như thần được biết, trùng hợp thay Triển hộ vệ lại có quen hai kẻ trong số ấy, một kẻ có tên 'Nhất Chi Mai', kẻ còn lại tên 'Bách hoa công tử',

tại sao Triển hộ vệ lại không nguyện ý nói rõ? Lẽ nào là cố ý bao che?" "Triển hộ vệ, những lời này của Thái

sư có đúng không?!", giọng vua Nhân

Tông mang vẻ tức giận.

Triển Chiêu nhấc vạt áo quỳ một chân xuống, ôm quyền đáp: "Khởi bẩm Thánh thương hai người này đích thực có bản

xuống, ôm quyển đấp: "Khởi bẩm Thánh thượng, hai người này đích thực có bản lĩnh đột nhập vào cung trộm bảo vật, nhưng hiện tại không có bằng chứng xác thực..."

"Cần gì bằng chứng?!", Bàng thái sư giọng the thé. "Nay Thái hậu thân trúng kỳ độc, nguy kịch chỉ trong sớm chiều, hy

này khắc này, phảm là kẻ tình nghi đều phải tróc nã về quy án để truy ra tung tích của Thanh Long châu mới là thượng sách."

"Bàng thái sư nói vậy là sai rồi!",

vong duy nhất là Thanh Long châu, giờ

Bao đại nhân bước lên, "Hiện tại không bằng không chứng, sao có thể tùy tiện bắt người, xằng bậy như thế thì quốc pháp đặt ở chỗ nào?"

Bàng thái sư nhướng mày, lạnh lùng nói: "Lẽ nào ngài không quan tâm đến sự an nguy của Thái hậu?"

"Đủ rồi!", vua Nhân Tông trầm giọng

chỉ, trẫm lệnh cho ngươi trong... Công Tôn tiên sinh, độc của Thái hậu còn có thể cầm cự được mấy ngày?"

quát, đỡ trán ra lệnh: "Bao Chửng nghe

"Khởi bẩm Thánh thượng, không quá mười ngày", Công Tôn tiên sinh vội đáp. Nhân Tông sắc mặt càng thêm trắng, tiếp tục nói: "Bao Chửng, trẫm lệnh cho Khai Phong phủ nội trong bảy ngày phải tróc nã hai kẻ kia về quy án, tìm lại Thanh Long châu, nếu dám chậm trễ, lập tức chém đầu không tha!"

"Thần... tiếp chỉ!", Bao đại nhân chỉ đành khom người quỳ xuống tiếp chỉ, Triển Chiêu, Kim Kiền, Công Tôn tiên sinh cũng đồng thời quỳ xuống.

Bàng thái sư nhếch mép, đôi mắt tam giác đảo một vòng, thình lình bước lên tâu: "Khởi bẩm Thánh thượng, thần muốn thượng tấu."

Nhân Tông liếc Bàng thái sư một cái, chầm chậm khép mắt, mệt mỏi nói: "Thái sư còn có lời gì muốn nói?"

Bàng thái sư nhướng đôi lông mày

chổi sể: "Thần nghe nói Triển hô vê có giao tình khá sâu với hai tên tiểu tặc giang hồ kia, thần sợ rằng có kẻ vì chuyện tư...", nói đến đây, Bàng thái sư hơi ngừng một chút, đôi mắt tam giác liếc xéo Triển Chiêu một cái, lai tiếp: "Thần xin tiến cử một hiền tài, trợ giúp Triển hộ vệ một tay, để sớm ngày tìm được Thanh Long châu, giải độc cho Thái hâu."

Chúng nhân Khai Phong phủ vừa

nghe, nhất thời trong lòng lạnh đi.

nghĩ bụng: Trong lúc nước sôi lửa bỏng này mà lão cua già có lòng tốt tiến cử người hiền ư? Xí! Nhất định là tìm kẻ đến gây phiền phức, ngáng chân thì có! Lão Bao, ngàn vạn lần ngài đừng để lão cua già kia thực hiện được ý đồ đấy!

Kim Kiền thầm kêu không hay rồi,

Kim Kiền vừa nghĩ đến đây, đã nghe Bao đại nhân đề tiếng nói: "Thánh thượng, việc tìm Thanh Long châu trên dưới Khai Phong phủ nhất định sẽ dốc toàn lực, không cần phải phiền Thái sư nhọc lòng..." cùng quan trọng, thêm một người là thêm một phần trợ giúp, thần chính vì nghĩ cho Thái hậu, chỉ mong Thanh Long châu có thể tìm về sớm ngày nào là Thái hậu sớm

khỏe lai ngày ấy."

"Thánh thượng!", Bàng thái sư đột nhiên xen ngang, "Tìm Thanh Long châu, thời gian rất cấp bách, lại là việc vô

Bao đại nhân vừa mở miệng lại bị vua Nhân Tông cắt ngang: "Lời của Thái sư nói cũng rất có lý, không biết Thái sư muốn tiến cử người nào?"

"Phó chỉ huy sứ cấm quân Hoàng Can." Những lời này vừa thốt ra, Kim Kiền đã nghe Viên chỉ huy sứ bên cạnh hít vào một hơi khí lạnh.

Chọt nghe vua Nhân Tông hỏi: "Hoàng Can? Cũng được, chọn hắn đi."

Bàng thái sư lập tức quỳ xuống hô: "Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Vua Nhân Tông gật gật đầu, thần sắc mệt mỏi nói: "Chư vị ái khanh đều lui xuống nghỉ đi, trẫm phải hồi cung thăm Thái hậu...", dứt lời liền rảo bước rời đi.

Bao đại nhân ôm quyền: "Bàng thái sư xin hãy an lòng."

Bàng thái sư cười khẩy một cái, phất tay áo rời đi.

Chúng nhân Khai Phong phủ cũng nối

chiếu cố nhiều hơn đó."

gót rời khỏi Tinh Chẩn lâu.

Chúng nhân đang quỳ trên đất đều lục tục đứng dậy, sắc mặt có chút u ám, ngoại trừ Bàng thái sư sau khi đứng lên liền khệnh khạng đi đến bên cạnh Bao đại nhân: "Bao đại nhân, Hoàng chỉ huy sứ là người được Thánh thượng khâm điểm, Khai Phong phủ các người phải

Vừa đi được hai bước đã thấy Viên chỉ huy sứ rảo bước đi lên, kéo Triển Chiêu nói: "Triển đại nhân, Hoàng Can là kẻ cố chấp bảo thủ, thù vặt cũng báo, ngài... phải lưu ý nhiều hơn mới được."

Triển Chiêu nghe mà sửng sốt rồi lập tức gật gật đầu.

Kim Kiền ở bên cạnh nghe được rất rõ, không kìm được mở miệng hỏi: "Người này lai lịch thế nào, lại có thể nhọc đến Bàng thái sư tiến cử?"

Viên chỉ huy sứ thở dài đáp: "Nghe

nói mợ của hắn là bà con xa của Bàng thái sư..."

Kim Kiền thầm trọn mắt: "Hiểu rồi, hiểu rồi!"

Quả nhiên là quan hệ cạp váy[1]!

[1] Quan hệ cạp váy (裙带关系): Từ lóng trong tiếng Trung, chỉ ý bám váy vợ con, lợi dụng hôn nhân hoặc quan hệ với phụ nữ để mưu cầu lợi lộc.

Chúng nhân vội vã quay về phủ nha, đi thẳng tới khách sảnh, triệu Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đợi lệnh ở ngoài.

Vừa ngồi xuống, Bao đai nhân đã đi

thẳng vào vấn đề: "Triển hộ vệ, sự việc ở Tinh Chẩn lâu người nghĩ là kẻ nào làm?"

Triển Chiêu ôm quyền: "Đại nhân, xem thủ pháp cũng như kỹ nghê ra tay

xem thủ pháp cũng như kỹ nghệ ra tay quả thực rất giống thủ pháp của Nhất Chi Mai hoặc Bách hoa công tử, nhưng thuộc hạ tìm kiếm khắp Tinh Chẩn lâu cũng không hề phát hiện ra ký hiệu bông hoa mai bằng phấn trắng mà hai người họ vẫn dùng, cho nên, thuộc hạ cũng không dám chắc."

Bao đại nhân nhíu mày, lại quay sang Công Tôn tiên sinh: "Công Tôn tiên sinh, độc mà Thái hậu trúng phải, tiên sinh thấy thế nào?"

"Đại nhân, độc mà Thái hậu trúng quả thực bình sinh học trò mới gặp lần đầu, độc tính kỳ lạ, mạch tượng quái dị, học trò và các quan thái y của Thái y viện sau khi nghiên cứu thương lượng đều cho rằng chỉ có Thanh Long châu mới có thể giải được."

Bao đại nhân thở dài một tiếng: "Thời hạn chỉ có bảy ngày, án này nên bắt đầu như thế nào đây?"

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm một lát rồi lên tiếng: "Đại nhân, theo ý học trò, kẻ trộm châu tuyệt không phải mưu cầu của cải thông thường, mà nhằm vào chính Thanh Long châu."

"Công Tôn tiên sinh vì sao lại nói như vậy?"

"Châu báu trong Tinh Chẩn lâu nhiều

vô kể, trong đó không hiếm những báu vật vô giá, nhưng tên đạo tặc này tránh thoát được tầng tầng lớp lớp lính canh đột nhập vào bảo khố, vất vả phí sức như vậy lại chỉ lấy đi một viên Thanh Long châu, những bảo vật khác chẳng hề đông

đến, đủ thấy hắn tuyệt không phải vì của cải mà tới."

Chúng nhân đều gật đầu tán đồng.

Kim Kiền càng bội phục, thầm nghĩ:

Công Tôn Trúc Tử quả nhiên cao kiến, nếu là mình cứ theo như tính tình, đã mất công vất vả đột nhập vào bảo khố, sao có thể chỉ vừa lòng với thứ cần trộm mà về, tối thiểu cũng phải cầm theo bảy, tám món mới đủ, còn tên trộm kia thấy tiền mà chẳng sáng mắt, quả thực hiếm thấy, lẽ nào lại là Robin Hood người Hán thời cổ đại?

phân tích: "Kẻ này chỉ trộm Thanh Long châu, sợ rằng chỉ có một mục đích..."

Lai nghe Công Tôn tiên sinh tiếp tục

"Ý của Công Tôn tiên sinh là... để giải độc?", Bao đại nhân hỏi.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: "Hơn nữa không phải giải độc thông thường, mà là thiên hạ kỳ độc. Đại nhân xin hãy lệnh cho các châu huyện cả nước điều tra xem gần đây có ai trúng kỳ độc không thể trị, cấp cấp báo về, có thể sẽ có đầu mối."

Bao đại nhân gật đầu nói: "Việc này phải phiền Công Tôn tiên sinh lập tức khởi thảo." Công Tôn tiên sinh gật đầu tiếp tục: "Vả lại, hiện tại Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử là nghi phạm số một, không thể không điều tra, cho dù hai người này không phải là kẻ trộm Thanh Long châu thì dựa vào thân phận vua trộm trên giang hồ của họ cũng có thể nghe ngóng được tin tức gì đó, cho nên, tìm kiếm tung tích hai người này cũng là một

tiếng: "Vương Triều, Mã Hán đâu?!"

Vương Triều, Mã Hán lập tức đẩy cửa

Bao đại nhân vuốt râu, thình lình đề

cách "

bước vào, ôm quyền nói: "Có thuộc hạ!"

"Hai người các ngươi lập tức bố trí người đi thăm dò tung tích của Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử, nếu có tin tức phải tức tốc báo về."

"Thuộc hạ tuân lệnh."

Triển Chiêu nhìn hai người Vương, Mã rời đi, nhíu mày cất tiếng: "Công Tôn tiên sinh sắp xếp rất tỉ mỉ kín kẽ, nhưng thời hạn chỉ có bảy ngày, liệu rằng có kịp..."

Công Tôn tiên sinh gật đầu: "Triển hộ vệ nói rất phải, cho nên tại hạ cũng muốn

hồ, nếu có người trong giang hồ trúng kỳ độc, xin hãy báo cho Khai Phong phủ, chỉ cần như thế là sẽ không có sơ sót gì nữa."

mời Triển hộ vệ truyền tin tức ra giang

Kim Kiền chỉ thấy ánh mắt sáng rực chíu chíu bắn thẳng vào mình của Công Tôn tiên sinh phía đối diện, không kìm được rụt cổ lại, cúi đầu nói: "Chẳng hay Công Tôn tiên sinh có gì giao phó..."

"Kim hiệu úy", Công Tôn tiên sinh đột nhiên đề tiếng, làm cho Kim Kiền giật nảy mình.

"Độc mà Thái hậu trúng phải, so với

ba phần tương tự", Công Tôn tiên sinh chậm rãi lên tiếng, sau đó không nói lời nào nữa, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm vào Kim Kiền.

Kim Kiền nghe xong nhất thời kinh sợ, thầm nghĩ: Đôc mà Thái hâu và Lý bổ

độc Lý bổ đầu trúng nửa tháng trước có

đầu trúng có ba phần tương tự, độc của Lý bổ đầu trúng lại có tám phần tương tự với đạn độc của mình, tính theo tỉ lệ thì, độc của Thái hậu và của mình há chẳng phải là có... có 8.3, không, không đúng, là 3.8 phần giống nhau... Ăc, thế chính là rất giống nhau rồi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi

rét run toàn thân, lập bập nửa ngày mãi mới thốt ra được một câu: "Ý của Công Tôn tiên sinh là..."

"Kim hiệu úy, đạn độc bình thường ngươi vẫn dùng...", Bao đại nhân chậm rãi cất tiếng.

Kim Kiền nghe mà kinh hãi, chân mềm nhũn, phịch một tiếng liền quỳ sụp xuống, thống thiết kêu lên: "Đại, đại nhân, chuyện của Thái hậu và thuộc hạ tuyệt không có quan hệ, nếu có nửa lời dối trá, thuộc hạ xin chịu sét đánh, ngũ mã phanh thây, xương cốt nát vụn hóa thành tro bụi..."

tâm huyết từ tận đáy lòng của Kim Kiền. Chỉ thấy Triển Chiêu bỗng vén vạt áo quỳ xuống, ôm quyền khẩn thiết lên tiếng: "Kim hiệu úy tuyệt đối không phải kẻ ha

đôc hai người!"

"Đại nhân!", đột nhiên, một giọng nói vang lên cắt ngang phần sau những lời

Kim Kiền hai mắt trợn tròn như bi ve nhìn Triển Chiêu, mồm cũng há hốc, run run hồi lâu, sửng sốt không thốt nên lời.

Trời ơi, Tiểu Miêu đại nhân, tôi vừa mới biểu thị lòng trung thành được một nửa, ngài liền nhảy ra chọc cho một gậy, rốt cuộc là như thế nào?!

gương mặt đen sì của Bao đại nhân hiện lên ý cười hiếm thấy, bất đắc dĩ lắc đầu, "Bản phủ chỉ lo, nếu có kẻ biết được điểm này sẽ gây bất lợi cho Kim hiệu úy, cho nên mới nhắc nhở Kim hiệu úy mấy

ngày gần đây khi dùng đạn độc phải cân

nhắc lưu tâm nhiều hơn."

"Triển hô vê, Kim hiệu úy...", trên

Công Tôn tiên sinh thở dài nói: "Con người của Kim hiệu úy chúng ta đương nhiên biết rõ, hai người hà tất phải như vậy."

"Hả?", Kim Kiền kinh ngạc ngắng lên nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, chỉ thấy hai người đều mang vẻ mặt tín đại nhân quan tâm."

Bao đại nhân gật đầu: "Hai người các ngươi lui xuống trước đi."

Hai người Triển, Kim ôm quyền lui xuống.

Ra đến cửa lớn khách sảnh, Triển Chiêu chăm chú nhìn Kim Kiền, trầm giọng hỏi: "Kim hiệu úy, số đạn độc kia

nhiệm, hoàn toàn không có nửa điểm nghi ngờ, lại nhìn Triển Chiêu với thần sắc như bừng tỉnh, lúc này Kim Kiền mới hoàn hồn, không khỏi có chút cảm khái, vội cúi đầu ôm quyền nói: "Thuộc hạ đa tạ đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển "Thuôc ha tuân lênh", Kim Kiền vôi

mấy ngày tới chớ nên dùng."

đáp ứng.

Đến khi Triển Chiêu đi xa, Kim Kiền mới đưa tay lên lau mồ hôi lạnh ở đầy cổ.

Ôi trời ơi, ôi mẹ ơi, thói quen của cái

lão Công Tôn tiên sinh nói nửa câu giữ lại nửa câu này thực chẳng ra làm sao cả, thật sự có thể dọa chết người sống. Có điều, nói đi nói lại, độc mà Thái hậu trúng phải chắc chắn không có liên quan với mình... Còn với Nhị sư phụ... hẳn là cũng không có quan hệ gì... và... chậc,

chắc sẽ không có liên quan gì đến đám áo đen mà hôm nay Nhị sư phụ nói đấy chứ...

**

Môt ngày một đêm kế tiếp, trên dưới

Khai Phong phủ không ngủ, không nghỉ, bận rộn tối tăm mặt mày, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh thì bao quát, khởi thảo công văn, tứ đại hiệu úy và Triển Chiêu thì ra ngoài điều tra tin tức, còn Kim Kiền bị túm qua phụ trách buộc cuộn thư vào chân chim bồ câu, thả bồ câu đưa tin, tất cả đều bận tới độ sứt đầu mẻ trán, mất ăn mất ngủ.

Kiền định đi chợp mắt một chút để nạp lại năng lượng, có điều chỉ mới nghĩ thôi, còn chưa hành động, đã lại bị Bao đại nhân truyền tới khách sảnh, nói là có chuyện cần thương lượng.

Khó khăn lắm mới thả xong con bồ câu cuối cùng của Khai Phong phủ, Kim

vàng chạy tới khách sảnh, gót chân còn chưa đứng vững, liền nghe bên ngoài cửa có người truyền báo: "Bàng thái sư, Hoàng chỉ huy sứ đến..."

Vây nên, chúng nhân lai vôi vôi vàng

Chỉ thấy Bàng thái sư ưỡn cái bụng tròn ỏng lắc lư tiến vào, nối gót theo sau là một người vận trang phục cấm quân. "Bao đại nhân, lão phu quấy quả rồi", Bàng thái sư ôm quyền.

"Cấm quân phó chỉ huy sứ Hoàng Can bái kiến Bao đại nhân", người sau lưng Bàng thái sư cũng thi lễ nói.

Bao đại nhân đáp lễ: "Bàng thái sư, Hoàng chỉ huy sứ không cần đa lễ, mời ngồi."

Ba người cùng ngồi xuống, lúc này chúng nhân mới nhìn rõ diện mạo của Hoàng chỉ huy sứ. tâm ẩn giấu khí chất tàn bạo, độc ác, khiến cho người nhìn có chút không thoải mái.

"Bao đại nhân, thời hạn bảy ngày đã qua một ngày rồi, Thanh Long châu có tin tức gì không?", Bàng thái sư mở miệng

Người này thân hình thẳng tắp, sắc

mặt trắng nõn, trán bè, cầm vuông, chân mày xếch lên, mũi to mồm rộng, ngũ quan cũng coi như đoan chính, chỉ là giữa mi

"Nhọc Thái sư hao tổn tâm trí", Bao đại nhân nói, "Đáng tiếc hiện tại chưa có tin tức gì."

trước.

sư nhướng lên: "Bao đại nhân, chuyện này có liên quan đến tính mạng Thái hậu, không thể qua loa tắc trách được!" "Thái sư nói rất phải, Bao Chửng xin

Đôi lông mày chổi sể của Bàng thái

"Không biết đã có tin tức gì của Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử chưa?"

"Vẫn chưa có tung tích gì."

ghi nhớ."

Bàng thái sư hừ lạnh một tiếng: "Chắc không phải Bao đại nhân lừa gạt lão phu đấy chứ!"

Bao đại nhân nâng mắt lên nhìn: "Thái sư tại sao lại nói ra những lời đó?"

Bàng thái sư nhếch mép, liếc Hoàng Can bên cạnh.

Hoàng Can liếc Triển Chiêu một cái, lạnh lùng lên tiếng: "Người trên giang hồ đều biết Triển đại nhân có quan hệ không tệ với hai người kia, nay lại nói không biết tung tích của họ, há chẳng phải nực cười lắm sao?!"

Chúng nhân Khai Phong phủ nghe xong đều biến sắc.

Kim Kiền lại càng kinh ngạc.

Chậc chậc, quả nhiên là họ hàng xa nhà Bàng thái sư, thực rất to gan lớn mật! Dám dùng ngữ khí xấc xược hăm dọa như thế với Tiểu Miêu, nếu để đám fan hâm mộ của Tiểu Miêu nghe thấy, lão huynh đây sẽ không thể lăn lộn ở thành Đông Kinh này nữa đâu.

Triển Chiêu ôm quyền nói: "Giao tình giữa Triển mỗ cùng Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử chỉ như bèo nước gặp nhau, nói gì đến quan hệ không tệ, không biết tung tích hai người họ là điều đương nhiên."

giác: "Bao đại nhân chớ quên, Hoàng chỉ huy sử được đích thân Hoàng thượng hạ chỉ điều tra tìm kiếm Thanh Long châu, nếu Bao đại nhân không báo cáo đúng sự thực, e là không thích hợp lắm đâu?!"

Bàng thái sư trọn trừng đôi mắt tam

Bao đại nhân trừng mắt: "Bàng thái sư, Bao Chửng nói câu nào cũng là sự thật, Thái sư nếu không tin, có thể thượng tấu lên Thánh thượng!", nói đến đây Bao đại nhân liền đứng phắt dậy, lớn tiếng: "Hiện tại trên dưới Khai Phong phủ đều dốc toàn lực điều tra tung tích Thanh Long châu, không thể tiếp đón Thái sư chu toàn, Thái sư xin hãy về cho."

"Bao Chửng ngươi!", Bàng thái sư đứng phắt dậy, trọn mắt thở phì phò nhìn Bao đại nhân.

"Trương Long, Triệu Hổ, tiễn Thái sư hồi phủ", Bao đại nhân sắc mặt sa sầm.

Triệu Hô bước lên nói.

"Được, được, được, được lắm! Bao

"Thuộc hạ tuân lệnh", Trương Long,

Hắc Tử ngươi, lão phu nhất định sẽ tham tấu ngươi một bản trước mặt Hoàng thượng!", Bàng thái sư nghiến răng, phất tay áo rời đi.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: "Chỉ là tới thăm dò tin tức, xem ra bên Bàng

xoay người rời đi. Triệu Hồ nhìn bóng lưng hai người, giân đến thở phì phì nói: "Mới sáng sớm

"Bao đại nhân", Hoàng Can cũng đứng lên, sắc mặt có chút khó coi, "Hoàng Can xin cáo lui trước, nếu Bao đại nhân có tin tức gì, xin đừng quên báo cho Hoàng Can một tiếng", nói đoan liền

đã đến gây rối?"

Trong khách sảnh tĩnh lăng một mảnh.

thái sư cũng không có chút tin tức nào."

"Phủ chúng ta có tin tức gì không?", Bao đại nhân hỏi.

Lại là một mảnh trầm mặc.

Bao đại nhân thở dài một tiếng: "Được rồi, lui xuống cả đi."

Chúng nhân sắc mặt u ám, cùng thi lễ lui xuống, tiếp tục chia nhau đi thăm dò tin tức.

chồn đi lòng vòng mấy lượt quanh phủ, cứ cảm thấy đứng ngồi không yên, cuối cùng vẫn là chạy tới ngồi canh bên

Kim Kiền tách khỏi mọi người, bồn

chuồng chim bồ câu mới thấy an tâm phần nào.

Có điều ngồi xốm được một lúc, Kim Kiền lại thấy nóng ruột như đứng trong đống lửa như ngồi trong đống than, lại nhảy lên nhìn một lượt khắp chuồng chim bồ câu, vẫn chưa thấy con chim nào trở về, nhất thời ủ rũ, trừng mắt nhìn chuồng chim bồ câu trống không, lẫm bẩm:

bình thường trong phủ đều cho các ngươi ăn sung ở sướng, chẳng phải là nuôi chim ngàn ngày dùng chim một giờ sao? Nhưng nom bây giờ xem, mấy chục con chim chia nhau bay đi đã gần một ngày

"Đám bồ câu lười biếng các ngươi,

trời rơi xuống, vừa vặn rơi đúng vào tay mình.

đánh chén môt bữa!" Lời chưa dứt, Kim Kiền liền cảm thấy trước mặt một bóng đen lóe lên, bịch một tiếng, con chim quay vàng ruộm từ trên

một đêm rồi, sao ngay cả một cọng lông cũng chưa thấy quay trở lại hả?! Hừ hừ, nói cho các ngươi biết, tốt nhất là các ngươi nên thức thời một chút, đốc sức ra mà làm việc, bằng không, ta nhất định sẽ đem các ngươi đi làm món chim quay

"Tiểu Kim, không cần ngươi nướng, ngay đây đã có sẵn rồi."

bay, mái tóc đen mượt phất phơ, mim cười lộ hàm răng trắng đều, sáng lấp lánh, đứng trước mặt Kim Kiền, phạch một tiếng mở quạt ra, nhướng mày quan sát vẻ mặt kinh ngạc của Kim Kiền một phen, rồi cười nói: "Sao thế? Tiểu Kim có vừa lòng với quả gặp mặt của Bạch Ngũ gia không?" "Bach, Bach Bach Bach Ngoc Đường!", Kim Kiền kinh hãi hô lên. Bạch Ngọc Đường gõ đầu quạt vào

Môt giong nói đùa cơt truyền tới, Kim

Kiền thuận theo tiếng nói ngoảnh đầu nhìn thì thấy một người nhảy từ trên tường xuống, vat áo trắng như tuyết tung Kim Kiền cả kinh, lúc này mới ý thức được do giật mình bản thân đã gọi thẳng tên họ của Bạch Ngọc Đường, liền vội híp mắt nặn ra nụ cười lấy lòng, nịnh bợ

trán Kim Kiền: "Mấy ngày không gặp, Tiểu Kim to gan hơn nhiều đấy, hôm nay lai dám gọi thẳng tên của Bach Ngũ gia."

nói: "Chỉ là Kim Kiền không ngờ mới mấy ngày không gặp mà phong tư cao ngao, trung can nghĩa đảm, hùng tâm tiêu sái của Bạch Ngũ gia đã hơn hẳn trước đây, nhất thời tán thán không kiềm được nên mới quên mất quy củ, Bạch Ngũ gia xin đừng trách, xin đừng trách."

Bạch Ngọc Đường híp đôi mắt hoa

câu đầy mùi "rắm ngựa" của Kim Kiền, gật gù đắc ý nói: "Miệng lưỡi Tiểu Kim cũng trơn tru hơn rồi đó."

"Bạch Ngũ gia khen nhầm rồi". Kim

đào, xem ra rất hưởng thụ đối với mấy

Kiền nịnh bợ đáp, "Không biết Bạch Ngũ gia hôm nay hạ cố đến Khai Phong phủ có chuyện quan trọng gì?"

"Chuyện quan trọng thì không có",

Bạch Ngọc Đường nhướng mày cười nói, "Chỉ là mấy ngày gần đây ta phát hiện trên bầu trời thành Biện Lương vô cớ xuất hiện rất nhiều chim bồ câu, rảnh rỗi không có chuyện gì làm liền thuận tay tóm vài con làm món chim quay, đặc biệt

bữa."

"Đa tạ Bạch...", giọng nói bỗng biến

điệu, "Bồ, bồ câu?! Còn là bắt từ trên

cầm đến cho Tiểu Kim nếm thử đổi

bầu trời thành Biên Lương?!", Kim Kiền biến sắc, vôi cúi đầu giơ con chim quay trong tay lên, kiểm tra tỉ mỉ, thoat nhìn thì tưởng không sao, nhưng lai khiến cho Kim Kiền kinh hãi, thiếu chút nữa ngất luôn. Chân con chim quay kia còn buôc ống đồng, mặt ngoài không nhiều không ít khắc đúng ba chữ: Khai Phong phủ, chính là con bồ câu đưa thư mà Kim Kiền đã thả trước đó.

"Bạch, Bạch Ngũ gia, không biết ngài

rồi?", Kim Kiền trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, da mặt giật giật nói.

"Chỉ có ba mươi mấy con thôi", Bạch

thuân tay bắt, bắt bao nhiều con bồ câu

đáp.

Kim Kiền đầu như bị thiết chùy giáng

Ngọc Đường phe phẩy quạt, ung dung

cho một cú, hai mắt tóe sao.

Hay cho con chuột bạch anh, bổ câu đưa tin của Khai Phong phủ chỉ có sáu mươi mấy con, anh thuận tay bắt về nướng mất một nửa, thảo nào mình ở đây trông mòn con mắt cũng không thấy nửa con chim nào quay lại, tất cả đều bị con

chuột bạch anh xơi sạch rồi!

Đường ngó sắc mặt thoắt xanh thoắt trắng của Kim Kiền, lại lấy cán quạt gõ gõ vào đầu Kim Kiền, "Tiểu Kim sao sắc mặt lại giống mấy thôn dân Bạch Ngũ gia gặp trên đường đi đến đây thế? Chắc không phải cũng nhiễm bệnh lạ như bọn họ chứ?"

"Tiểu Kim? Tiểu Kim?!", Bach Ngọc

"Bạch, Bạch Ngọc Đường, tôi, tôi không mắc bệnh lạ, tôi chỉ là...", da mặt Kim Kiền rúm ró, nàng giải thích, nhưng mới nói được nửa câu thì đột nhiên khựng lại, trong đầu như có một tia chớp lóe lên, liền túm lấy cổ áo Bạch Ngọc

Đường, gấp giọng hỏi: "Có phải Bạch Ngũ gia nói vừa mới nhìn thấy có người mắc bệnh lạ không?"

Bạch Ngọc Đường nào ngờ Kim Kiến lại có thân thủ như thế, sau thoáng sửng sốt liền tìm cách tránh thoát, nhưng làm thế nào cũng không giằng được cổ áo ra khỏi bàn tay Kim Kiền, chỉ đành ngửa về sau, giải thích: "Ngũ gia ta xác thực gặp cả một thôn nhiễm bệnh lạ, sắc mặt vừa xanh vừa trắng..."

"Còn có bệnh trạng gì nữa không?", Kim Kiền sấn lên trước túm mạnh, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, gấp giọng hỏi. "Còn, còn có...", Bạch Ngọc Đường bị Kim Kiền trừng mắt lạnh cả người, thân hình càng ngửa ra sau hơn nữa, hơi nghiêng đầu nói: "Nghe nói mạch tượng có chút quái dị..."

"Còn gì nữa?"

"Nghe nói dược liệu quý trong các y quán lân cận đều vô duyên vô cớ biến mất..."

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền sáng rực lên, suy nghĩ bay vèo vèo trong đầu:

chuột bạch này thực chẳng phải nuốt không ba mươi mấy con chim bồ câu đưa thư, rốt cuộc cũng đưa đến tin tức hữu dụng như vậy, các huynh đệ chim bồ câu của Khai Phong phủ ở dưới cửu tuyền mà biết được hẳn sẽ ngậm cười nơi chín suối.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liếc Bạch Ngọc Đường bất giác mặt mày tươi cười hớn hở nói: "Đúng là đi mòn gót giày tìm

Người một thôn đột nhiên mắc bệnh lạ, mạch tượng quỷ dị, dược liệu vô cớ biến mất... Ba dữ kiện này chẳng phải chính là điều kiện cần để Thanh Long châu và Nhất Chi Mai xuất hiện sao? That là trời không phu lòng người, con

đâu chẳng thấy, vô cớ gặp được lại chẳng tốn công!"

"Kim Kiền!"

Lời vừa dứt, bỗng nghe một tiếng quát đầy giận dữ từ sau lưng truyền tới, nộ khí, thanh điệu, ngữ âm đều vô cùng quen thuộc.

Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường cùng ngoái đầu lại, thấy Triển Chiêu một thân áo lam, đôi mày lưỡi mác dựng ngược, trong mắt ngập tràn hơi lạnh, dáng người thẳng tắp hệt như kiếm tuốt khỏi vỏ, sát khí bừng bừng.

"Triển đại nhân?", Kim Kiền có chút khó hiểu.

Hử? Tiểu Miêu sao vậy? Sáng nay

còn bình thường, sao bây giờ lại nỗi trận lôi đình như thế rồi? Khoan đã, hình như mắt mèo đang quét vào người mình... là tay mình... còn tay mình hình như đang túm...

Lúc này Kim Kiền mới ý thức được tư thế hiện giờ của mình thoạt nhìn rất giống hình tượng một tên háo sắc túm lấy

y phục mỹ nhân hòng mưu đồ thất thố... Hơn nữa lấy tướng mạo mà nói, chuột bạch đích thực có thể coi là một mỹ nhân... "Triển, Triển đại nhân, ngài đừng..."

Kim Kiền tay chân cứng đờ, định mở

miệng giải thích, có điều Bạch Ngọc Đường lại phản ứng nhanh hơn Kim Kiền rất nhiều, xoay người giãy khỏi tay Kim Kiền, luống cuống chỉnh lại vạt áo, nói: "Xú, xú miêu, ngươi đừng hiểu lầm", dứt lời lại có chút sững sờ, đôi má trắng như bach ngọc ẩn hiện sắc đỏ.

Triển Chiêu lại như không nghe thấy gì, mặt lạnh đi thẳng đến phía trước Kim Kiền, nghiêm nghị nói: "Kim Kiền, ngươi vừa làm cái gì?!"

lâu sau mới thốt nên lời: "Vừa rồi bởi vì thuộc hạ nghe được tin tức Bạch thiếu hiệp đưa đến nên có chút kích động, nhất thời nôn nóng mới..."

"Thuộc, thuộc hạ vừa vừa...", Kim Kiền bị hàn khí toàn thân Triển Chiêu tán phát ra, rét lanh từ đầu đến gót chân, hồi

Hàn khí liền tan đi tám phần: "Tin tức gì?"

Kim Kiền liền ngắng đầu, giương đôi mắt nhỏ, gương mặt mang nét phấn khởi nói: "Có thể Bạch thiếu hiệp biết tung tích của Nhất Chi Mai!"

"Ta?!", Bạch Ngọc Đường chỉ tay vào

mũi mình, kinh ngạc kêu lên.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, lại hướng Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh, mời theo Triển mỗ đến gặp Bao đại nhân."

của Triển Chiêu, chỉ đành sờ sờ mũi, nối gót đi theo Triển Chiêu.

"Hả? Ô...", Bạch Ngọc Đường không hiểu gì, nhưng thấy thần sắc ngưng trong

Kim Kiền bước theo hai người, thầm thở phào một tiếng, nghĩ bụng:

Chậc chậc, tính khí Tiểu Miêu thực

nguyên nhân nổi giận cũng càng lúc càng khó hiểu... Haizzz, thân là thuộc hạ mình đây cũng càng lúc càng khó làm...

càng ngày càng cổ quái... Chủng loại sát khí cũng ngày càng phong phú... Mà

Câu chuyện nhỏ về Bạch Ngọc Đường:

Chán quá! Chán quá! Thực là chán quá đi!

Ở Hãm Không đảo không phải bị đại ca kêu đi đánh cờ thì cũng bị đại tầu tóm

đi thử thuốc, hoặc bị nhị ca, tam ca, tứ ca lôi đi đánh mã điếu^[2]...

[2] Một loại bài bằng giấy, gồm bốn mươi lá vẽ hình hoa, văn tiền, vạn tự... chia làm bốn bộ. Bài Mã điếu lưu hành từ niên hiệu Vạn Lịch thời Minh đến đời nhà Thanh thì đổi thành bài Mặc hòa.

Nghĩ xem đường đường là Cẩm mao thử như ta, giờ đây lại như gáo vàng đem múc nước giếng bùn thế này, thực là: Không thể nhịn được nữa!

Còn không bằng... còn không bằng... đúng rồi, còn không bằng đến Khai Phong phủ tìm con mèo thối kia đánh nhau cho giãn gân giãn cốt, thuận tiện tóm lấy Tiểu Kim đùa giỡn một phen,

còn thú vị hơn gấp bao nhiều lần.

Tâm động không bằng hành động, Bạch Ngũ gia trước nay nói một là một, nói hai là hai, nói đi là đi luôn!

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Người thôn này bị sao thế nhỉ?

Người nào người nấy sắc mặt trắng bệch, tinh thần bất ổn, mạch tượng có chút quỷ dị...

Các y quán lân cận lại còn tăng giá, giá thuốc cao ngất ngưởng, thực quá

đáng!

Bạch Ngũ gia sẽ giáo huấn cho chúng một chút, cướp thuốc cứu người.

Hả? Chẳng ngờ còn có kẻ tay chân

nhanh nhẹn hơn cả Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường ta, dược liệu quý giá trong ngần ấy y quán đều bị khoắng sạch trong vòng một đêm? Kẻ có thân thủ như vậy trên giang hồ... Chắc không phải cái tên "Đen đủ đường" kia chứ?!

Không ốn, không ổn rồi, mỗi lần đụng phải hắn đều xui tận mạng, Ngũ gia ta vẫn nên mau mau rời khỏi đây, sớm ngày khởi hành đến Khai Phong phủ tìm mèo đánh nhau mới là chính sự.

Này, xung quanh thành Biện Lương xảy ra chuyện gì vậy?

Trên trời có nhiều bồ câu đưa thư như vậy, hơn nữa còn là... bồ câu đưa tin của Khai Phong phủ?!

Một con, hai con, ba con, bốn con... đều là bồ câu đưa tin của Khai Phong phủ, hơn nữa trên chân mỗi con đều buộc cùng một phong thư, cùng một nội dung...

Um... xem ra chuyện không đơn giản, thú vị rồi đây!

Người trúng độc thì ta không biết, có điều kẻ mắc bệnh lạ thì Ngũ gia ta vừa hay biết tin tức này.

Khoan đã! Nếu có người khác biết

được tin này lại gặp bồ câu đưa thư, liền chạy tới báo cho xú miêu, vậy há chẳng phải Bạch Ngũ gia ta không được tham

Khai Phong phủ.

Chính là muốn các bằng hữu trên giang hồ dò la xem có ai mắc phải bệnh lạ hoặc trúng kỳ độc không cách nào chữa trị thì báo cho Triển Chiêu của

gia náo nhiệt rồi ư?

Ù được, vẫn nên không cho đám bồ câu này bay đi, bắt nhiều thêm mấy con, thuận tiện nướng chín làm lương ăn dọc đường.

Khoan đã, ta chẳng qua không cẩn thận nói lộ ra, vì sao Tiểu Kim lại kích động như vậy, xông thẳng tới túm cổ áo Ngũ gia ta... Mà nói đi nói lại, thân thủ Tiểu Kim khá lên từ bao giờ vậy? Chẳng lẽ là kiệt tác của con mèo thối kia? Được, rất được, thế mới đáng để Ngũ gia ta quyết một trận thắng bại với Tiểu Miêu!

Tào Tháo tới liền, không ngờ Ngũ gia mới nghĩ đến xú miêu, Tiểu Miêu liền xuất hiện.

Khoan đã, sắc mặt Tiểu Miêu sao lai

Ô hay! Đúng là vừa nhắc Tào Tháo,

Ôi trời, Ngũ gia ta vừa mới thất thần một cái liền quên mất tư thế hiện tại...

như vây? Ánh mắt này?

Mặc dù Ngũ gia ta trước nay vẫn xưng "thiên hạ đệ nhất phong lưu", nhưng ta và Tiểu Kim đều là nam tử, chuyện này thực là...

Nhất thời nóng lòng, luống cuống, không cân nhắc mới thốt ra một câu: "Xú miêu, ngươi đừng hiểu lầm."

Phi phi phi, lời gì thế này!

Còn may lỗ tai con mèo kia không tốt lắm, hình như không nghe thấy, may quá, may quá.

Đi gặp Bao đại nhân? Cũng được, Ngũ gia ta muốn xem chuyện tày trời gì đã xảy ra mà có thể khiến cho xú miêu trước nay mặt không đổi sắc lại trở nên khẩn trương như vậy, nếu thực sự có chuyện phiền phức, xáp tới tham gia náo nhiệt cũng hay lắm.

• • •

. . .

Rất lâu, rất lâu sau đó...

Ngũ gia ta khi ấy không nên tham gia náo nhiệt... Thực là một bước sa chân ngàn năm ôm hận...

Nghề đánh mã điếu có tiền đồ như thế mà ta lại không biết quý trọng, quả là hận sao khi ấy nông nổi, biết thế đã chẳng làm...

Hồi bốn

Cải trang giả dạng ngầm thăm dò,

đêm viếng y quán gặp cố nhân.

Triển Chiêu dẫn Bạch Ngọc Đường vào khách sảnh, Bạch Ngọc Đường liền đem những chuyện kỳ quái mà mình gặp trên đường nhất nhất báo lại cho Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, trong khách sảnh Khai Phong phủ nhất thời một mảnh tĩnh lăng.

Công Tôn tiên sinh mở một bức thư ra, nói: "Vừa rồi nhận được tin báo của huyện thừa trấn Thanh Tập, rất nhiều y

Du Lâm cách trấn Thanh Tập chưa đến mười dặm đều mắc bệnh lạ, chẳng hay so với những chuyện Bạch thiếu hiệp gặp trên đường đi phải chăng đều là cùng một việc?"

quán trong trấn Thanh Tập bị mất dược liêu một cách khó hiểu, thôn dân của thôn

sai, đích thực là thôn Du Lâm và trấn Thanh Tập."

Bach Ngoc Đường gất đầu: "Không

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đưa mắt nhìn nhau một cái, có chút đăm chiêu.

Hồi lâu, bỗng nghe Bao đại nhân hỏi:

"Công Tôn tiên sinh nghĩ như thế nào?"

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm giây lát, đáp: "Đại nhân, hiện tại việc xảy ra ở thôn Du Lâm và trấn Thanh Tập là đầu mối có liên quan duy nhất đến án Thanh Long châu, nên lập tức phái người đến điều tra."

nhân gật đầu, lại quay sang Triển Chiêu và Kim Kiền, nói: "Triển hộ vệ, Kim hiệu úy, bản phủ lệnh cho hai ngươi tức tốc đến trấn Thanh Tập và thôn Du Lâm điều tra", ngưng một chút, lại trầm giọng nói, "Thời hạn bảy ngày đã qua hai ngày, Triển hô vê chuyến này đi nếu có manh

"Bản phủ cũng nghĩ như vậy", Bao đại

có tin tức gì phải nhanh chóng hồi phủ, trong phủ nếu có tin tức nào khác sẽ dùng bồ câu đưa tin."

"Thuộc hạ tuân lệnh", Triển Chiêu, Kim Kiền ôm quyền.

mối phải tức tốc báo lại, nếu vẫn không

Bạch Ngọc Đường nheo đôi mắt hoa đào, bước lên một bước, nói: "Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường cũng nguyện giúp một phần sức mọn."

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái, rồi gật đầu vui mừng nói: "Như thế thì tốt rồi, vậy phiền Bạch thiếu hiệp cùng đi."

Công Tôn tiên sinh nhìn ba người, khẽ chau mày lên tiếng: "Án Thanh Long châu này rất mơ hồ, kẻ trộm châu thân phận khó lường, mục đích không rõ, những kết luân hiện tai của chúng ta đều theo lẽ thường mà suy đoán, không thể chứng minh qua thực tế, ba người đi chuyển này con đường phía trước còn mờ mit, hung hiểm khó lường, theo ý học trò, các vị chớ nên để lộ thân phân, bí

"Công Tôn tiên sinh nói rất phải", Bao đại nhân tán đồng.

mật điều tra mới là thương sách."

"Thuộc hạ tuân lệnh", Triển Chiêu ôm

quyền thi lễ, rồi quay người định đi ra ngoài.

"Triển hộ vệ khoan đã", Công Tôn tiên sinh gọi Triển Chiêu, tủm tỉm nhìn chàng, hỏi: "Lẽ nào Triển hộ vệ định ăn mặc như vậy để xuất hành đi bí mật điều tra?"

Triển Chiêu nhìn một thân áo lam của mình một cái, có chút khó hiểu: "Có gì không thể?"

Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng, Bao đại nhân, Trương Long, Triệu Hồ cũng lắc lắc đầu. được, mở miêng xen vào một câu: "Triển đại nhân, hiện tại và trước kia không giống nhau, nếu hôm nay Triển đại nhân bân đồ như bình thường xuất hành, e rằng còn chưa ra khỏi cửa thành thì chu vi hai mươi dăm trong thành Đông Kinh Biên Lương đều biết Ngư tiền tứ phẩm đới đạo hộ vệ, Triển đại nhân của Khai Phong phủ chúng ta ra ngoài tra án, như vây sao có thể bí mật điều tra được?"

Trương Long bên cạnh không nhịn

Triển Chiêu nghe mà sửng sốt: "Vì sao Trương đại ca lại nói ra những lời này."

Trương Long vỗ đầu một cái: "Ai da,

cái, cái cái này..."

"Triển hộ vệ", Công Tôn tiên sinh bên canh tiếp lời, nghiệm sắc mặt, "nay danh 'Ngư Miêu' nhà nhà đều biết, ngay cả một bách tính bình thường trong thành Biện Kinh cũng biết rõ tướng mạo của 'Ngư Miêu', cách ăn vận, trang phục, nói năng đều hâm mô không thôi, giày đi trên chân lớn bao nhiêu, thắt lưng dài mấy tấc đều có thể nói rất rõ ràng. Triển hộ vệ ra khỏi phủ nha, tất nhiên van người dõi mắt, hành tung như thế sao có thể giữ được bí mật?"

Sắc mặt Triển Chiêu tối sầm.

Bạch Ngọc Đường phì một tiếng bật cười thành tiếng: "Ôi! Tiểu Miêu, nghe ra ngươi còn nổi tiếng hơn cả hoa khôi danh chấn Biện Lương kìa!"

"Cẩm mao thử của Hãm Không đảo cũng rất nổi tiếng đó...", Triệu Hổ bên

cạnh lầm bẩm.

"Hả?", Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

"Bach thiếu hiệp!", Công Tôn tiên

sinh nghiêm mặt, nói với Bạch Ngọc Đường: "Tích Cẩm mao thử của Hãm Không đảo quyết đấu Ngự Miêu tại cấm cung được kể khắp trong ngõa tứ thành Biện Lương mấy tháng nay, tướng mạo, y tên đi bí mật điều tra, e rằng cũng là chuyện rất khó khăn."

Nụ cười trên gương mặt Bạch Ngọc Đường nhất thời cứng đờ.

"Công Tôn tiên sinh", Triển Chiêu vẻ mặt không tốt, trầm giọng nói: "Chẳng hay tên tuổi của Triển mỗ và Bach huynh

vì sao lại như vậy..."

phục, cách nói năng rồi cả mấy chữ 'phong lưu thiên hạ chỉ mình ta' trên chiếc quạt của Bạch thiếu hiệp cũng là đề tài luận bàn say sưa nhất của bách tính Biện Kinh, hiện tại Bạch thiếu hiệp muốn cùng mấy người Triển hộ vệ giấu

"Cái này...", Công Tôn tiên sinh đảo đôi mắt phượng, liếc nhìn Kim Kiền đang cuộn mình lủi vào trong góc khi đề tài này vừa bắt đầu, ho khan hai tiếng.

Hai người Triển Chiêu, Bạch Ngọc

Đường đồng thời quay nhìn Kim Kiền, ánh nhìn khó hiểu lóe lên trong hai đôi mắt.

Kim Kiền bỗng cảm thấy áp lực tăng gấp bội, nhảy bật ra khỏi góc tối mà nàng đang lủi vào, vội vàng xua tay nói: "Không liên quan gì đến thuộc hạ! Tuyệt đối không liên quan!"

Trương Long bĩu môi: "Cũng không

tình huống trận quyết chiến giữa Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp thêu dệt thành chín chín tám mốt đoạn bán cho ngõa tứ..."

Triệu Hổ gãi gãi đầu: "Chẳng phải

biết vị Tòng hiệu úy lục phẩm nào đem

mấy ngày trước Kim Kiền cậu còn hỏi tôi bình thường Triển đại nhân thích ăn những điểm tâm gì, ngày hôm sau các bà, các cô, các mẹ liền đưa tặng mấy giỏ, huynh đệ trong phủ nha chúng ta đều ăn cả..."

Sắc mặt Triễn Chiêu ngày càng sa sầm, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường ngày càng tròn. "Trương đại ca... Triệu đại ca...", Kim Kiền cảm thấy toàn thân rét run, không khỏi rùng mình mấy cái, đưa mắt nhìn vị chủ quản sổ sách của Khai Phong phủ, thầm nghĩ:

Công Tôn Trúc Tử, những điểm tâm đó ngài cũng ăn không ít mà! Còn thu nhập bán những đoạn bình thư, ngoại trừ mười phần trăm tôi giữ lại, còn tất cả đều sung công đó thôi!

Tựa như cảm nhận được tiếng kêu cứu không lời của Kim Kiền, cuối cùng Công Tôn tiên sinh cũng mở cái miệng vàng chuyển sự chú ý của mọi người: "Cho

nên, Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp chuyến này nếu muốn bí mật điều tra, tốt nhất hãy cải trang rồi xuất hành."

Sắc mặt Triển Chiêu rốt cuộc cũng diu

đi vài phần: "Xin nhờ Công Tôn tiên sinh an bài." Bạch Ngọc Đường cũng gật gật đầu.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: "Mời Bạch thiếu hiệp, Triển hộ vệ theo tại hạ đến sương phòng phía tây", ngừng một chút, lại nói: "Kim hiệu úy cũng đi cùng luôn."

"Thuộc hạ tuân lệnh", Kim Kiền vội vã theo sau ba người.

Sau nửa tuần hương, Kim Kiền từ sương phòng phía tây trở lại khách sảnh.

Chỉ thấy Kim Kiền bận một bộ trường bào màu sợi đay rộng thùng thình, hệt như đang khoác trên mình cái bao tải lắc la lắc lư, tóc búi tận đỉnh đầu, trên người còn có một tráp thuốc, trong tay cầm cây gậy trúc, lá cờ gắn trên gậy trúc viết bốn chữ "Diêu thủ hồi xuân".

Triệu Hổ như bừng tỉnh nói: "Kim hiệu úy, trang phục này... chắc là sắm vai đại phu vân du tứ phương."

tốt, liên quan đến bệnh lạ cùng dược liệu xảy ra ở trấn Thanh Tập và thôn Du Lâm, cải trang như vậy là vô cùng thỏa đáng."

Bao đại nhân gất đầu: "Như thế rất

Trương Long nhíu mày: "Nhưng khuôn mặt Kim hiệu úy lại không thay đổi gì, lẽ nào không sợ có người nhận ra?"

Bao đại nhân khoát tay: "Không sao, với tướng mạo của Kim hiệu úy, bản phủ tin chỉ cần Kim hiệu úy thay quan phục hiệu úy của Khai Phong phủ, người ngoài khó có thể nhận ra thân phận."

Trương Long, Triệu Hổ lập tức gật gù tán đồng: "Đại nhân nói có lý, tướng mạo của Kim hiệu úy thực tốt..."

Da mặt Kim Kiền co giật.

Hừ, chính là nói mình có khuôn mặt quần chúng chứ gì? Lão Bao, ngài đâm chọc người khác... "duyên" quá đó!

"Đại nhân, Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp đã cải trang xong", Công Tôn tiên sinh tiến vào ôm quyền nói.

Chúng nhân định thần nhìn kỹ, thấy hai người theo sau Công Tôn tiên sinh:

thân áo vat ngắn màu đen bằng vải bông, đai lưng và giày đều màu đen, sau lưng khoác tay nải đen dài chừng ba thước, hình dáng như cây gây gỗ, hiển nhiên bên trong boc thanh bảo kiếm trứ danh nào đó, lướt đến khuôn mặt, tóc xanh, da ngăm ngăm, mày lưỡi mác, mắt sáng như sao, còn có... một bộ râu xồm che quá nửa gương mặt... chính là Ngư tiền tứ phẩm đới đao hô vê Triển Chiêu.

người bước vào khách sảnh trước, một

"Đây là..." hiển nhiên Trương Long, Triệu Hổ có chút lạ lẫm với bộ râu thình lình xuất hiện trên mặt Triển Chiêu.

Bao đại nhân lại vô cùng hài lòng,

nói: "Như vậy rất tốt, Triển hộ vệ cải trang như thế nhất định sẽ không bị người khác nhận ra thân phận."

Kim Kiền chớp chớp mắt, thầm nói: Cái kiểu hóa trang này của Tiểu Miêu, sao nhìn thế nào cũng thấy quen quen.

"Công Tôn tiên sinh... trang phục này của Bạch mỗ...", Bạch Ngọc Đường theo sau bước vào khách sảnh, giọng có chút kỳ quái.

Lúc này chúng nhân mới chuyển lực chú ý sang người Bạch Ngọc Đường.

Vừa nhìn một cái, mọi người liền sững sờ nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy Bach Ngọc Đường cũng một

thân y phục đen, phục trang không khác gì Triển Chiêu, nhưng cách cải trang trên mặt...

Da mặt chúng nhân không khỏi có chút giật giật.

Chỉ thấy một nốt ruồi đen rất to thình lình dán lên cạnh cánh mũi phải của Bạch Ngọc Đường, không thiên không lệch vừa đúng vị trí mà người ta vẫn gọi là "nốt ruồi bà mối", trên nốt ruồi này

còn có một sợi lông, nói dài thì không

cũng nửa tắc, cứ bay trái, lượn phải rung rung theo nhịp thở mỗi lần Bạch Ngọc Đường nói chuyện phát ra, quả thực phong tình, "duyên dáng" không lời nào kể xiết.

"Đây, đây...", Trương Long, Triệu Hổ

dài, mà nói ngắn cũng chẳng phải, chỉ ít

gương mặt tràn đầy kinh ngạc, nhìn lom lom Bạch Ngọc Đường không thốt nên lời.

khụ, Công Tôn tiên sinh, Bạch thiếu hiệp cải trang...", nói được nửa câu, cũng không biết nên hình dung như thế nào nữa.

Bao đại nhân ho khan hai tiếng: "Khụ

Triển Chiêu mặt đầy râu thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tựa hồ như thân ở ngoài thế tục.

Kim Kiền lại rùng mình một cái, không tự chủ được mà sờ sờ mặt mình.

Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt của mọi người, đôi mắt hoa đào như muốn nhảy ra ngoài, mặt đen sì, đưa tay lên định giật nốt ruồi xuống, nhưng tay còn chưa chạm vào da mặt đã nghe Công Tôn tiên sinh bên cạnh nhàn nhạt hỏi:

"Sao? Lẽ nào Bạch thiếu hiệp không

vừa lòng với kỹ thuật của Công Tôn Sách?"

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nheo đôi mắt phượng, nở nụ cười nho nhã, thoáng cái, băng đóng ngàn dặm, tuyết rơi vạn nẻo, trong ngoài khách sảnh, khí lạnh ngập tràn.

Chúng nhân trong lòng đều run lên.

Bạch Ngọc Đường giật nảy mình, vội vàng khoát tay: "Không có, không có, Ngọc Đường đối với kỹ thuật của Công Tôn tiên sinh... vô cùng vừa lòng, vô cùng vừa lòng!"

Lúc này Công Tôn tiên sinh mới khẽ gật đầu.

Hai người Trương Long, Triệu Hồ lặng lẽ lủi đến bên cạnh Kim Kiền, nói nhỏ: "Kim hiệu úy, may mà ngươi có tướng mạo tốt đó!"

Kim Kiền nhìn sợi lông trên "nốt ruồi bà mối" của Bạch Ngọc Đường một cái mà vẫn còn rùng mình, gật gật đầu: "May mắn, may mắn."

May mà mình có khuôn mặt quần chúng, A di đà Phật!

"Kim hiệu úy cải trang thành đại phu vân du bốn phương, Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp không ngại cải trang thành trợ thủ của đại phu, ra ngoài hành sự chớ nên quá mức lộ liễu."

Chot nghe Công Tôn tiên sinh nói:

Ba người ôm quyền lĩnh mệnh.

đen sì, mặt đầy râu bên này, lại ngó Bạch Ngọc Đường người đen ngòm với nốt ruồi bên cánh mũi cùng sợi lông cắm trên mụn ruồi bên kia, trong giây lát bỗng bừng tỉnh:

Kim Kiền liếc Triển Chiêu một thân

Thảo nào mình cứ thấy trang phục hai

người này sao quen mắt thế, cái gì mà đại phu vân du tứ phương chứ, rõ ràng chính là tạo hình đám xã hội đen ra ngoài thu phí bảo kê...

Tiếng cười nói rộn ràng náo nhiệt, bóng người như nước, chiều nghiêng đổ

bóng xuống thị trấn, ráng mây phẩy nhẹ trên những mái ngói cong cong.

Khi ánh tịch dương đã ngả về tây,

đường phố trong trấn Thanh Tập ngựa xe như nước, người mua kẻ bán, thương lái, hàng hóa, người kéo xe, dắt ngựa, rộn ràng, náo nhiệt vô cùng.

Trên con phố chính nam của trấn Thanh Tập, một quán rượu nhỏ nằm ven đường, nằm chếch bên phía đối diện chính là y quán lớn nhất trấn Thanh Tập, "Lã thị y quán". Lúc này đang là thời điểm dùng cơm tối, trong quán rượu rất huyên náo, tiếng nói chuyện, tiếng vung tay, cham bát, nốc rươu, cười đùa ồn ã, còn có một đôi cha con đánh đàn, bán tiếng hát, càng thêm phần náo nhiệt.

"Đại gia, chọn một khúc đi", cô nương hát rong đi đến một bàn, cầu xin nói.

Bốn hán tử ngồi ở bàn đó, một người

trong số họ không kiên nhẫn khoát tay nói: "Không chọn, không chọn!"

"Đại gia, ngài kêu một khúc đi mà, con gái lão hát khúc nào cũng được hết", lão hán tay cầm đàn tì bà cầu xin.

"Ông à, ông xem, mấy người chúng tôi giống những kẻ có tiền nhàn rỗi lắm sao? Ông nên đi bàn khác thì hơn!", hán tử bên cạnh nói.

"Đừng để ý đến họ nữa, chúng ta nói chuyện chính đi!", hán tử thứ nhất thần bí nói: "Nghe tin gì chưa, thôn Du Lâm xảy ra chuyện lớn rồi!"

mặt xanh như tàu lá, toàn thân mềm nhũn, mạch tượng quái dị, huynh nói xem chắc không phải bệnh dịch chứ?"

"Không phải đâu! Đã gần nửa tháng rồi, ngoại trừ người thôn Du Lâm ra,

"Ài, đương nhiên là nghe rồi, nghe nói người trong thôn đó đều mắc bênh la,

rồi, ngoại trừ người thôn Du Lâm ra, những vùng gần đó không có ai mắc loại bệnh này cả, tôi thấy không phải bệnh dịch đâu."

"Nói đúng lắm, nói đúng lắm."

"Nói chuyện thôn Du Lâm làm gì, nói về chuyện xảy ra ở trấn chúng ta đi! Nghe nói được liệu quý trong y quán, đâu, chuyện này các huynh biết không?"

"Có nghe nói, có nghe nói, chuyện lớn như vây trong mười dăm tám thôn ở gần

đây ai mà không biết?"

kho thuốc mấy nhà ở trấn đều không thấy

"Điều kỳ quái nhất là Lã thị y quán phía đối diện kia, liên tiếp hai ngày nay đều bị mất trộm dược liệu mà hết lần này tới lần khác không bắt được kẻ trộm, mọi người đều nói có thứ gì đó không sạch sẽ quấy phá."

"Đáng đời, mấy tiệm đó thường ngày đều ức hiếp coi thường những nhà nghèo khổ, nhận chút giáo huấn cũng tốt."

Một bàn bốn người cười vang.

Cha con hát rong thấy bốn người này không có ý gọi hát khúc, chỉ đành chuyển sang bàn khác, nhưng đi một vòng lớn, hai người lại chẳng mời nổi một khúc nào.

"Cha, giờ phải làm sao đây?", cô nương hát rong hai mắt đẫm lệ, nhìn cha mình.

Người cha vội an ủi: "Đừng vội, đừng vội, con gái, chúng ta lại đi quán khác..."

"Này, tiểu cô nương, bàn này chọn một khúc!", đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên từ góc quán rượu.

"Ôi! Tới đây! Tới đây!", hai cha con nghe thế liền cả mừng, vội vàng chạy qua.

Hai cha con đi tới trước bàn đó, nhìn lướt một cái thì thấy có ba người ngồi xung quanh: người ngồi giữa, thân hình gầy gò, bận áo dài, phía sau lưng dựng một lá cờ, trên mặt viết bốn chữ "Diệu thủ hồi xuân", lúc này đang vùi đầu vào tô cháo to bự; hai người ngồi bên cạnh, vận quần áo đen, sau lưng hai người đều đeo một bao vải trông na ná như cây gậy,

người bên trái, thân thẳng như thân tùng, rũ mắt nhìn xuống, mặt đầy râu ria rối nùi, không nhìn rõ dung mao; người bên phải, mặt như ngọc đẹp, đôi mắt hoa đào mê người, sắc môi ngot ngào như mật, tướng mao vốn có thể khiến các cô nương nhà người ta vừa nhìn đã lac mất tâm thần, nhưng sơi lông đen trên nốt ruồi chễm chệ ngay cạnh cánh mũi khiến dung mao tuấn tú cực phẩm lao xuống hạng ba.

"Cha, nom trang phục của ba người này, liệu có phải người xấu không?", thiếu nữ hát rong nhỏ tiếng hỏi.

"Đừng nói bậy!", lão nhân vội át tiếng

tiểu cô nương, lại quay đầu cười hỏi người ở bàn trước mặt: "Không biết mấy vị đại gia muốn nghe khúc nào?" "Tiểu cô nương, cô có thể hát được

mim cười nói, chính là chất giọng trong trẻo vừa rồi mới gọi hai cha con họ. Nếu không có nốt ruồi kia, nam tử này

những khúc nào?", nam tử có nốt ruồi

cười nhất định sẽ quyến rũ mê người, nhưng nay vì có thêm nốt ruồi nên nụ cười đó trở nên quỷ dị khó tả.

"Tôi, tôi...", tiểu cô nương hát rong vẻ mặt sợ hãi, lùi lại sau một bước, trốn sau lưng cha mình. Nụ cười của nam tử có nốt ruồi nhất thời cứng lại, hệt như bị đả kích gì đó, ngoảnh đầu sang, vỗ vào người đang ăn cháo bên cạnh.

Người nọ ngắng lên khỏi bát cháo, lúc này cha con hát rong mới nhìn rõ người này tuổi chưa qua thiếu niên.

"Chuyện, chuyện gì?", thiếu niên lúng búng hỏi.

"Bạch huynh muốn ngươi chọn một khúc giúp huynh ấy", nam tử râu ria xồm xoàm đột nhiên cất tiếng, giọng nói trong kia đã che quá nửa gương mặt, thực không thể nhìn rõ tướng mạo.

"Chọn một khúc?", thiếu niên mắt nhỏ khó hiểu, "Ngũ gia, ngài không chọn được sao?"

sáng như chim trả gõ ngọc, rất êm tai, khiến hai cha con không khỏi nhìn người này thêm mấy lần, nhưng đáng tiếc bô râu

"Tướng mạo Bạch huynh kỳ dị, sợ là vị cô nương này khó mà chịu được", nam tử râu xồm nói.

Nam tử có nốt ruồi hừ lạnh một tiếng.

ra, nhíu mày nói: "Là tướng mạo kỳ dị..."

"À...", thiếu niên mắt nhỏ bỗng hiểu

Nam tử nốt ruồi trừng mắt lườm thiếu niên mắt nhỏ một cái.

Thiếu niên mắt nhỏ nhất thời rụt cổ, vội vàng lên tiếng: "Chọn! Tôi chọn một khúc!", sau khi vò đầu suy nghĩ hồi lâu, thuận miệng nói: "Vậy hát 'mười tám điệu sờ' đi!"

Những lời này vừa thốt ra, hai người bên cạnh liền trọn tròn mắt, cha con hát rong lại càng hoảng sợ vạn phần. hăng hái quá đi! Chẳng lẽ...", nam tử nốt ruồi nhướng mày, đánh mắt liếc nam tử râu xồm nói: "một nhà Kim huynh đều chung sở thích này chăng?"

Nam từ râu xồm trầm giong cất tiếng:

"Mười tám điệu sờ? Kim huynh thật

Thiếu niên mắt nhỏ lại rụt cổ, giọng lí nhí khó mà nghe thấy được: "Tôi chỉ biết

"Đối khúc khác!"

có khúc này..."

"Đổi khúc khác!", giọng nam tử râu

xồm lại cao hơn mấy phần.

"Đổi! Đổi!", thiếu niên vội nói, lại nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: "Tùy ý hát một khúc đi."

Lúc này cha con hát rong mới thở phào nhẹ nhõm, tùy ý xướng một khúc dân ca bất kỳ, ngược lại cũng rất có ý vị.

Một khúc đã hát xong, cha con hát

rong hành lễ với ba người, nói: "Ba văn tiền, đa tạ ba vị đại gia."

Nhưng ba người kia vẫn ngồi ngay

ngắn nguyên tại chỗ, không ai có ý móc hầu bao.

Thiếu niên mắt nhỏ nhìn nam tử nốt ruồi một cái: "Ngũ gia, người ta đang đợi ngài trả tiền đó."

Nam tử nốt ruồi quay đầu: "Khúc này

người có 'tướng mạo kỳ dị' như ta đây?"

Thiếu niên da mặt co rúm, lại quay đầu nhìn nam tử râu xồm với vẻ mặt chờ

đơi.

là Kim huynh chọn, có quan hệ gì tới

Chỉ thấy nam tử râu xồm kia bất động như chuông đồng, chẳng mảy may cử động. "Đại, đại gia...", cô nương hát rong nghẹn ngào, giọng như sắp khóc.

"Haizzz!", thiếu niên mắt nhỏ nhíu

mày, vẻ không tình nguyện móc một văn tiền từ trong ngực áo ra, lại lấy một văn tiền ở thắt lưng, văn tiền cuối cùng là lấy từ trong xà cạp, rất cẩn thận xếp thành hàng lên bàn.

"Đa tạ đại gia, đa tạ đại gia!", hai cha con vội hành lễ đáp tạ, cầm lấy tiền rồi xoay người rời đi.

"Ba văn tiền ôi...", cha con hát rong vừa đi, thiếu niên mắt nhỏ, cũng chính là Kim Kiền, lập tức nằm úp sấp lên bàn bắt đầu ai oán mặc niệm cho ba văn tiền thất thoát, nằm ngoài chi phí dự trù, gương mặt đầy vẻ mất mát.

thở dài nói: "Khi về phủ Triển mỗ sẽ nói với Công Tôn tiên sinh một tiếng, ba văn tiền này liền được thanh toán."

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái,

"Đa tạ Triển... công tử!", Kim Kiền lập tức phần chấn tinh thần.

Bạch Ngọc Đường đánh đôi mắt hoa đào qua hai người bên cạnh một lượt, lấy làm lạ: "Chỉ là ba văn tiền, hai vị không cần phải như vậy chứ!"

Triển Chiêu đầu mày nhíu chặt: "Bạch huynh nói sai rồi..."

"Tiền này trong túi của ta, đồng này cực khổ đồng kia đắng lòng!", Kim Kiền thẳng phắt người dậy, nói xen vào.

Kim văn chương thật lai láng đó."

"Ngũ gia quá khen!", Kim Kiền ôm

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: "Tiểu

quyền.

Triển Triêu khẽ lắc đầu, mục quang hướng sang Lã thị y quán đối diện bên đường, sắc mặt hơi tối đi.

một cái, nói: "Tiểu Miêu, ngươi nghĩ thế nào về việc hai đêm liên tiếp Lã thị y quán bị mất dược liệu?"

Bach Ngoc Đường liếc Triển Chiêu

"Hai ngày liên tiếp bị mất trộm, ngày thứ ba này e rằng cũng rất có khả năng."

"Ý của Tiểu Miêu là, ban đêm lặng lẽ đột nhập vào Lã thị y quán ôm cây đợi thỏ, tóm gọn tên đạo tặc trộm dược liệu?"

"Bạch huynh đã sớm nghĩ đến, hà tất phải hỏi như vậy?" đường đường một hộ vệ của Khai Phong phủ mà cũng làm cái chuyện vụng trộm mờ ám này thôi."

"Cẩm mao thử đại danh đỉnh đỉnh

"Chỉ là Ngũ gia ta thấy hiểu kỳ việc

Triển mỗ lại không thể?"

Kim Kiền thở dài đánh thượt, tiếp tục

cũng có thể làm quân tử leo xà, tại sao

vục đầu húp cháo:

Chậc, lại bắt đầu rồi, tiết mục đấu võ mồm thiếu dinh dưỡng này đã diễn ra trên đường đi không ngừng nghỉ, thực hãm hại dây thần kinh thính giác của mình quá đi, anh nói xem một mèo một chứ?

"Mười tám điệu sờ, hôm nay đại gia ta ngoại trừ Mười tám điệu sờ, sẽ không nghe những ca khúc khác!"

chuột tuổi tác cộng lại cũng gần nửa thế kỷ rồi, sao còn cãi nhau như trẻ ranh vây

Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong quán rượu.

"Phụt...", Kim Kiền vừa húp một ngụm cháo lớn vào miệng liền phun thẳng ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày:

"Xem ra có người có sở thích giống Tiểu Kim!"

Một đám người ngồi ở chiếc bàn vuông cạnh cửa sổ bên mé nam quán rượu, họ đều mặc trang phục gia đinh, nam tử ngồi ghế chủ tọa, thân bận áo dài bằng gấm đỏ, thất lưng đỏ sậm quấn quanh cái bụng óng, bên hông dắt chuỗi ngọc bội phỉ thúy, ngũ quan cũng xem như đoan chính, tóc bóng nhẫy dầu, một

như doan chính, tọc bóng nhay dau, một tay cầm chén rượu, tay kia phe phẩy quạt, hướng cha con hát rong nạt nộ: "Hôm nay đại gia ta muốn nghe *Mười tám điệu sở*, mau hát đi!"

khúc ca loại này...", lão nhân hát rong cúi rạp mình cầu xin nói.

"Không hát? Không hát thì...", nam tử kia híp mắt cười, đột nhiên vươn tay kéo tiếu cô nương hát rong vào lòng, hỉ hả nói, "thì hầu Lã đại thiếu ta uống rượu!"

Chúng gia đinh xung quanh cười vang: "Đúng đúng đúng, hầu thiếu gia chúng ta uống rượu!"

Chọt nghe có người nhỏ giọng hỏi: "Người này là ai vậy?"

"Anh không biết à? Đây chính là đại

thiểu gia của Lã thị y quán phía đối diện, tiếng xấu lan xa."

"Chính là ác bá Lã đại thiếu mà người kia tự xưng..."

"Đúng đúng đúng, chính hắn!"

"Ai da, chuyện này không hay rồi."

"Đại gia, đại gia!", lão nhân hát rong vội vàng chạy tới, khom người chắp tay lạy Lã đại thiếu một cái, "Xin ngài

lạy Lã đại thiếu một cái, "Xin ngài thương xót, con gái lão tuổi còn nhỏ, không thể..."

Lã đại thiếu vẻ mặt ghét bỏ, khinh khỉnh liếc lão nhân một cái: "Cút!"

"Đại gia, đại gia, cầu xin ngài!", lão nhân cũng cuống lên, xông tới kéo hai tay Lã đại thiếu ra, nhưng còn chưa chạm được vào Lã đại thiếu nửa phân, đã bị đám gia đinh bên cạnh hắn hung ác đạp cho một cú ngã nhào xuống đất.

"Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, con gái ngươi cũng có chút tư sắc, được thiếu gia nhà ta để mắt tới là phúc khí, vậy mà còn không biết cảm tạ", một gã gia đinh nhỏ bãi nước bọt lên người lão nhân, nói.

lớn vạm võ bàn bên cạnh xắn tay áo lên định xông tới thì bị người bên cạnh kéo lại:

"Đừng ngốc vậy, vị chủ nhân trong nhà Lã đại thiếu là kẻ có máu mặt, nếu huynh đắc tội với ông ta, sau này sẽ gặp phiền phức đó."

Chúng nhân nhìn thấy trong mắt, căm

hận trong lòng, hai hán tử nông dân cao

"Đúng đấy, nghe nói nhà hắn còn có thân thích với huyện thừa nữa!"

Lã đại thiếu quét mắt một vòng thấy chúng bách tính chỉ dám phẫn nộ mà không dám nói thì cười khẩy một tiếng,

kéo tiểu cô nương hát rong ngồi lên đùi mình, cười ngả ngớn, nói: "Nào nào nào, rót rượu cho bản thiếu gia."

Cô nương hát rong kia sơ đến mức

toàn thân run rẩy, hai mắt đẫm lệ, chỉ nhìn đăm đăm cha mình đang quỳ rạp trên đất, khóc gọi: "Cha, cha..."

Lão nhân quỳ rạp trên đất cũng nghẹn ngào: "Con gái! Con gái... Đại gia, cầu xin ngài..."

Tiếng khóc thê thiết trong quán rượu lặng phác càng trở nên chói tai.

một bóng màu đen xé gió lao tới cắm phập vào chính giữa bàn của Lã đại thiếu không nghiêng không lệch, chúng nhân chăm chú nhìn kỹ, là một lá cờ vải, trên mặt viết bốn chữ "Diệu thủ hồi xuân".

Đột nhiên, chot nghe chíu một tiếng,

Chúng nhân đều bị lá cờ vải bay đến này làm cho hốt hoảng sững sờ.

"Ôi trời?!!"

Lại một âm thanh lạ đưa tới, chỉ thây Kim Kiền trong góc quán rượu hai mắt trợn tròn, da mặt giật giật, dáng vẻ tựa như cũng bị kinh sợ vậy. bản thiếu gia, thật to gan!", rồi hướng chúng gia đinh vẫy tay một cái, "Lên cho ta!"

Đám tay chân lập tức xắn tay áo định

Lúc này Lã đại thiếu mới phản ứng

lại, nhất thời nổi trận lôi đình, vỗ bàn đứng dậy, phẫn nộ quát ba người ở góc quán: "Con bà nó, dám quản chuyên của

xông lên.

"Khoan đã!", Kim Kiền nhảy dựng lên. xua tay nói: "Hiểu lầm. đều là hiểu

lên, xua tay nói: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm! Tôi cũng không biết lá cờ kia sao lại vô duyên vô cớ..."

Lời mới nói được một nửa, liền thấy

đũa lên, nhẹ nhàng vung tay một cái, mây cây đũa kia hóa thành mũi tên, phập phập phập cắm thẳng lên bàn Lã đại thiếu, cây nào cây nấy sâu ba tấc.

Bạch Ngọc Đường chầm chậm nhấc đám

Nhất thời, Lã đại thiếu cùng tất cả mọi người đều hóa thành tượng đá, toàn bộ cứng đờ nguyên tại chỗ.

Kim Kiền há hốc mồm nhìn đám Lã đại thiếu hồi lâu, rồi liếc Bạch Ngọc Đường bên cạnh một cái, thấy Bạch Ngọc Đường nghiêng người tựa vào cạnh bàn, dáng vẻ đó là chuyện đương nhiên; lại nhìn Triển Chiêu bên cạnh, đôi mắt đen sáng lấp lánh lướt nhìn Bach Ngọc

rồi chíu một cái ghim lên người Kim Kiền.

Đường, trong con người lóe hàn quang,

Ôi, tai họa này là do con chuột bạch

Bất giác mí mắt Kim Kiền run lên.

kia gây nên, Tiểu Miêu anh không đi tìm chuột bạch tính số, nhìn tôi làm gì?

Triển Chiêu thấy Kim Kiền không có động tĩnh gì nữa, nheo mắt lại, hàn quang càng bắn ra dữ dội.

Kim Kiền không khỏi rùng mình một cái, nhất thời ngộ ra, tinh thần rung lên, thẳng phắt người lên, vội nói: "Hiểu rồi, hiểu rồi, tôi qua đó!"

Ý của Tiểu Miêu là muốn mình qua đó thu dọn cục diện hỗn độn do chuột bạch gây ra! Hừ hừ, nói cái gì mà, mèo chuột xung khắc? Theo như mình thấy, một mèo một chuột này vô cùng ăn ý với nhau, một phụ trách gây rối, một phụ trách uy hiếp bắt mình giải quyết hậu quả, căn bản

chính là cá mè một lứa, miêu thử một nhà!

Chúng nhân thấy thiếu niên mắt nhỏ

trong góc kia bộp bộp hai bước đi đến trước mặt Lã đại thiếu vẫn còn đang đờ đẫn, túm lấy con gái lão Vương kéo ra, đôi con ngươi đảo một cái, đột nhiên một

chân đạp cái rầm lên mặt bàn, hệt như hung thần ác sát, quát: "Cô gái nhỏ này chúng ta... chúng ta... cái đó... Ngũ trại chủ của Ác Thử trai chúng ta nhìn trúng, thức thời thì mau cút đi!!" "Rầm!", một âm thanh trầm đục vang lên, chúng nhân liếc mắt nhìn, thấy nam

tử áo đen có nốt ruồi ngồi trong góc ngã

nhào từ trên ghế xuống đất, nhưng chỉ trong nháy mắt lại bò lên khôi phục tư thế ban đầu.

Mà nam tử mặt đầy râu kia vẫn bất động như núi, chỉ là vai run run rất khả nghi.

"Còn không cút đi!!", thiếu niên mắt nhỏ đột nhiên quát lớn, dọa cho đám Lã đại thiếu sợ tè cả ra quần, bọn gia đinh lập tức ba chân bốn cẳng đỡ Lã đại thiếu toàn thân mềm nhũn, chạy mất dạng.

Bỏ lại chúng nhân đang trợn tròn mắt nhìn thiếu niên kia, kinh hoàng.

"Nghe thấy gì không? Cái gì mà Ngũ trại chủ của Ác Thử trại?!"

"Ôi trời, vừa nghe đã biết rặt một lũ bất lương! Không hay rồi!"

"Số con gái nhà ông Vương cũng thật khổ, sao vừa thoát khỏi miệng cọp đã rơi hang sói rồi..."

"Haizzz..."

"Này, đừng nói nữa, đừng nói nữa, hai kẻ còn lại qua đó."

Trong quán rượu một mảnh tĩnh lặng,

tất cả đều mang vẻ mặt hoảng sợ lùi dần ra sau, tạo thành một con đường để hai người kia đi thẳng tới bên cạnh thiếu niên mắt nhỏ.

Nam tử râu ria xồm xoàm ngồi xuống

đỡ lão nhân hát rong đang phủ phục dưới đất lên, lại móc bạc vụn trong người ra nhét vào tay lão, còn nam tử nốt ruồi dắt cô nương hát rong đang sơ đến đờ người, đưa đến bên canh cha mình, sau đó, lai thấy nam tử nốt ruồi thình lình quay lại, vươn tay xách cổ áo thiếu niên kéo đi, nam tử râu ria no khẽ lắc lắc đầu, xoay người rút lá cờ trên bàn ra, cũng nối gót đi theo.

mắt đã cách quán rượu vài trượng rồi, chỉ có thể loáng thoáng nghe được mấy câu:

"Ác Thử trại?! Ngũ trại chủ?! Hừ hừ, hiện tại để trại chủ ta giải quyết tên Tiểu

cũng không chận, nhưng chỉ trong chớp

Ba người đi thoạt nhìn không nhanh

"Ngũ gia, Ngũ gia, tức giận hại thân, ngài hãy bớt giận trước đã, đừng giận dữ kẻo hại đến thân thể..."

Kim nhà ngươi!"

"Xú miêu, đừng tưởng mặt mũi đầy râu thì ta không nhìn thấy rõ, nhất định ngươi đang cười trộm..." Cho đến khi ba người khuất dạng, chúng nhân trong quán rượu mới thở phào nhẹ nhõm, không khỏi "tức cảnh sinh bàn tán".

"Ác Thử trại ở nơi nào, sao người của trại này lại có bộ dạng hung hãn đến vậy, ngay cả Lã đại thiếu cũng dám đắc tội?!"

"Anh nghe thấy gì không, hình như có một Miêu gì đó, tôi xem tám phần cái người Miêu gì ấy chính là đại trại chủ của Ác Thử trại..." không lớn, nhưng lại lấn khuất trong ngọn gió nhỏ, từng câu từng chữ đều được đưa đến tai ba người cách xa kia, chỉ thấy cây cờ hiệu trong tay Triển Chiêu khẽ đưa ra, gõ trúng lên đầu Kim Kiền.

"Ui da!"

Mặc dù tiếng của chúng bách tính

or au.

Nửa đêm, trong Lã thị y quán một mảnh vắng vẻ, chỉ có hai gia đinh gác đêm đang tựa cửa ngáp vặt.

Trên nóc nhà của y quán, có ba bóng

xuống dưới, người bên phải thì thản nhiên bất động, người bên trái lại ung dung nằm trên mái ngói, đó chính là ba người Kim Kiền, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

người ẩn hiện, người ở giữa sống chết nắm chặt lấy mái hiện sợ mình sẽ ngã lặn

"Ngũ gia nói xem Lã thị y quán này đã hai ngày liên tiếp bị mất trộm được liệu, sao chỉ có hai người canh gác?", Kim Kiền nhìn đông ngó tây, có chút khó hiểu.

"Ai nói không có?", Bạch Ngọc Đường thuận tay chỉ, "Sau cột nhà của gian chính có ba người núp, dưới mặt

quầy có năm người, đằng sau cánh cửa

có sáu người, nếu tính cả Lã đại thiếu đang nấp trong nội đường nữa thì tổng cộng có mười chín người."

"Nhiều người như vậy sao?", Kim

có bốn người, trong bụi cây ở sân viện

một người cũng không nhìn thấy?"

"Xem ra hiệu úy của Khai Phong phủ cũng thường thôi", Bach Ngọc Đường

quăng ra môt câu.

Kiền nheo mắt chặc lưỡi, "Sao tôi đến

Triển Chiêu bên cạnh khí tức ngưng trệ: "Kim hiệu úy, sau khi hồi phủ thời gian huấn luyện tăng thêm một nửa." Kim Kiền run lên một cái vô cùng hợp thời: "Thuộc hạ tuân lệnh..."

Bạch Ngọc Đường cười khì, lại nói: "Trừ tên Lã đại thiếu ra, tất cả đều có võ công cao, tên trộm kia tốt nhất là nên có chút công phu, bằng không nếu muốn thoát thân, e rằng không dễ đâu."

"Lẽ nào không phải là Nhất Chi Mai?"

"Võ công cao?", Kim Kiền sửng sốt,

"Nhất Chi Mai?", Bạch Ngọc Đường mim cười, "Không phải con sâu lười đó." Nhất Chi Mai là vua trộm trên giang hồ, trước nay hành sự cẩn trọng, không để lại tung tích, sẽ không phạm phải sai lầm như thế", Triển Chiêu nói.

"Hai ngày liên tiếp đều chỉ trộm một y quán, nếu không phải có thù cũ với Lã y quán này, thì chính là kẻ tay mơ, một lần

"Hai ngày liên tiếp lại cùng một y quán bị mất trộm, còn để lại dấu vết,

"Suỵt", đột nhiên Triển Chiêu lên tiếng, "Đến rồi."

đắc thủ liền đắc chí, không muốn đổi nơi

khác", Bạch Ngọc Đường cười nói.

Kim Kiền lập tức tập trung tinh thần,

quan sát kỹ.

Chỉ thấy trong lùm cây ở góc tường hậu viện phát ra tiếng sột soạt, sau đó một bóng người thấp lùn bò ra.

"Chính là vào từ lỗ chó chui?", Bạch Ngọc Đường càng hí hửng, "Quả nhiên là tay mơ."

"Là một đứa trẻ", Triển Chiêu nhíu mày nói.

Tên trộm kia nhìn quanh bốn phía, rồi nương theo bóng cây chạy nhanh đến sương phòng phía đông của y quán, rút từ

trong ngực ra một vật, mò trên ổ khóa hai cái, cách một tiếng, chiếc khóa đồng liền mở ra.

Kim Kiền không khỏi thầm tán

thưởng: Tay mơ chỗ nào chứ? Còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có bản lĩnh mở khóa trong nháy mắt, tên nhóc này có thể coi là ngôi sao tương lai trong giới trộm đạo đó.

Tên trộm nhỏ kia lắc mình một cái, chớp mắt đã ở trong sương phòng, lát sau, đã đeo trên lưng một bọc rồi đi ra.

"Có khinh công cao...", Triển Chiêu nói. "Hơn nữa thân pháp này... Ha, sao nhìn thế nào cũng có chút quen mắt nhỉ?", Bạch Ngọc Đường rất hứng chí.

"Thoạt nhìn giống...", Kim Kiền cũng cảm thấy có chút quen thuộc.

"Nhất Chi Mai!", ba người đồng thanh.

Lời ba người còn chưa dứt đã thấy trong viện thình lình đèn đuốc sáng trưng, một đám người rầm rập xông ra từ hậu viện, bao vây tên trộm nhỏ chặt tới mức một giọt nước cũng không lọt.

có mọc cánh cũng khó thoát!", Lã đại thiếu phe phẩy cây quạt, đẩy đám người ra đến trước mặt tên trộm nhỏ, hiên ngang oai phong nói.

Dưới ánh đuốc, Kim Kiền mới miễn

"Hừ hừ, hôm nay bản thiếu gia đã bày

thiên la địa võng, cho dù tên trộm ngươi

cưỡng nhìn thấy rõ dáng hình tên trộm nhỏ, vóc người lùn tịt, tay chân nhỏ xíu, quả nhiên là một đứa trẻ.

Lã đại thiếu cũng nhìn rõ hình dáng

tên trộm, cười khẩy một tiếng: "Ta tưởng kẻ làm loạn khắp trấn Thanh Tập này tới mức gà bay chó sủa phải là nhân vật thế nào chứ, hóa ra là một tên nhóc thối tha bản thiếu gia, dùng loạn côn đánh cho một trận trước rồi đưa đến quan phủ điều tra!"

Đám gia đinh tay chân lăm lăm đao

gây bao vây tên trôm nhỏ tuổi từ từ tiến

lai.

lông tóc còn chưa mọc dài! Bắt lại cho

Tên trộm kia lùi dần từng bước, bước đi hỗn loạn.

"Ai da, xem ra tên trộm nhỏ này

không biết võ nghệ phòng thân", Bạch Ngọc Đường nhướng mày nói: "Tiểu Miêu đại nhân, bây giờ nên làm thế nào đây?" Triển Chiêu cau chặt hàng lông mày, đang định mở miệng thì bỗng nghe thấy tiếng ầm ĩ huyên náo trong viện.

"Tên tiểu tử thối này!"

"Bắt lấy nó, bắt lấy nó!"

trên lưng xuống, vung tay lên, vẩy ra một đám bụi chẳng rõ thành phần gì, làm cho đám thủ hạ không phân biệt được thứ gì trước mắt, khiến chúng hệt như nhặng mất đầu đảo quanh tán loạn, còn tên trộm nhỏ kia thì nhân lúc hỗn loan lần theo

Thì ra tên trôm nhỏ kia cởi cái boc

góc tường chuồn êm ra khỏi đám người, sau đó khom người bò về phía lỗ chó chui.

"Ha! Người chạy rồi thì phiền phức lắm", Bach Ngọc Đường lời vừa thốt

khỏi miệng, thân hình nháng lên một cái đã bay đến sau lưng tên trộm nhỏ, cánh tay chụp tới, mắt thấy sắp tóm được tên trộm kia, chẳng ngờ có người còn nhanh tay hơn cả Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy một bóng đen dài mảnh phóng ra, có kẻ dùng nhuyễn tiên quấn quanh eo tên trộm nhỏ, kéo sượt qua người Bạch Ngọc Đường, lao vút đi.

Bạch Ngọc Đường xoay người, đuổi

theo sát nút.

Triển Chiêu lập tức phi thân đuổi theo, Kim Kiền cũng vội vàng nối gót theo sau hai người.

Thân hình ba người nhanh như chớp giật, kiên trì đuổi theo, kẻ có thể dùng nhuyễn tiên cứu tên trộm nhỏ thân pháp cũng nhanh như gió, một tay túm nhóc con kia lao đi nhưng cước bộ chẳng mảy may chậm lại.

Mấy người họ một chạy trước, một toán đuổi theo, chẳng bao lâu đã qua khỏi cửa thành, ra tới ngoại ô.

cái gì mà chạy?!", Bạch Ngọc Đường không nhịn được quát lên, cổ tay xoay một cái phóng ra viên đá nhỏ, nhắm thẳng vào mắt cá chân người phía trước.

Người nọ lảo đảo, thân hình khựng

"Thật là, chẳng phải người lạ, chạy

lại, chỉ trong nháy mắt, hai người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đã đến bên cạnh người này, mỗi người một bên kẹp người kia ở giữa, Kim Kiền chậm nhất, chỉ có thể đuổi tới sau lưng hắn.

"Tình cờ gặp như thế này, Mai huynh không chào hỏi một tiếng đã không từ mà biệt, thực quá không nể mặt Bạch mỗ rồi", Bạch Ngọc Đường cười nói.

"Mai huynh, Triển mỗ có chuyện muốn hỏi, xin Mai huynh tạm dừng bước", Triển Chiêu trầm giọng nói.

Kim Kiền thở phì phò, vỗ vai người phía trước: "Ngươi, ngươi, cái tên Đen Đủ Đường này thật, thật là..."

Kẻ dùng nhuyễn tiên từ từ quay lại, vẻ mặt như đột nhiên bừng tỉnh: "Thì ra là Triển đại nhân, Kim hiệu úy và Bạch huynh, tiểu đệ nhất thời mắt kém, không

huynh, tiểu đệ nhất thời mắt kém, không nhận ra, không nhận ra", dải tóc bạc trên đỉnh đầu lấp lánh phát ra ánh sáng, gương mặt mang ý cười biếng nhác, chính là Nhất Chi Mai - "Giang hồ đệ

"Không nhận ra?", Bạch Ngọc Đường

nhất thần trôm".

nhướng mày cười, "Trên giang hồ có kẻ nào lại không biết thủ pháp dịch dung của Nhất Chi Mai đứng đầu thiên hạ, chút trò vặt này của chúng ta làm sao qua nổi mắt Mai huynh đây?"

"Bạch huynh quá khen rồi, Bạch huynh cải trang thế này, thực sự không kẻ nào dự liệu được, Nhất Chi Mai tự vấn không có bản lĩnh đem người khác cải trang thành dáng dấp như vậy, thực đáng hổ thẹn", Nhất Chi Mai cười nói.

Da mặt Bạch Ngọc Đường giật giật.

"Mai huynh", Triển Chiêu ôm quyền, ánh mắt thoáng liếc qua tên trộm nhỏ trên đất hỏi: "Dám hỏi Mai huynh và vị tiểu huynh đệ này có quan hệ gì?"

"Quan hệ? Không có quan hệ gì!", Nhất Chi Mai vội đáp, "Tại hạ chỉ nghe nói ở trấn Thanh Tập có vụ việc dược liệu bị mất một cách khó hiểu, giang hồ lại truyền nhau là do tại hạ làm, nhất thời hiếu kỳ nên mới tới xem một chút."

"Mai huynh thật sự không có quan hệ gì với người này?", Triển Chiêu truy hỏi. "Thật sự không có quan hệ gì!", Nhất Chi Mai khẳng định.

"Vậy vì sao Mai huynh lại cứu người này?"

"Triển đại nhân!", Nhất Chi Mại

khoác vai Triển Chiêu, thở dài nói: "Nếu tại hạ không cứu nó, vạn nhất nó bị đưa đến đại lao của quan phủ không chịu nổi nghiêm hình tra khảo nhất thời thừa nhận mình là Nhất Chi Mai, vậy sau này tại hạ còn mặt mũi nào hành tẩu trên giang hồ nữa?"

"Tiểu Dật sẽ không hèn nhát như vậy!", tên trộm nhỏ nãy giờ vẫn quỳ rạp

"Sư phụ Nhất Chi Mai?", Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền đồng thanh hô lên. "Sư phụ? Sư phụ cái gì?", Nhất Chi Mai nhảy dựng lên, kinh ngạc nói: "Nhất Chi Mai ta thu nhận đồ đệ khi nào? Tiểu

"Sư phụ? Không lẽ đồ nhi đã làm sai

gì sao? Vì sao sư phụ không nhận Tiểu

tử thối ngươi đừng có nói bây!"

Chi Mai đâu!"

trên đất đột nhiên lên tiếng, ngắng đầu, trọn to đôi mắt tròn trong sáng lấp lánh như thủy tinh, phùng đôi má dính đầy bụi đất, gương mặt bướng bỉnh nói: "Tiểu Dật sẽ không làm mất mặt sư phụ Nhất

mắt nhìn Nhất Chi Mai.

"Mai huynh, người này là đồ nhi của huynh?", Triển Chiêu nhíu mày.

"Không phải! Đương nhiên là không phải! Tại hạ từ trước đến giờ chưa từng gặp nó", Nhất Chi Mai xua tay giải thích.

Tiểu Dật nghe vậy, nhất thời miệng méo xệch, hai mắt đỏ hoe, khóc toáng

Ba người Triển, Bạch, Kim cùng đánh

Dật?", tên trộm tự xưng Tiểu Dật thình lình quỳ xuống bên chân Nhất Chi Mai,

kêu lên.

ta phát hiện, còn, còn liên lụy tới sư phụ, đều tại Tiểu Dật không ngoan, sư, sư phụ, Tiểu Dật biết sai rồi, xin sư phụ, người đừng có không nhận Tiểu Dật nữa... hu hu hu..."

Mai huynh cũng thất đặc biệt đó!", Kim

Kiền như ngộ ra nói.

lên: "Hu hu hu, đều tại Tiểu Dật tay chân vụng về không thể hoàn thành nhiệm vụ sư phu giao cho, trộm được liệu bị người

"Những y quán bị mất dược liệu ở trấn Thanh Tập là do đồ đệ vâng lệnh Mai huynh đi trộm về sao?", Triển Chiêu trầm ngâm nói.

"Mai huynh, đồ đệ huynh đã thú nhận rồi, huynh cũng nên mau mau nhận đi", Bạch Ngọc Đường xoa cằm nói.

"Trời ơi?! Trời ơi! Ngươi đừng khóc nữa! Hãy nói rõ trước đã rồi khóc tiếp!", Nhất Chi Mai hướng Tiểu Dật đang khóc lặng đi nói, lại nhìn gương mặt bất thiện của ba người Triển, Bạch, Kim, đang từng bước từng bước áp sát mình, mồ hôi mỏng rịn ra đầy mặt, giậm chân kêu lên: "Tại, tại hạ thật sự chưa từng thu nhận đồ đê!!"

Tiếng kêu oan ức vang vọng trong trời đêm đen kịt, khiến lũ chim kinh sợ đập cánh.

Ngoại truyện nhỏ:

Sau khi Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền rời khỏi Khai Phong phủ, trong khách sảnh diễn ra một đoạn đối thoại bí mật giữa Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

"Công Tôn tiên sinh, râu dùng để cải trang cho Triển hộ vệ lẽ nào chỉ có một bộ?"

"Đương nhiên không phải, trong phòng học trò còn có ba bộ như thế nữa."

"Vậy vì sao không dùng cho Bạch thiếu hiệp, ngược lại trên mặt Bạch thiếu hiệp... Haizzz, nghĩ tới Cẩm mao thử của Hãm Không đảo trên giang hồ cũng được xem là nhân vật thành danh, chuyến này không có ai nhận ra thì cũng thôi đi, nhưng nếu bị người khác nhận ra thân phân, việc này..."

"Tướng mạo Bạch thiếu hiệp anh tuấn quá mức, nếu dùng râu cải trang sẽ mang tới kết quả ngược lại, càng lộ rõ vẻ quái dị, sợ rằng càng khiến người ta chú ý, gây bất lợi cho việc bí mật điều tra."

"Nhưng tướng mạo của Triển hộ vệ cũng vô cùng tuấn tú..."

"Đại nhân! Lẽ nào đại nhân đã quên rồi?!"

"Hå?"

"Thượng Phương bảo kiếm là kẻ nào lấy trộm?"

"A "

"Khai Phong phủ bởi vì kẻ nào làn

"Khai Phong phủ bởi vì kẻ nào làm liên lụy, thiếu chút nữa phạm tội khi "Ò "

"Dung mạo của Triển hộ vệ duyên cớ làm sao thiếu chút nữa bị hủy?"

٠٠...

quân?"

"Nếu không phải nhờ vào Kim hiệu úy diệu thủ hồi xuân, thì cứ như tướng mạo của Triển hộ vệ... đại nhân có biết phúc lợi, chi phí tiêu dùng, tiền thưởng của trên dưới Khai Phong phủ này..."

"Đúng, đúng, Công Tôn tiên sinh nói

có lý, bản phủ không suy nghĩ, không suy nghĩ!"

"Đại nhân hiểu là tốt rồi."

Tục ngữ nói rất đúng: Chớ dại mà chọc vào người đọc sách!

Cho nên nói, Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, thông kim bác cổ, văn thơ đầy một bụng, lại càng kiên quyết không thể đắc tôi!

Hồi năm

Du Lâm thôn gặp lại hai thầy,

hiến diệu kế lại kinh anh hùng.

Nửa đêm, sắc đêm đặc quánh, ngoại ô trấn Thanh Tập tĩnh mịch, chỉ có giọng của Nhất Chi Mai là vô cùng rõ ràng.

"Triển đại nhân, tên trộm này thật sự không phải là đồ đệ của tại hạ! Sự việc dược liệu bị mất ở trấn Thanh Tập thực không liên quan gì đến tại hạ!"

"Cái gì?! Bảo vật hoàng cung bị mất trộm? Cái đó thì liên can gì đến tại hạ?!"

"Tại hạ tới hoàng cung trộm báu vật khi nào? Bạch huynh, huynh đừng có vu hãm tại hạ."

"Bảo vật hoàng cung và dược liệu trấn Thanh Tập bị trộm mất? Triển đại

nhân, cái này, cái này... rất không liên quan đến nhau!"

"Kể từ khi từ biệt chư vị lần trước, tại ha rất an phận thủ thường tuân thủ pháp

luật, cửa lớn không ra cửa hông chẳng bước, là bách tính lương thiên số một!"

"Tại hạ bị oan mà... Triển đại nhân, ngài phải trả lại sự trong sạch cho tại hạ..."

<u>©DTV</u>

Kim Kiền nhìn ba bóng người không xa kia, thở dài một tiếng.

Từ một khắc trước, chỉ nghe mỗi mình Nhất Chi Mai ở bên kia la hét rền rĩ, tuy không nghe rõ những câu hỏi hai người Triển, Bạch truy vấn Nhất Chi Mai, nhưng từ câu trả lời của Nhất Chi Mai cũng có thể đoán được vài phần.

Chỉ là trình độ thẩm vấn của Tiểu Miêu và chuột bạch cũng quá kém đi, hỏi cả nửa đêm rồi mà chỉ nghe thấy Nhất Chi Mai kêu la oan uồng, ngay cả nửa

"Trăng mờ gió lộng, đồng không mông quanh, ba đại nam nhân lôi lôi kéo kéo, còn ra thể thống gì?" "Xin hỏi vị ca ca này xưng hô thế nào?"

không liên quan:

cong manh mối cũng không mò ra được, nghe mãi cho tới khi mí mắt Kim Kiền bắt đầu "đánh nhau", lòng bàn chân đau nhức, cuối cùng không chống được cơn buồn ngủ, bèn đặt mông ngồi phich xuống, liếc ba người thốt ra một câu rất

Môt tiếng kêu "ca ca" trong trẻo như

nước lai lanh lảnh tưa tiếng chuông, Kim

mình.

Mới rồi trong cảnh trăng tối trăng sáng không thấy rõ, giờ ngồi gần rồi, Kim Kiền mới nhìn rõ, nhóc Tiểu Dật này vóc dáng thật sự là... xinh giai kinh khủng.

Tên nhóc trộm này có mày mảnh dài, mắt vừa to vừa sáng, lông mi lại còn dày và dài, cái miệng nhỏ chúm chím mòng mong, thân hình nhỏ nhắn yếu ớt, tuy trên

Kiến nghe mà giật nảy mình quay đầu nhìn một cái, mới phát hiện thì ra mình vừa hay ngồi cạnh tên trộm nhỏ tự xưng Tiểu Dật kia, lúc này, tên trộm nhỏ đang dùng đôi mắt long lanh như thủy tinh nhìn Dật đang dùng loại biểu cảm ba phần đáng yêu, bảy phần ngoan ngoãn nhìn Kim Kiền, lai thêm một tiếng "ca ca" giòn tan ngọt ngào kia, Kim Kiền nghe mà lot đến xương, buôt thốt: "Ta tên Kim Kiền " "Thì ra là Kim ca ca", Tiểu Dât rũ mắt gọi một tiếng, "Kim ca ca, còn bao lâu nữa sư phụ mới có thể qua đây

má lấm lem đen đen, vàng vàng những đất là đất, nhưng phần da lộ ra lại trắng nõn cực kỳ, tuổi không quá mười hai mười ba, chẳng cần phải nói gì, chỉ đứng đó cũng khiến người ta sinh lòng hảo cảm, hận là không thể nhét vào tay nhóc hai xâu mứt quả. Huống hồ, giờ đây Tiểu

được?"

"Cái này...", Kim Kiền liếc ba người đang quấn lấy nhau không rõ ở phía xa kia một cái, thở dài nói: "E là còn phải một hồi nữa."

"Ô", Tiểu Dật ngoan ngoãn gật đầu, "Tiểu Dật rất ngoan, Tiểu Dật không làm phiền sư phụ", nói đoạn, cả người cọ trái nghiêng phải, lông mày nhíu lại thành một cục, dáng vẻ vô cùng khó chịu.

"Đệ không thoải mái chỗ nào sao?", Kim Kiền vội xáp đến trước mặt hỏi. "Tiểu Dật rất khỏe, Tiểu Dật không có bị roi của sư phụ siết khó chịu", Tiểu Dật cau mày, cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Roi?", Kim Kiền ngắn ra, chăm chú nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện thì ra trên người Tiểu Dật còn có nhuyễn tiên của Nhất Chi Mai đang quấn rất chặt.

Chỉ thấy thân hình gầy gò của Tiểu Dật bị mấy vòng dây da trói chặt, phần da thịt trên cánh tay và bắp tay đều lằn lên biến dạng, hơn nữa Tiểu Dật còn cau chặt đôi mày, hàng mi dài run run, mắt hơi đỏ lên, đôi môi hồng khẽ mím lại...

"ực ực", Kim Kiền cảm thấy tiếng

Nè nè, đây, đây... hình như, giống như, đại khái, có chút không thuần khiết

nuốt nước bot của mình hình như hơi lớn.

rồi!

"Khụ khụ, tôi cởi trói cho cậu", Kim Kiền ho khan hai tiếng, vội bước lên trước thuần thực cởi cây roi trên người

"Cảm ơn Kim ca ca", Tiểu Dật xoa cánh tay đứng lên, nở nụ cười hồn nhiên với Kim Kiền.

Tiểu Dât ra.

"Đừng, đừng khách khí, chuyện,

chậm đứng dậy, nhìn gương mặt tươi cười của Tiểu Dật còn thấp hơn mình nửa cái đầu, chỉ cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, lòng mềm nhũn, bất giác thất thần.

chuyện nhỏ thôi...", Kim Kiền chầm

Trong phút chốc Kim Kiền thất thần này, mắt Tiểu Dật liền lóe lên một cái, cánh tay vung lên, một sợi dây thừng thuận thế lao ra hệt như con mãng xà, vụt một cái liền trói Kim Kiền lại như cái bánh tét.

Kim Kiền chỉ cảm thấy hô hấp bị ngưng trệ, hàn quang lóe lên trước mắt, thoáng cái một lưỡi dao nhỏ đã kề lên cổ "Thả ta ra, bằng không tính mạng người này khó giữ!", bên tai, tiếng Tiểu

mình.

Dật lanh lảnh, lạnh lẽo hệt như ba tầng băng dày vang lên.

Ba người đang tranh biện cách đó không va phất thời im tiếng họ thân hình

không xa nhất thời im tiếng, ba thân hình nháng lên, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai đã đến trước mặt Kim Kiền và Tiểu Dật.

Nhất Chi Mai như thở phào một hơi, hướng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, ôm quyền nói: "Triển đại nhân, Bạch huynh cũng thấy rồi đấy, tên tiểu quỷ thối này quả nhiên bụng dạ khó lường. Tại hạ và nó tuyệt không có chút quan hệ nào!"

Bạch Ngọc Đường thì nhướng mày

mim cười: "Tiểu tử thối, lòi đuôi rồi nhé! Ta đã nói rồi mà kẻ lười chảy thây như Môi huynh đây, sao có thể phí công phí sức đi làm cái chuyện như thu nhận đồ đệ chứ."

Triển Chiêu không nói một lời, đôi con ngươi đen kịt trên khuôn mặt đầy râu trừng trừng nhìn Kim Kiền, nhìn tới nỗi Kim Kiền toàn thân đang bị trói chặt, cổ bị kề dao, hô hấp khó khăn, máu huyết không thuận, nhưng tế bào não lai chuyển

động vèo vèo với cường độ cao hệt như bị tạt máu gà, trong nháy mắt đã rút ra kết luận cho tình trạng của chính mình.

Đầu tiên, tên tiểu tử thối này nhất định

không phải là đồ đệ của Nhất Chi Mai, bằng không sẽ không lợi dụng mình làm con tin để thoát thân.

Thứ nữa, sợ là ba cái tên trước mặt này đã sớm đoán được thân phận của Tiểu Dật, bằng không sẽ không vững như Thái Sơn như vậy.

Cuối cùng, mình nhất thời mất cảnh giác, không suy xét kỹ, nhất thời mềm lòng, nhất thời không cẩn thận, nhất

là "Mỹ nam kế"... Đợi chút, tên tiểu quỷ này hình như lông tóc vẫn chưa mọc dài... khụ khụ, vì thế chính là "Mỹ chính thái^[1] kế"...

[1] Trong tiếng Trung "chính thái" là từ dùng để chỉ những bé trai có ngoại hình dễ thương, xinh

đep.

thời... tóm lại là đã trúng "Mỹ nhân kế" của tên tiểu quỷ thối này... Khoan đã, tên tiểu quỷ này là giống đực, cho nên phải

Chậc chậc, quả thực là hổ thẹn với những kinh nghiệm quý báu trong cuộc kháng chiến trường kỳ tiến hành chống mỹ sắc của Ngự Miêu, thần tượng hàng đầu của Khai Phong!

Thả ta ra, bằng không tính mạng người này khó giữ!", Tiểu Dật thấy phản ứng của ba người đối diện như vậy thì không khỏi kinh ngạc, lại đề tiếng quát lên một câu.

"Biết khinh công của bản thân không

"Chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy?

bằng chúng ta, lại không cách nào thoát thân, bèn bắt người làm con tin, tiểu quỷ thối này cũng có chút đầu óc đấy, chỉ là, con tin kia của ngươi...", Nhất Chi Mai nhìn Tiểu Dật, lười nhác nói: "Tại hạ và những người này chẳng qua chỉ quen biết sơ sơ mà thôi...", ngụ ý là, ta không quen người này, ngươi thích thế nào thì cứ làm thế ấy đi.

Bạch Ngọc Đường trưng ra bộ dạng như đang xem trò vui, khoanh tay trước ngực, "Ta thì lại muốn xem tên tiểu tử ngươi có thể giở được trò gì?"

Kim Kiền nghe mà lạnh cả lòng, thầm nghĩ: Hai cái tên bất lương này quả nhiên là đồ ác ôn nông thôn...

Suy nghĩ một lúc, Kim Kiền lại chuyển ánh mắt lên người Triển Chiêu, niềm hy vọng duy nhất, lòng thầm kêu lên: Miêu đại nhân à, mong ngài niệm tình chúng ta là đồng nghiệp trong cùng một phủ, ngài ngàn vạn lần không thể thấy chết mà không cứu nhé.

Chẳng ngờ Triển Chiêu lại cứng rắn quăng ra một câu: "Bị một đứa trẻ dễ dàng bắt như vậy, còn ra thể thống gì?!"

Một tiếng cảnh cáo này khiến Kim Kiền bừng tỉnh ngộ hệt như được xối nước rửa tội, lập tức nhớ tới một câu trong đường lối cơ bản của Đảng: Tự lực cánh sinh, gian khổ gây dựng sự nghiệp! Hừ, cầu người không bằng tự cầu mình, nếu ba người kia đã thấy chết mà không cứu thì mình phải tự cứu lấy mình thôi!

Nghĩ đến đây, hai tay bị trói trong dây thừng xoay trái vặn phải, định thò tay móc túi thuốc trong ngực ra, nhưng cố vẫn bị dây thừng trói chặt như cũ chẳng mảy may lỏng ra nửa phân, đừng nói tới việc móc túi thuốc ra, đến cả việc nâng cánh tay lên một chút cũng chẳng thể nào thực hiện được.

Tiêu đời rồi!

sức giãy giụa hồi lâu, cánh tay và cơ thể

1100 001 101

Lúc này chỉ có thể dùng một câu để biểu đạt vẻ mặt của Kim Kiền thôi: Muốn khóc mà không có nước mắt.

"Này!", cảm thấy cổ mát lạnh, mũi dao trong tay Tiểu Dật lại gí sát vào cổ Kim Kiền hai phân nữa, sau đó tiếng Tiểu Dật lạnh lùng vang lên bên tai, "Lẽ nào ngươi chỉ là gã sai vặt của bọn họ, địa vị thấp, nên họ mới không thèm để ý đến chuyện sống chết của ngươi?"

Da mặt Kim Kiền vặn vẹo.

Nghĩ mà xem mình tốt xấu gì cũng là Tòng hiệu úy lục phẩm, hôm nay lại lưu lạc xuống địa vị của gã sai vặt, đúng là nhục không để đâu cho hết.

Tiểu Dật thấy Kim Kiền chẳng chút động tĩnh, chân mày cau lại, lầm bẩm: "Vốn tưởng rằng có con tin thì phần thắng tăng thêm mấy phần, chẳng ngờ lại bắt trúng một tên sai vặt vô dụng..."

Nói đến đây, Tiểu Dật lại thở dài một tiếng, rồi không có động tĩnh gì nữa, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

Kim Kiền cố sức đảo mắt, thấy Tiểu Dật hơi mím môi, không khỏi giật mình:

Không phải tên tiểu quỷ này định giết con tin vô dụng là mình đấy chứ?!

Rồi như chứng thực cho suy đoán ấy, mũi dao kia chầm chậm đưa ra khỏi cổ Kim Kiền...

Hai mắt Kim Kiền banh lớn: Không hay rồi, từ những gì mình xem được trên

tivi, đọc được trong tiểu thuyết, chỉ một giây sau con dao kia nhất định sẽ không chút lưu tình mà chọc cho mình thành viên than tổ ong!

Nghĩ đến đây, cũng không biết Kim

Kiền lấy đâu ra sức lưc, một chân dồn sức đạp mạnh xuống, trúng ngay ngón chân Tiểu Dât. "Á!", Tiểu Dât hét lên một tiếng, thân hình lùi về sau một bước, nhân cơ hội đó cong người về phía trước, quât Tiểu Dât từ đằng sau ngã xuống đất, tư thế ném bao tải qua vai đúng tiêu chuẩn, chỉ là Kim Kiền bi sơi dây thừng Tiểu Dât cầm trong tay làm cho mất đà, cũng bổ nhào về phía trước, đập mặt xuống đất nằm thẳng cẳng, miệng cạp đầy đất.

Trong lúc còn đang xây xâm mặt mày do đập mặt xuống, Kim Kiền loáng thoáng nghe thấy mấy người kia thảo luận trên đầu:

"Chiêu này của Kim huynh thật lợi hại, không biết là chiêu thức của môn phái nào?", đây là tiếng kêu sửng sốt kinh ngạc của Nhất Chi Mai.

"Chiêu này của Tiểu Kim rất thú vị đó, xú miêu, chiêu này là gì vậy, lẽ nào là do ngươi dạy?", đây là giọng nói vô cùng hiếu kỳ của Bạch Ngọc Đường.

"Triển mỗ chưa từng dạy qua", đây là giọng nói pha chút khó hiểu của Triển Chiêu.

mềm lòng, dùng chiêu... chiêu... bỉ... bỉ ổi như vậy...", đây là tiếng của đồng chí Tiểu Dật đang ôm chân lăn lộn trên đất.

"Vậy mà lại nhân lúc mình nhất thời

Kim Kiền cắm mặt xuống đất hướng lưng lên trời, lòng thầm kêu lên:

Chư vị, không cần phỏng đoán nữa, loại chiều thức có hàm lượng kỹ thuật cao trong "thuật phòng thân của phái nữ" này không phải thứ mà đám sinh vật giống đực các người có thể lĩnh hội

được đâu.

bản thân nàng vẫn còn là một người hiện đại tiên tiến, trong các bộ phim cảnh sát hình sự trên tivi thường xuyên xuất hiện một câu thoại kinh điển: "Anh có quyền giữ im lặng, nhưng mỗi lời anh nói đều trở thành bằng chứng trước tòa."

Cũng chính là nói: Tất cả tội phạm

Kim Kiền nhớ rất rõ rằng, cái thời

đều có quyền giữ im lặng.

Mà hiện tại có một vị nhận sĩ đã đem

Mà hiện tại, có một vị nhân sĩ đã đem "quyền giữ im lặng" này thi hành triệt để.

Ngoại ô trấn Thanh Tập vẫn là một mảnh tối đen tĩnh mịch như cũ, Kim Kiền đang tận tâm tận lực thực thi công tác thẩm vẩn của một nhân viên công vụ phủ Khai Phong.

Pham nhân chính là tên trôm nhỏ Tiểu

Dật, bị trói rất chặt, chẳng mảy may cựa quậy được, lúc này khuôn mặt khả ái ngoan ngoãn của nó đã sớm đi về miền cát bụi, giờ đây chỉ là vẻ mặt thờ ơ, trừng mắt nhìn Kim Kiền, không nói một lời.

"Tiểu Dật, vì sao nhóc đến trấn Thanh Tập trộm được liệu?", Kim Kiền nghiêm mặt hỏi.

Tiểu Dật không đáp, ngoảnh mặt đi

hướng khác.

"Để kiếm tiền?", Kim Kiền suy đoán một cách hợp lý.

Tiểu Dật nhìn Kim Kiền bằng ánh mắt khinh bỉ.

Kim Kiền ho khan một tiếng: "Khu,

cũng đúng, nếu vì kiếm tiền thì trực tiếp đi trộm ngân lượng còn hơn, hà tất phải đi trộm dược liệu phiền phức như vậy... Đổi câu hỏi khác, vì sao nhóc lại mạo nhân là đồ đê của Nhất Chi Mai?"

• •

```
"Khụ khụ, vậy, vậy Tiểu Dật họ gì?"
  "Bao tuổi rồi?"
  "Nhà ở đâu?"
  ""
  "Có nhà có xe không? Đã lấy vợ
chua..."
```

Kim Kiền đầu đầy mây đen, quay lại nhìn ba người phía sau, cười khan hai tiếng: "Có thể cú ngã vừa rồi khiến cho đầu thàng nhóc này đập hỏng rồi, trở nên câm điếc..."

"Hừ!", cuối cùng Tiểu Dật cũng phát ra tiếng... hừ lạnh khinh thường.

"Bạch huynh, xem ra để Kim huynh đi hỏi chuyện chừng không thích hợp lắm", Nhất Chi Mai khoanh tay trước ngực, lười biếng nói.

"Kỳ quái, vừa rồi Tiểu Kim và tên

lên trước, lại bị Bạch Ngọc Đường túm bả vai giữ lại. "Tiểu Miêu, đợi đã, để Môi huynh thử

đi, đều là người trong giới cả, có lẽ..."

chung", Kim Kiền phu hoa.

"Đúng đúng, chắc chắn là có tiếng nói

"Được thôi, tại hạ sẽ thi triển chút

Triển Chiêu cau mày, đang định bước

tiểu quỷ này nói chuyện rất hợp nhau cơ mà? Sao bây giờ đến một câu cũng không thốt ra?", Bach Ngọc Đường xoa cằm

cảm thấy khó hiểu.

mặt Tiểu Dật, đảo mắt một lượt trên người thằng nhóc, ống tay áo phất lên, hai tay, mỗi tay một bên bẹo má Tiểu Dật, "Tiểu quỷ, vì sao lại mạo nhận là đồ đệ của ta để hãm hại ta?"

bản lĩnh", Nhất Chi Mai đi đến trước

Da mặt Tiểu Dật bị kéo căng hệt như cái bánh nướng, có điều hai mắt lại sáng đến lạ kỳ, lạnh lùng nhìn Nhất Chi Mai không nói một lời.

"Còn không nói?", hai tay Nhất Chi Mai tăng thêm lực, má Tiểu Dật lại bị nhéo banh ra thêm vài phần.

Tiểu Dật không thốt lên tiếng nào.

"Tên tiểu quỷ thối nhà ngươi!", Nhất Chi Mai một tay nhéo má Tiểu Dật, tay kia túm lấy nhuyễn tiên, quất vun vút trong không trung, uy hiếp: "Nếu không nói, coi chừng cái roi của ta!"

Lần này, Tiểu Dật chẳng những không đáp, ngược lại còn liếc mắt khinh khỉnh với Nhất Chi Mai.

"Ngươi, ngươi ngươi ngươi!", Nhất Chi Mai tức tới mức đầu bốc khói.

"Mai huynh, hà tất phải chấp nhặt với một đứa trẻ như vậy", Bạch Ngọc Đường Nhất Chi Mai, "Dễ bị kích động như thế, nếu truyền ra ngoài thì còn gì là thân phận của Môi huynh nữa."

chầm châm tiến lên, nhe nhàng vỗ vai

Nhất Chi Mai liếc xéo Bạch Ngọc Đường một cái: "Lẽ nào Bạch huynh có cao chiêu gì?"

"Không dám", Bạch Ngọc Đường đẩy Nhất Chi Mai qua một bên, đi đến trước mặt Tiểu Dật, đôi mắt hoa đào híp lại, trưng ra khuôn mặt tự bản thân cho là thân thiết vô cùng, nói: "Tiểu quỷ, chúng ta không phải người xấu, chỉ là muốn hỏi mấy câu mà thôi."

bay theo gió, phối cùng đôi mắt hoa đào phong tình vô hạn của Bạch Ngọc Đường...

Kim Kiền bên cạnh rùng mình một

Sơi lông dài trên nốt ruồi đen sì bay

cái, trước mắt hiện ra một cảnh tượng kinh điển: Tú bà trong khu đèn đỏ khuôn mặt tươi cười thân thiết nói "Con gái à, ma ma cũng vì muốn tốt cho con thôi, viên ngoại A là người tốt, con hãy theo ông ấy đi".

Một trận gió lạnh quét qua... Lạnh quá... Kim Kiền so vai lại.

Tiểu Dật nhìn Bạch Ngọc Đường một

cái, ngoảnh mặt đi, hừ lạnh một tiếng.

"Hay cho tên tiểu quỷ nhà ngươi!", Bạch Ngọc Đường nhướng mày, khuôn mặt tươi cười phóc cái trở nên yêu dị vạn phần, hai tay vươn ra nhéo má Tiểu Dật, ra sức kéo da mặt sang hai bên, mặt Tiểu Dật nhất thời biến thành cái bánh trứng, "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"

Tiểu Dật nhất thời biến thành cái bánh trứng, "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"

"Bạch huynh!", Triển Chiêu thở dài một tiếng, bước lên chụp lấy hai cái tay chuột, trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, rồi ngồi xồm xuống, hai mắt

chuột, trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, rồi ngồi xổm xuống, hai mắt nhìn thẳng vào Tiểu Dật nói: "Chúng ta còn có chuyện phải làm, chỉ muốn hỏi chuyện ở trấn Thanh Tập, mong đệ nói sự thực cho chúng ta biết."

Trên khuôn mặt râu ria rối nùi là môt

đôi mắt đen láy, trong trẻo như nước, sáng như gương, chiếu rọi ánh trăng vằng vặc, quét sạch bụi bặm trong lòng.

ngây người ra, nhưng chỉ chớp mắt đã bình thường trở lại, lặng lẽ nhìn Triển Chiêu giây lát, rồi đột nhiên mở miệng: "Những gì tôi biết đều sẽ nói cho huynh,

Rõ ràng trong một thoáng Tiểu Dật

Những lời này vừa thốt ra, cả Nhất Chi Mai và Bạch Ngọc Đường đều đen

nhưng sau khi hỏi xong, phải thả tôi đi."

mặt.

Kim Kiền lai lanh sống lưng, thầm nghĩ: Tiểu Miêu cho dù bi bô râu ria rối nùi làm cho phá tướng, thế nhưng thi triển "Mỹ miêu kế" cũng vẫn đâu ra đấy, quả thực là công lực càng ngày càng tăng! Mà tên tiểu quy này lại càng kỳ lạ, lần đầu tiên đối mặt với sư công kích sắc đẹp của Tiểu Miêu, chỉ trong chớp mắt đã bình thường trở lại, còn có thể trấn định mà mặc cả như thế, tiền đồ sau này ắt hẳn vô han lắm đây!

Triển Chiêu chăm chú nhìn Tiểu Dật, gật đầu nói; "Được."

Tiểu Dật nhìn Triển Chiêu một lát, rồi ngắng đầu cất tiếng: "Hỏi đi."

"Vì sao ngươi lại mạo nhận là đồ nhi của ta?", Nhất Chi Mai cướp lời hỏi trước.

Tiểu Dật nhìn Nhất Chi Mai một cái, hơi nhíu mày đáp: "Tôi là trộm, nếu gặp người trong quan phủ đương nhiên sẽ phải nghĩ cách thoát thân, mạo nhận chẳng qua chỉ là tự bảo vệ mình thôi."

"Vì sao ngươi biết chúng ta là người của quan phủ?", Kim Kiền kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt Tiểu Dật nhìn Kim Kiền lại thêm vài phần khinh bỉ, thở dài nói: "Là người tên Nhất Chi Mai kia nói."

Mọi người xoẹt một cái mục quang

bắn về phía Nhất Chi Mai.

"Tại hạ nói lúc nào?!", Nhất Chi Mai sửng sốt kêu lên.

"Huynh gọi cái người đầy râu kia là 'Triển đại nhân', người được gọi là 'đại nhân' ắt không phải bách tính bình dân, mà phải là người của quan phủ."

Ánh mắt chúng nhân chiếu thẳng vào

Nhất Chi Mai lại thêm phần bén nhọn.

Nhất Chi Mai cười gượng: "Nhất thời lỡ lời, nhất thời lỡ lời."

"Vậy vì sao ngươi lại biết tên của Nhất Chi Mai?", Bạch Ngọc Đường chen lời hỏi.

"Là các người tự nói", Tiểu Dật vẻ như có chút không kiên nhẫn, bĩu môi, đột nhiên mặt sa sầm, mở miệng: "Trên giang hồ có kẻ nào lại không biết thủ pháp dịch dung của Nhất Chi Mai đứng đầu thiên hạ, chút trò vặt này của chúng ta làm sao qua nổi mắt Mai huynh đây?"

Câu nói vừa thốt ra, chúng nhân đều kinh ngạc.

Bởi vì lời này, ngữ khí này, âm điệu này đều giống y hệt Bạch Ngọc Đường, ngoại trừ giọng nói lộ vẻ non nớt, còn lại thì giống y đúc, quả thực chính là một Bạch Ngọc Đường phiên bản nhi đồng.

Tiểu Dật nhìn chúng nhân một cái, tiếp tục bắt chước ngữ khí của Nhất Chi Mai: "Bạch huynh quá khen rồi, Bạch huynh cải trang thế này, thực sự không kẻ nào dự liệu được, Nhất Chi Mai thực không có bản lĩnh cải trang thành dáng dấp như vậy, thực đáng hổ thẹn."

Lần này cũng giống đến tám phần.

Mọi người khuôn mặt tràn ngập vẻ sửng sốt, Nhất Chi Mai hai mắt càng phát sáng hơn.

Tiểu Dật quét mắt qua chúng nhân một vòng, tiếp tục nói: "Các người đã hoài nghi chuyện ở trấn Thanh Tập là do Nhất Chi Mai làm, mà Nhất Chi Mai lại sợ tôi bị quân phủ bắt nên ra tay tương cứu, tôi chỉ thuận tay đẩy thuyền, giả bộ mình là đồ đệ của người này, giá họa cho hắn để hòng thoát thân."

Mọi người kinh hãi, không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Kim Kiền lại càng kinh ngạc không thôi, thầm nghĩ:

Tên tiểu quỷ này cái gì cũng không biết, chỉ dựa vào mấy câu đối thoại mà nhìn ra sơ hở trong đó, ngay lập tức quyết đoán diễn thành vở kịch sầu khổ đồ nhi nhận sư phụ, tính toán dùng chiêu "lập lờ đánh lận con đen" để thi triển kế ve sầu thoát xác... Đáng sợ quá, đáng sợ quá, đúng là: Chính thái thành tinh!

"Thấy ba người công phu lợi hại, tôi biết với công phu của mình chắc chắn trốn không thoát, cho nên mới dùng kế bắt cóc con tin, ra tay với kẻ yếu nhất Tiểu Dật mặt sa sầm, liếc xéo Kim Kiền một cái, "Người của quan phủ cũng dùng chiêu thức hạ lưu như vậy, thật đúng là rất bất ngờ."

trong các người, vốn tưởng chẳng có chút sơ hở nào, ai ngờ...", nói đến đây,

"Khụ khụ, tình thế bắt buộc, bỏ qua đi", Kim Kiền cười khan hai tiếng.

"Các người còn có điều gì muốn hỏi không?", Tiểu Dật mặt lạnh nói, "Nếu không có, còn không thả tôi đi?"

Bốn bề tĩnh lặng.

"Chuyện dược liệu bị mất trộm trong trấn Thanh Tập là do đệ làm?", Triển Chiêu hỏi.

"Đúng", Tiểu Dật gật đầu.

Triển Chiêu lại hỏi.

"Vì sao phải đi trộm dược liệu?",

Tiểu Dật ngắng lên, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Triển Chiêu, nghiêm mặt đáp: "Đương nhiên là để cứu người!"

Chúng nhân nghe mà sửng sốt, Kim Kiền lại càng kinh ngạc, chỉ cảm thấy có một loại dự cảm khó hiểu cuồn cuộn dâng lên trong lòng.

Triển Chiêu sắc mặt ngưng trọng: "Cứu ai?"

Khuôn mặt nhỏ hờ hững của Tiểu Dật dần hiện lên vẻ trầm trọng: "Thôn dân của thôn Du Lâm!"

"Thôn Du Lâm?", Kim Kiền kinh ngạc kêu lên.

"Lẽ nào người chính là người của thôn Du Lâm?", Bạch Ngọc Đường sửng sốt nói. "Đúng vậy", Tiểu Dật nhìn sắc mặt quá đỗi ngạc nhiên của chúng nhân, có chút khó hiểu.

Triển Chiêu cau mày, đột nhiên đứng bật dậy, chỉ hai cái đã cởi xong dây thừng trói trên người Tiểu Dật, trầm giọng nói: "Chúng ta cũng vì chuyện của thôn Du Lâm mà đến, xin đệ hãy dẫn đường tới thôn Du Lâm."

"Hả?", lần đầu tiên trên mặt Tiểu Dật hiện lên vẻ kinh ngạc, "Các người?"

"Chuyện vô cùng quan trọng, xin hãy dẫn đường", Triển Chiêu trầm giọng nhắc lại lần nữa. Tiểu Dật nhìn đôi mắt đen láy sáng rực trước mặt hồi lâu, đột nhiên đứng lên: "Được, tôi tin huynh!"

Nói đoạn, Tiểu Dật quay người cất bước chạy đi, Triển Chiêu theo sát phía sau, Kim Kiền tất nhiên nối gót bám theo thủ trưởng nhà mình.

thì dừng lại, nhìn bóng lưng Tiểu Dật, xoa cầm nói: "Môi huynh, Ngũ gia ta vẫn cảm thấy thân pháp của tên tiểu quỷ này có vài phần tương tự với Môi huynh..."

Bach Ngoc Đường đi được hai bước

tại hạ, dường như cũng có vài phần tương tự..."

"Nè nè, chắc không phải tên tiểu quỷ này thật sự chính là đồ nhi của ngươi..."

"Bạch huynh nói đùa rồi, nếu thất sư

Nhất Chi Mai nhìn bóng lưng Tiểu Dật cũng có chút đăm chiêu: "Thủ pháp vung dây thừng lúc trói Kim huynh của nó và chiêu thức sử dung nhuyễn tiên của

"Có lẽ là Môi huynh lười nhớ lại mà thôi."

là đồ nhi của tại hạ, sao tại hạ ngay cả

chút ấn tương cũng không có?"

٠٠ ,,

Thôn Du Lâm, nằm cách trấn Thanh

Tập mười dặm về phía tây, thôn dân có

hơn ba mươi người, đa phần đều lấy việc trồng trot canh tác, mua bán trao đổi nông sản làm kế sinh nhai, thôn dân đều chất phác thiện lương, không tranh với đời. Nhưng vào nửa tháng trước, thôn dân toàn thôn không biết vì sao lại cùng mắc một loại bệnh lạ, đi khám ở các y quán trong vòng mười mấy dăm vuông xung quanh đó, đều không chẩn ra chứng bệnh gì. Mà mười mấy y quán trấn Thanh Tập lại nhân lúc cháy nhà đi hôi của, rõ với giá cắt cổ, nói là thuốc vào bệnh sẽ tiêu trừ. Thôn dân của thôn Du Lâm đều là những bách tính hiền lành thất thà, nào có số tiền lớn như thế để mua dược liêu quý, chỉ có thể lanh lòng mà nằm nhà, mặc cho bệnh la kia ngày một trầm trong thêm, dân toàn thôn chỉ đành buông tay chờ ngày đi về trời Tâv. "Khoan đã, nếu ngươi cũng là người của thôn Du Lâm, vì sao lại chẳng mảy may nhìn thấy triệu chứng bệnh gì? Còn

có tinh thần mà chạy đến các y quán trấn Thanh Tập trộm dược liệu?", Kim Kiền

ràng không chấn ra nguyên nhân bệnh lại còn ngang nhiên lên giá, bán các loại dược liệu quý cho thôn dân thôn Du Lâm có chỗ không đúng bèn hỏi.

Tiểu Dât liếc xéo Kim Kiền một cái,

nghe được phân nửa, đột nhiên cảm thấy

miệng lầm bầm một câu: "Ngốc!"

"Cái tên tiểu tử thối nhà ngươi nói gì đấy!", Kim Kiền bên cạnh tức muốn phát điên, nhưng đáng tiếc chẳng có ai chú ý.

"Bệnh của tiểu quỷ được người ta trị khỏi rồi?", Nhất Chi Mai suy đoán.

Tiểu Dật gật đầu.

"Vậy người trị bệnh cho ngươi vì sao

khác trong thôn Du Lâm?", Kim Kiền lại hỏi.

Tiểu Dật tiếp tục quăng cho Kim Kiền

lại không chữa trị cho những thôn dân

"Ngươi... cái tên tiểu quỷ thối này!", Kim Kiền giậm chân, nhưng vẫn chẳng có ai thèm để ý.

ánh mắt khinh bỉ: "Ngốc."

"Lẽ nào là dược liệu không đủ, mà ngươi trộm những dược liệu kia chính là...", Bạch Ngọc Đường chợt ngộ ra.

"Không sai, những dược liệu đó chính

là dược liệu có thể chữa trị chứng bệnh lạ của thôn Du Lâm", Tiểu Dật đáp.

"Tiểu quỷ nhà ngươi có phương thuốc chữa trị chứng bệnh lạ này sao?", Nhất Chi Mai hỏi.

"Tôi không có, nhưng có người có", Tiểu Dật đáp.

"Ô?", Bạch Ngọc Đường hăng hái nói: "Danh y mười mấy dặm quanh đây đều không chẩn ra nguyên nhân của bệnh lạ đó, vậy mà lại có người có thể đưa ra phương thuốc chữa trị, nhân vật như thế ta muốn gặp một phen."

"Người đưa ra phương thuốc hiện ở đâu?", Triển Chiêu hỏi.

"Ở nhà tôi...", Tiểu Dật lạnh mặt nói, "Vốn tối nay tôi có thể mang theo được liệu như trong phương thuốc về, bây giờ hỏng việc rồi, không biết hai lão nhân quái dị kia còn có thể...", nói đến đây,

"Hai lão nhân quái dị?", Bạch Ngọc Đường nhướng mày, "Chẳng lẽ chính là người đưa ra phương thuốc?"

Tiểu Dât thở dài hệt như một ông cụ non.

Tiểu Dật gật dầu.

bỗng thấy có dự cảm vô cùng không lành, vội hỏi: "Lão nhân quái dị có bộ dạng như thế nào?"

"Bộ dạng như thế nào...", trên khuôn mặt Tiểu Dât đột nhiên hiện lên biểu cảm

"Hai? Lão nhân quái di?", Kim Kiền

"Có lẽ là cao nhân thế ngoại", Triển Chiêu suy đoán.

rất khó hiểu, "Tóm lai là rất kỳ quái."

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai nhìn nhau, có chút đăm chiêu.

Chỉ có Kim Kiền bắt đầu thấy sống

A di đà Phật! Thượng đế phù hộ, lão nhân quái dị trên thế gian rất nhiều, ngàn vạn lần không phải là hai người mà con nghĩ nhé!

Mấy người họ không nói, vội vàng rảo

lưng vã mồ hôi lanh, lòng thầm kêu lên:

bước, khi trời sắp sáng thì họ cũng đặt chân đến một thôn, dõi mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong ngoài thôn im lìm như chết, ngay cả tiếng gà gáy chó sủa cũng không có, khiến người ta không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Chúng nhân đều trầm mặc theo Tiểu Dật đi dọc con đường vào thôn, không bao lâu sau đã đến trước sân của một hộ gia đình, trong sân chỉ có ba gian nhà tranh vách đất, tường bao quanh sân thấp lè tè, cánh cửa xập xệ, hiển nhiên gia đình này chẳng giàu cũng chẳng sang.

"Đến rồi, đây chính là nhà tôi."

Tiểu Dật đứng trước cổng sân, hít sâu mấy lượt, lại do dự không tiến lên, chẳng thấy có ý định bước vào gì cả.

Bốn người đứng phía sau Tiểu Dật, có chút khó hiểu.

"Chắc không phải tiểu quỷ này đang sợ hãi chứ?", Bạch Ngọc Đường phỏng đoán.

"Sợ cái gì?", Nhất Chi Mai không hiểu, "Vừa rồi lúc bị chúng ta tóm được, tiểu quỷ này còn rất bình tĩnh, chẳng hề thấy chút dáng vẻ sợ hãi nào, bây giờ chẳng qua chỉ là vào nhà mình thôi, có cái gì mà phải sợ nào?"

Kim Kiền thầm lầm bẩm:

Nếu chẳng may hai lão già quái đản kia thật sự đúng như trong suy nghĩ của mình thì cũng sẽ không khó giải thích vì sao Tiểu Dật lại sợ hãi đến như vậy.

lên, đưa tay định đẩy cánh cổng ra, nhưng tay còn chưa chạm vào cửa, hai cánh cổng vốn đóng chặt bỗng nhiên kẹt một tiếng tự mở ra, đằng sau xuất hiện một người.

Triển Chiêu nhìn dáng vẻ chùn bước của Tiểu Dật một cái, liền nhấc gót tiến

Chúng nhân nhìn thấy người này, đều sửng sốt.

Chỉ thấy người này có hàng lông mày dài đến tóc mai, hai mắt trong trẻo lấp lánh, hàng mi dày tựa cánh quạt, da trắng như ngọc, thân hình cao ráo, trên đầu vấn khăn kiểu thư sinh, vận áo dài nho sinh, tướng mao tuấn tú nho nhã như một câu

học trò, chỉ là đôi mắt này, cái mũi này, gương mặt này, cái cằm này...

Ánh mắt của mọi người di chuyển từ

khuôn mặt vị thư sinh xuất hiện sau cánh cổng đến gương mặt của Tiểu Dật, lại từ khuôn mặt của Tiểu Dật sang gương mặt của thư sinh.

Vị thư sinh này quả thực chính là phiên bản phóng đại của Tiểu Dật.

Vị thư sinh kia nhìn thấy Tiểu Dật, liền thở dài đánh thượt một tiếng, khẽ nói: "Đêm nay đi đâu?" một người khác, dáng vẻ hờ hững vừa mới rồi hoàn toàn biến mất, bộ dạng ngoan ngoãn vô cùng, cúi đầu đáp: "Ca ca, đệ về rồi."

Chúng nhân hiểu ra: Trách nào dáng

Lai thấy Tiểu Dât, hệt như biến thành

vẻ lại như vậy, thì ra chính là huynh đệ, chỉ là nhìn không ra, một thư sinh nho nhã như vậy mà đệ đệ lại chính là ăn trộm, sự đời quả khó lường.

"Ta hỏi đệ đêm nay đi đâu?", thư sinh kia cao giọng hơn mấy phần, lộ ra vẻ

lạnh lùng, vẻ mặt rất nghiệm khắc.

Tiểu Dật rụt cổ lại, đột nhiên xoay

người, túm lấy Kim Kiền đẩy đến trước mặt thư sinh, nói: "Tiểu Dật, Tiểu Dật tìm đại phu, vị này chính là đại phu."

Mọi người đều sững sờ.

Vị thư sinh kia cũng sững sờ, bắt đầu tỉ mỉ đánh giá y phục của Kim Kiền, đột nhiên ôm quyền nói: "Dám hỏi vị tiểu huynh đệ này có thực là đại phu không?"

"Hả?", Kim Kiền ngây ra, cảm giác cánh tay Tiểu Dật nhéo mạnh sau lưng mình, lại liếc thấy ánh mắt lạnh thấu

xương của Triển Chiêu mặt đầy râu ria, vội gật đầu nói: "Đúng đúng đúng, tôi là đại phu."

Tiểu Dật bước lên ôm lấy cánh tay thư sinh, nũng nịu nói: "Tiểu Dật thấy hai vị ân công ngày ngày phối thuốc cực khổ như vậy, định tìm người về giúp đỡ nên mới đêm hôm xuất môn đi tìm đại phu, tìm cả đêm mới thấy một vị, bởi vậy mới về trễ, ca ca đừng giận Tiểu Dật nhé."

Sắc mặt thư sinh lúc này mới hòa hoãn vài phần, lại hướng mấy người Triển Chiêu sau lưng Kim Kiền, ôm quyền hỏi: "Vậy mấy vị này là..."

"Là trợ thủ, trợ thủ của tôi", Kim Kiền vội dàn xếp đáp. "Thì ra là như vậy, thất lễ rồi, mời vào", thư sinh vội chắp tay thi lễ mời mấy người họ vào.

Kim Kiền theo sau thư sinh, vừa bước vào trong sân vừa nhìn Tiểu Dật đang không ngừng len lén quay đầu lại nháy mắt ra hiệu, thầm nghĩ:

Ôi chao, thư sinh này thật sự chính là lão huynh của tên chính thái thành tinh kia ư? Về quần áo đầu tóc của mình tạm thời không bàn luận đến, ít nhiều cũng có dáng dấp đại phu vân du tứ phương đến mấy phần, nhưng một thân tạo hình xã hội đen của Tiểu Miêu và chuột bạch, còn cả v phục da hành đạo tặc đúng tiêu chuẩn

ngay cả hỏi cũng không thèm hỏi một câu đã để người ta bước vào nhà rồi, không nói so với vị đệ đệ thành tinh của hắn, mà cho dù so với người bình thường thì vị thư sinh này cũng quá ngây thơ, không có tâm phòng người rồi.

của Nhất Chi Mai nữa, nhìn thế nào cũng không giống người tốt, mà thư sinh kia

Chúng nhân sau khi ngồi xuống gian chính, thư sinh lại ôm quyền, nói với mấy người họ: "Tại hạ Nhan Tra Tán, đây là tiểu đệ Nhan Tra Dật của tại hạ, hai huynh đệ tại hạ trước xin cảm tạ chư vị tại đây."

Khóe mắt Kim Kiền liếc một vòng,

lên tiếng, lúc này mới nhớ mình hiện tại đang là đại phu đầu lĩnh, vội vàng đáp lễ: "Thì ra là Nhan huynh, không cần khách khí, không cần khách khí... nhưng, cảm tạ chúng tôi cái gì?"

thấy mấy người khácđều trầm mặc không

Tiểu Dật bên kia dường như lại ném tới một cái nhìn khinh bỉ.

Nhan Tra Tán cười nói: "Chư vị theo Tiểu Dật mà tới, ắt đã biết hiện trạng của thôn Du Lâm, nay thôn dân thôn Du Lâm

đều gặp nạn mắc phải bệnh lạ, không rõ nguyên nhân phát bệnh, nguy kịch chỉ trong sớm chiều, các đại phu trong mười mấy dặm quanh đây đều sợ hãi tránh thôn Du Lâm giúp đỡ, đủ thấy chư vị là những người ôm trong tim lòng đại nghĩa, Nhan mỗ sao có thể không cảm tạ đây."

không kịp, lúc này chư vị lại có thể đến

"Chuyện nhỏ thôi, chuyện nhỏ thôi", lúc này Kim Kiền mới phản ứng lại, cười khan hai tiếng.

"Nhan huynh khách sáo rồi, chúng tôi đến đây chỉ là để giúp đỡ người khác, không đáng nhận đại lễ như vậy", Triển Chiêu ôm quyền nói, "Nhưng không biết hai vị đại phu trong lời Tiểu Dật có thể chữa trị bệnh lạ kia hiện giờ ở đâu, có thể dẫn chúng tôi vào gặp không?"

"Đương nhiên rồi. Mời chư vi theo tai ha...", Nhan Tra Tán đứng lên làm đông tác xin mời, vừa đi được hai bước, đột nhiên dừng lai, do dư một lát nói: "Theo lý mà nói, hai vi ân công cứu tính mang huynh đệ Nhan mỗ, nay lại bận rộn cứu chữa tính mạng thôn dân, Nhan mỗ nói như vậy về hai vị ân công thực không thỏa, nhưng chư vị có thể trượng nghĩa

tương trơ, Nhan mỗ..." "Hai vị ân công tính tình đặc biệt, hành sự quái dị, những việc làm lời nói của hai vị ân công đều phải suy nghĩ ba phen mấy bân rồi mới tiến hành, những

điều này Tiểu Dât đã nói với ho rồi, huynh không cần phải lo lắng", Tiểu Dật đột nhiên tiếp lời, lại nháy mắt một cái với mấy người họ.

"Tiểu Dât...", Nhan Tra Tán quay

sang liếc đệ đệ mình một cái, vẻ như có

chút bất đắc dĩ, lại như thở dài một cái, "Nếu chư vị đã biết, Nhan mỗ không cần phải nhiều lời nữa..."

"Không cần phải nhiều lời? Hừ!

Ngươi nói vẫn có ít sao?", một giọng nói quái đản đột nhiên từ phòng ngoài truyền

vào.

Chúng nhân trong phòng nhất thời kinh hoàng thất sắc, nên biết chư vị trong phòng này, ngoại trừ hai huynh đệ Nhan

đều là cao thủ số một, số hai trên giang hồ, nhưng trước khi có tiếng nói phát ra ở ngoài cửa, lại không một ai trong số họ phát hiện có người bên ngoài.

"Đôc lão đầu, nhìn xem ngươi dọa họ

thị và Kim Kiền, bất luận người nào cũng

sợ rồi", lại một giọng nói trầm thấp già nua truyền đến.

Chúng nhân càng kinh hãi, hóa ra ngoài phòng không chỉ có một người, mà là hai người.

Kim Kiến khi nghe được giọng nói đầu tiên vang lên thì cả người đã lạnh buốt hệt như rơi vào hầm băng, ba hồn Live hive thật cự là họi lão giả này

bảy vía bị dọa cho sợ bay mất nửa.

Hức hức, thật sự là hai lão già này, vận khí của mình cũng quá đen rồi.

Hai người bên ngoài một trước một sau bước vào phòng: người đi trước, một thân áo dài rộng thùng thình, ngoài tím trong đỏ, tóc trắng như tuyết, hàng lông mày dài bạc phơ, sắc mặt trắng xanh, yêu khí bao trùm quanh thân, người đi sau, tóc bạc mặt đỏ, tinh thần sáng láng, áo dài tuyền một màu trắng, đạo cốt tiên

phong, hai hàng lông mày sặc sỡ diễm lệ - chính là hai vị ân sư thụ nghiệp "Độc thánh", "Y tiên" khiến Kim Kiền sợ muốn chết, chỉ mong cả đời không qua

lai dây dưa với nhau.

nhân đối diện, sát khí bức người. "Triển, Triển...", Kim Kiền kinh ngac.

Chiêu kéo ra sau lưng, bóng dáng trước mắt thẳng tắp như thân tùng. Cư Khuyết xuất ra khỏi vỏ, chĩa thẳng vào hai lão

"Keng!", hàn quang bất ngờ lóe lên, thân như xoáy lốc, hàn khí lanh thấu xương cuộn khởi, Kim Kiền chỉ cảm thấy một cơn kình phong ập vào mặt, mắt hoa lên, tới khi hoàn hồn lai thì đã bi Triển

Chúng nhân cũng kinh hãi giật mình không thôi, Bạch Ngọc Đường phản ứng Triển Chiêu hệt như đang lâm đại địch, thấp giọng hỏi: "Xú miêu nhà ngươi sao vô duyên vô có lại xù lông như vậy? Công Tôn tiên sinh đã ngàn dặn vạn dò bảo chúng ta phải giữ kín thân phận, thế mà ngươi đến cả Cự Khuyết cũng trưng ra rồi, đây không phải là chiêu cáo thiên hạ ngươi chính là con mèo giữ nhà của Khai Phong phủ sao?"

nhanh nhất, vút một cái đã tới bên canh

"Triển... Nam... khụ, huynh đây là...", Nhất Chi Mai lúng búng trong miệng mấy cách xưng hô cũng không biết nên dùng cách nào, chỉ đành dùng đôi mắt phượng banh lớn trọn tròn nhìn Triển Chiêu.

Huynh đệ Nhan thị đã sớm bị một thân sát khí của Triển Chiêu làm cho chấn động biến sắc.

Triển Chiêu một thân sát khí dọa người, nhìn chằm chằm vào hai lão nhân đối diện, Cự Khuyết u u rung động, một tay vươn ra sau, nắm chặt lấy cổ tay Kim Kiền.

Cổ tay bị Triển Chiêu nắm hơi đau đau, Kim Kiền thầm kêu không ổn rồi, lúc này nàng mới nhớ ra cách đây không lâu, hình như hai lão già này và Tiểu Miêu từng gặp nhau một lần, mà tình hình khi đó... Có vẻ Tiểu Miêu nhân đinh hai

mưu hại mình... Cái cái cái tình huống quỷ dị như thế này mình nên ứng đối sao đây?!

Y tiên và Độc thánh phía đối diện

thấy phản ứng của Triển Chiêu như vậy,

cũng hơi sửng sốt.

người này là nhân vật nguy hiểm muốn

Độc thánh nhíu chặt chân mày, lạnh giong nói: "Cái tên đầy râu này là ai?"

Y tiên tỉ mỉ đánh giá Triển Chiêu một lượt, đột nhiên như bừng tỉnh ngộ, nói: "Ta còn tưởng ai? Hóa ra là tên nhóc xinh đẹp nọ!"

Tên nhóc xinh đẹp?

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai nghe được hình dung như vậy, da mặt không khỏi co rúm.

Huynh đệ Nhan thị thì lướt mấy lượt trên mặt Triển Chiêu, thầm thấy khó hiểu.

Tiểu Dật lầm bẩm: "Cái người mặt đầy râu họ Triển này, đâu ra mà thấy được đẹp hay xấu chứ? Hai lão đầu kia ngay cả ánh mắt nhìn người cũng quái dị như vậy."

"Tên nhóc xinh đẹp?", Độc thánh âm

trầm quét mắt nhìn Triển Chiêu một lượt, "Nói như vậy cũng có chút giống, người phía sau há chẳng phải là..."

"Độc lão đầu!", Y tiên đột nhiên cất

thánh.
Độc thánh trừng mắt lườm Y tiên một

tiếng cắt ngang nửa câu sau của Độc

cái: "Ta biết rồi."

"Các người là kẻ nào?", giọng Triển Chiêu như băng lạnh sương giá, buốt thấu kinh người.

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai

thấy dáng vẻ Triển Chiêu như vậy, cũng sa sầm mặt, đề phòng nhìn hai lão đầu, huynh đệ Nhan thị cứng người ngay tại chỗ, một chút cử động cũng không dám.

Kim Kiền được Triển Chiêu che chở nghiêm mật phía sau, mồ hôi tuôn đẫm lưng, đôi con ngươi đảo vèo vèo hệt như bông vụ:

Tiểu Miêu cho rằng hai lão đầu này không phải là người tốt (trên thực tế cũng không tính là người tốt gì), mà mình lại không thể thừa nhận bọn họ là sư phụ của

mình (trên thực tế mấy ngày trước hai lão già này vừa mới cảnh cáo mình, có người nhắm vào thân phận của họ, ý đồ

Trời ơi, đây không phải là muốn cái mạng già của mình sao...

"Chúng ta là kẻ nào?", Y tiên vuốt râu trầm ngâm giây lát, đột nhiên ngắng lên, "Sao ngươi không hỏi thử tiểu tử họ Kim

gây rối), nhưng hiện tại nếu không giải thích rõ ràng, hai bên nhất định sẽ động thủ với nhau... Aaaaa... Một bên là sư phụ, khẳng định không đắc tội; một bên là thủ trưởng kiên quyết không đắc tội...

Kim Kiền nhất thời thót tim: Sặc, cái lão già nhà ông rõ ràng chính là muốn ném củ khoai lang bỏng tay cho tôi đây mà!

sau lung ngươi xem?"

"Kim huynh?"

"Tiểu Kim?"

"Kim Kiền?"

Ba giọng nói khác nhau đồng thời cất lên.

"A... Cái này...", Kim Kiền, một tay bị Triển Chiêu sống chết nắm chặt lấy, tay kia vò đầu thành cái tổ qua, "Chính là, trên thực tế, cái đó...", nàng nhắm

là, trên thực tế, cái đó...", nàng nhắm mắt lại, lòng hạ quyết tâm, đề tiếng nói: "Hai vi này chính là hai vi tiền bối 'Quỷ

thần Độc thánh' và 'Y tiên quỷ kiến sầu' đại đanh lừng lẫy, uy chấn giang hồ!"

dáng vẻ và khí chất của hai người no, lập tức nhận ra người nào là Độc thánh, người nào là Y tiên, lại sợ hãi nhận ra khoảng cách giữa mình và lão đầu ăn mặc diệm dúa kia quá gần, mặt biến sắc, mũi chân điểm một cái, thân hình nháng lên đã chạy đến sau lưng Triển Chiêu, rut người núp bên cạnh Kim Kiền. "Hai vi tiền bối Y tiên và Đôc thánh chẳng phải đã đồng quy vu tận trong một trân quyết đấu mười năm trước rồi sao...", Bạch Ngọc Đường há hốc miệng

to tới nỗi có thể nhét vừa một quả dưa

hấu.

"Cái gì?!", Nhất Chi Mai thất kinh

kêu lên một tiếng, liếc mắt nhìn y phục,

Y tiên vẻ mặt kinh ngạc, hiến nhiên cũng không ngờ Kim Kiền lại nói thật, ngón tay vuốt chòm râu dài cứng đờ giữa không trung.

Độc thánh nheo hai mắt lại, khôi phục thần sắc như bình thường.

Hai bên đối mặt giằng co nhau một lúc, cuối cùng vẫn là Triển Chiêu phá vỡ sự trầm mặc.

"Thì ra là hai vị tiền bối Y tiên và Độc thánh, không biết hai vị tiền bối vì sao lại xuất hiện ở đây?", lúc hỏi Triển bàn tay túa mồ hôi lạnh nắm chặt cổ tay mình, Kim Kiền phán đoán, Tiểu Miêu trước mặt hình như còn xù lông lợi hại hơn.

Chiêu vẫn ung dung thản nhiên, chỉ là từ

hoài nghi tiểu tử họ Kim kia nói bậy?", Y tiên ngưng một lát, lại có chút kinh ngạc nói.

"Cái này... lẽ nào các người không

"Mặc dù Tiểu Kim bình thường miệng mồm liến láu luyên thuyên, nhưng lời nói ra lúc xú miêu xù lông thì chắc chắn câu nào cũng là thật", Bạch Ngọc Đường rất tâm đắc tổng kết.

"Huống hồ dựa vào phong thái và khí độ của hai vị tiền bối mà phán đoán, lời của Kim huynh không phải là giả", Nhất Chi Mai nửa phụ họa nửa nịnh bợ nói.

"Kim Kiền chưa từng...", Triển Chiêu nói được một nửa, không biết nghĩ đến điều gì, ngừng một chút lại tiếp, "Chưa từng lừa gạt Triển mỗ trong những chuyện đại sự."

Kim Kiền nghe đến đây mà cơ hồ lệ dâng tràn khóe mắt: Tiểu Miêu, chuột bạch, Đen Đủ Đường! Không ngờ hình tượng của tôi trong lòng các người lại chói lòa vĩ đại đến thế, thật không uổng công tôi thật lòng thật dạ đối đãi với mọi

người!

"Hừ! Vậy sao các ngươi không hỏi hắn, hắn và chúng ta có quan hệ gì?", Độc thánh hừ lạnh một tiếng, sầm mặt nói.

Ngọn lửa cảm động như những vì sao nhỏ vừa mới được thắp lên của Kim Kiền nhất thời bị một câu nói của Nhị sư phụ làm cho tắt ngóm.

Hay cho Nhị sư phụ, rõ ràng hai người ngàn dặn vạn dò, bảo con không được để lộ thân phận quan môn đệ tử của Y tiên, Độc thánh, phòng bị kẻ gian lợi dụng hoặc truy sát, thế nào mà chỉ trong

chớp mắt mà Nhị sư phụ đã đem con đẩy vào đống lửa rồi?

Một câu này của Độc thánh lại khiến tiêu điểm ánh mắt mọi người chuyển lên người Kim Kiền.

Chỉ có Y tiên cười mà như không cười nhìn Độc thánh một cái, rồi thở dài một tiếng.

Kim Kiền chịu ánh mắt sáng quắc của mọi người chiếu vào, trừng mắt lên, ưỡn ngực, đề tiếng nói: "Tôi và hai vị tiền bối đây chỉ có duyên gặp mặt một lần, không có quan hệ gì cả."

cười, liếc Độc thánh bên cạnh, chỉ thấy Độc thánh sắc mặt sa sầm, con ngươi cơ hồ phát ra ánh sáng xanh.

"Có duyên gặp mặt một lần?", Bạch Ngọc Đường nói, "Tiểu Kim biết hai vị tiền bối cũng bởi duyên gặp mặt một lần

Những lời này vừa được Kim Kiền nói ra, Y tiên trước là sửng sốt, sau lai

"Lẽ nào chính là lần trước...",Triển Chiêu thấp giọng hỏi.

đó?"

Khóe mắt Kim Kiền liếc thấy sắc mặt Độc thánh, khó khăn nuốt nước bọt, hướng Triển Chiêu gật gật đầu, tiếp tục làm của hai vị tiên bối quả thật có chút manh động, khụ, là có chút kích động... cho nên mới dẫn đến Triển, Triển đại ca hiểu nhầm."

"Đầu óc linh hoạt cũng coi như thôi

nói: "Lần trước hai vị tiền bối trông thấy tại hạ, nói tại hạ có cốt cách thanh tân kỳ diệu, đầu óc linh hoạt, cho nên định thu nhân tại ha làm đồ đê, đương nhiên, cách

không nói, nhưng cốt cách thanh tân kỳ diệu? Chẳng bằng nói chỉ còn dư lại tí phẩm chất...", Nhất Chi Mai bên cạnh nói ra một câu chẳng liên quan.

"Thu nhận ngươi làm đệ tử?", Triển Chiêu nhìn hai người đối diện một cái, mắt vẫn tràn ngập vẻ phòng bị, "Nhưng khi Triển mỗ đuổi tới, rõ ràng bọn họ định làm hại ngươi..."

vội làm sáng tỏ, "Tình huống khi đó là, là hai vị tiền bối định đưa cho tại hạ quà gặp mặt!"

"Hiểu nhầm! Hiểu nhầm!", Kim Kiền

"Quà gặp mặt?", vẻ nghi hoặc trên gương mặt Triển Chiêu càng sâu thêm.

"Không, không sai!", Kim Kiền gật đầu liên tục, thầm nghĩ: Câu này chính là lời nói thật... dù rằng món quà gặp mặt kia có chút kinh thế hãi tục.

"Là quà gặp mặt gì vậy?", Bạch Ngọc Đường xáp lên hỏi.

"Một người định cho Kim Kiền nuốt trùng độc, một người chuẩn bị hạ châm vào kỳ kinh bát mạch của Kim Kiền", Triển Chiêu buồn bực nói.

Bạch Ngọc Đường biến sắc: "Món quà gặp mặt này quả nhiên... có phong thái của tiền bối cao nhân."

"Thế nên, Kim huynh hiện là đồ đệ của hai vị tiền bối?", Nhất Chi Mai một lời thốt ra khiến người ta kinh ngạc. "Đương nhiên không phải!", Kim Kiền cao giọng hô, khiến cho chúng nhân giật nảy mình.

Chỉ thấy Kim Kiền vẻ mặt kính cẩn nói: "Hai vi tiền bối là người nào chứ? Năm ấy hai vị tiền bối uy phong một cõi, phong quang vô hạn, những kẻ nghe tên đều giật mình kinh hãi, những kẻ tân mắt nhìn thấy đều nước mắt tuôn trào, tình cảm của tai ha đối với hai vi tiền bối chính là ngưỡng mô, như ngưỡng vong núi cao, dạt dào như nước sông chảy mãi không ngừng! Hai vị tiền bối nguyện ý thu nhận tại hạ làm đồ đệ, vinh dự đặc biệt nhường ấy, cho dù tại hạ có quỳ rạp xuống đất lạy trời tạ đất cũng khó mà

Sắc mặt Độc thánh hiển nhiên là tốt hơn vài phần, Y tiên lai bắt đầu thong thả

biểu đạt được lòng hân hoan của tại ha."

vuốt râu.

"Chỉ là", Kim Kiền lại đổi thành vẻ mặt buồn bã xót xa, "Tại hạ từ trong đám ăn mày khất cái, có thể được đại nhân...

khụ, chủ nhân coi trọng, có một nơi kiếm kế sinh nhai, đã là phúc phận rợp trời rồi, nào dám có suy nghĩ khác, huống hồ chư vị huynh đệ trong phủ, đối với tại hạ tình như ruột thịt, Triển đại ca đối với tại hạ lại càng chân thành chăm sóc, giúp đỡ không màng tính mạng, lên núi đao xuống biển lửa cũng chẳng chau mày..."

"Khụ!", Triển Chiêu ho khan một tiếng.

"Chính là... cái đó chính là đối với tại hạ thân tình còn hơn huynh đệ ruột thịt, vừa nghĩ đến chuyện phải rời xa các huynh đệ, lòng tại hạ đau đớn khôn nguôi, hệt như bị moi tim, khoét phổi vậy, cho nên chỉ có thể từ chối ý tốt của hai vi tiền bối... Thế nên, nay tai ha và

Bô lô ba la một hồi, ngay cả Kim Kiền cũng phải gật gù đắc chí:

hai vị tiền bối chẳng có chút quan hệ gì."

trái tim Thất khiếu lung linh^[2], có Công Tôn Trúc Tử ở đây, e rằng cũng không moi móc ra sơ hở gì. Vả lại, trong một tràng những lời thoái thác này, vừa vỗ về vuốt mông ngựa nhị vị sư phụ, thỏa mãn lòng hư vinh của hai lão già này; lại vừa cường điệu lòng trung thành của mình đối với Khai Phong phủ, thuận tiện làm yên lòng Tiểu Miêu đang xù lông, mà điều tối quan trong là, đã đem mối quan hệ giữa mình và Y tiên, Đôc thánh phủi sach sẽ, nhất cử tam tiên. [2] Trái tim Thất khiếu lung linh: Theo Bảng Phong thần, thừa tướng Tỉ Can, chú của Trụ

Hê hê, một hồi nửa thật nửa giả,

nhưng độ tin cậy lại lên tới trên năm mươi phần trăm, cho dù là Tiểu Miêu có

Vương, là người chính trưc, đức đô, nhiều lần can gián Trụ Vương, bị Đát Kỷ xem như cái gai trong mắt. Sau đó Tỉ Can cùng Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ giết rất nhiều hồ ly, đồng đảng của Đát Kỷ, khiến cho Đát Kỷ căm hận. Một hôm Đát Kỷ giả bệnh bèn nói với Trụ Vương bệnh này muốn khỏi phải có trái tim Thất khiếu lung linh của Tỉ Can ăn mới khỏi. Tru Vương tin thật bèn lênh Tỉ Can mọi tim. Tỉ Can nhờ có bùa chú của Khương Tử Nha đưa cho trước lúc rời Triều Ca nên không chết. Trên đường trở về nhà, gặp một phụ nhân bán rau cải vô tâm, Tỉ Can dùng ngựa hỏi bà ta: "Một người không có tim thì sao?" Bà ta trả lời: "Môt người không có tim sẽ chết." Tỉ Can nghe xong kinh hô một tiếng, máu chảy như suối, mà chết. Sau Khương Tử Nha diệt Trụ thành công, phụng pháp chỉ của Nguyên Thủy Thiên Tôn phong thần, Tỉ Can được truy phong là "Văn Khúc tinh quân" cung Thiên Quyền trung tâm của Bắc Đầu thất tinh

Chậc chậc, trong tình huống khẩn cấp

như vậy mà mình còn có thể phát huy trình độ đến thế, tiềm lực của con người quả nhiên là đều bị dồn ép mà ra!

"Kim huynh cũng không dễ dàng gì", Nhất Chi Mai cảm khái nói.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, dần dần đè sát khí xuống, keng một tiếng

thu bảo kiếm lại, hướng về Y tiên, Độc thánh, ôm quyền nói: "Vãn bối vừa rồi mạo phạm, mong hai vị tiền bối bỏ qua."

"Hừ", Độc thánh quay đầu đi, sắc mặt không vui. "Không dám, không dám", Y tiên hớn hở giảng hòa, "Lần trước chúng ta cũng có chỗ không suy nghĩ chu toàn, đều là hiểu lầm cả."

hẳn chữa trị bệnh lạ cho thôn dân thôn Du Lâm như thế nào, hai vị tiền bối đã có dự tính trước", Triển Chiêu lại nói.

"Nếu nhi vi tiền bối đã xuất sơn, ắt

"Đó là đương nhiên", Độc thánh trầm giọng nói, "Độc của hai huynh đệ này đều là do chúng ta giải."

"Độc?", Kim Kiền kinh ngạc, "Ý của tiền bối là, thôn dân của thôn này không phải mắc bệnh lạ mà là..."

"Trúng độc", Y tiên tiếp lời, "Hơn nữa thủ pháp hạ độc này... rất cao minh", nói đến đây, Y tiên liếc Kim Kiền một cái đầy ẩn ý.

Kim Kiền nhất thời bừng tỉnh, thầm nghĩ:

Ý của Đai sư phụ là, kẻ hạ độc có lẽ

nào lại là cái đám mô phỏng theo thủ pháp hạ độc của Nhị sư phụ mà người đã từng nhắc tới trước đây... Đám áo đen, xác sống linh tinh gì đó... Ôi trời, nói như thế, chúng ta há chẳng phải đang lâm vào cảnh ngộ nguy hiểm, rất rất không ổn sao.

"Trúng độc?!", Triển Chiêu biến sắc, gấp giọng hỏi, "Là loại độc nào?"

"Độc tính kỳ lạ, mạch tượng quỷ dị, toàn thân vô lực, sắc mặt xanh xao, thời hạn chỉ trong nửa tháng, độc tính sẽ dần xâm nhập vào xương tủy, tới ngày thứ mười lăm, độc phát công tâm, cho dù là thần tiên hạ phàm cũng khó mà cứu chữa", Y tiên cau mày đáp.

Những, những hình dung từ này, sao nghe quen vậy?

Kim Kiền không khỏi đưa mắt nhìn

cũng đang nhìn nàng, bốn mắt giao nhau, xoẹt xoẹt cùng bắn ra hai chữ "Thái hậu" vàng chói lọi rất lớn.

Triển Chiêu, vừa đúng lúc Triển Chiêu

Triệu chứng trúng độc của thôn dân thôn Du Lâm này so với bệnh trạng khi Thái hậu trúng độc mà Công Tôn tiên sinh hình dung có tới tám phần giống nhau.

Chợt nghe Y tiên tiếp tục: "Nếu không phải vừa đúng lúc hai chúng ta đi ngang qua đây, người trong thôn này sợ rằng đều đã sớm rời khỏi thế gian này rồi."

"Theo ý của hai vị tiền bối, trên thế

gian này ngoại trừ hai vị tiền bối, không còn ai có thể giải được độc này?", Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Cái đó thì không phải", Độc thánh

đột nhiên mở miệng, "Trên thế gian này người có thể giải được độc ngoại trừ hai chúng ta ra, ít nhất còn có ba người nữa."

"Là ba người nào?", Nhất Chi Mai hỏi.

"Một là kẻ đã hạ độc, nhất định hắn sẽ có giải được; người thứ hai là tên đồ đệ bất tài hiện không rẽ tụng tích của tạ!"

bất tài hiện không rõ tung tích của ta!", nói đến đây, Độc thánh liếc Kim Kiền

một cái, còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "bất tài".

Kim Kiền cười khan hai tiếng: "Thì ra hai vị đã thu nhận cao đồ rồi, chúc mừng, chúc mừng!"

Độc thánh hừ một tiếng, tiếp tục nói: "Còn một người nữa, chính là kẻ đang giữ Thanh Long châu."

"Thanh Long châu!!", Nhất Chi Mai kinh hãi kêu lên, "Thứ tiền bối nói có phải chính là bảo vật vô giá Thanh Long châu trong truyền thuyết đã thất truyền từ lâu không?"

trôm đã ngấm vào tân xương tủy lúc này bộc phát lồ lộ, nhưng cũng loại bỏ được những nghi ngờ của mọi người, tâm tư thể hiện rõ thế kia thì việc Thanh Long châu bi mất tám phần không có liên quan gì đến Nhất Chi Mai. "Tên nhóc lông trắng này cũng coi như có chút kiến thức", Y tiên cười nói.

Ba người Triển, Bach, Kim không khỏi quay sang nhìn Nhất Chi Mai một cái, chỉ thấy Nhất Chi Mai hai mắt mở tròn, từ trong nhãn cầu ánh sáng bắn chíu chíu ra ngoài, dùng một câu tục ngữ để hình dung, đó chính là: "Thấy tiền sáng mắt, thấy tiền sáng mắt", tinh thần ăn

hạ Triển Chiêu, Ngư tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ của Khai Phong phủ, đặc biệt thỉnh cầu hai vị tiền bối Y tiên, Độc thánh theo Triển Chiêu tới Khai Phong Biên Lương cứu chữa cho một người!"

Những lời này vừa thốt ra, mọi người

Kim Kiền lai càng trầm tư, im lăng suy nghĩ, không nói một lời. Thình lình, Triển Chiêu khom người quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: "Tại

Nhất Chi Mai bi một câu "tên nhóc lông trắng" chăn hong không thốt ra nổi nửa câu sau, đưa tay bụm lấy một dải tóc trắng trên đầu lùi ra sau một bước, ba người Triển Chiêu, Bach Ngọc Đường, đều sững sờ.

Bạch Ngọc Đường hồi phục tinh thần trước nhất, kinh ngạc kêu lên: "Tiểu Miêu?!"

Nhan Tra Tán kinh hãi ngay tại chỗ, Nhan Tra Dật như không thể tin được, lẩm bẩm: "Cái người đầy râu này lại chính là Triển đại nhân của Khai Phong phủ."

Kim Kiền cũng quỳ một gối theo, chân thành khẩn cầu: "Xin hai vị tiền bối theo chúng tôi tới Khai Phong Biện Lương cứu người."

"Cứu người?", Y tiên nghi hoặc.

"Trong thành Đông Kinh Biện Lương cũng có người trúng loại độc này", Triển Chiêu trầm giọng nói.

"Là ai?", Y tiên hỏi.

"Triển mỗ không thể nói", Triển Chiêu cúi đầu, "Hai vị tiền bối theo Triển Chiêu về kinh thành thì sẽ biết."

"Không đi!", Độc thánh quăng ra một câu.

"Tiền bối?!", Triển Chiêu nhất thời

kinh hoàng thất sắc, "Vì sao tiền bối không muốn đi? Nếu vừa rồi Triển Chiêu có chỗ nào đắc tội, Triển Chiêu xin nhận tội..."

Nguồn ebooks: <u>http://www.dtv-ebook.com</u>

Y tiên thở dài một tiếng, trừng mắt nhìn Độc thánh một cái, "Độc lão đầu ngươi, lần nào cũng thế, chỉ nói có một nửa. Tên nhóc xinh đẹp, không phải chúng ta không muốn đi, mà là chúng ta không đi được."

"Hả?", những lời này vừa thốt ra, chúng nhân lại kinh ngạc: "Vì sao không đi được?"

Y tiên, Độc thánh nhìn nhau một cái, Độc thánh quay đầu đi, Y tiên thở dài, nói: "Việc luyện chế giải dược này vô cùng..."

"Lẽ nào tiền bối đang lo lắng về chuyện dược liệu?", Nhất Chi Mai cất tiếng, "Nếu chỉ là chuyện này, tiền bối hà tất phải lo nghĩ, chỉ cần tại hạ xuất mã..."

"Không phải là dược liệu", Y tiên lên tiếng cắt lời Nhất Chi Mai, "Dược liệu giải độc tuy rất quý, nhưng không phải không có nơi tìm được, cái khó ở đây chính là quá trình luyện chế giải dược rất

"Bốn ngày?!", Bạch Ngọc Đường chau mày, nhỏ tiếng hỏi Kim Kiền, "Thời hạn bảy ngày Hoàng thượng quy định còn

tốn thời gian, chí ít cũng mất bốn ngày."

"Cái này...", Kim Kiền đếm ngón tay, "Tính cả ngày hôm nay, còn năm ngày tròn."

Bạch Ngọc Đường nghiến răng.

mấy ngày?"

"Hơn nữa trong bốn ngày này, cần lấy máu để nuôi thuốc", Y tiên lại thêm một câu. "Lấy máu nuôi thuốc?", chúng nhân sửng sốt, "Cách nuôi như thế nào?"

"Mỗi ngày phải nhỏ hai giọt máu tươi vào trong nước thuốc đang luyện chế."

nhìn nhau, cảm thấy quỷ dị vô cùng.

"Một giọt máu của người đã dùng qua

"Hai giọt máu tươi?", chúng nhân

hàng trăm loại dược, giọt kia là của người đã thử qua hàng trăm loại độc."

"Máu, máu người?", Nhan Tra Tán cơ hồ ngất xỉu, "Lẽ nào giải được trước đó Nhan mỗ và Tiểu Dật uống cũng là..."

"Thứ thuốc giải độc hiếm thấy như vậy trên thế gian này hai chúng ta cũng mới luyện thành hai viên ít ngày trước, hiệu dung còn chưa rõ, vừa văn trên đường đi gặp hai huynh đệ các ngươi trúng độc la, cho nên liền thử trên người các ngươi một chút, khéo sao lai thích hợp, vận khí của hai huynh đệ các ngươi cũng không tê", Y tiên vẻ mặt hiền từ giải thích.

"Vận khí không tệ... là ý gì?", Tiểu Dật nghiến răng nghiến lợi thốt ra vài từ.

"Ý tứ chính là, loại thuốc giải độc viên hoàn này vừa mới luyện chế chưa được mấy ngày, hai vị tiền bối cũng Kim Kiền mặt không đổi sắc lấy kinh nghiêm bi thử nghiêm, bi giày vò, bi hành ha, bi đày đoa rất phong phú của quan môn để tử Y tiên, Độc thánh làm cơ sở, hệ thống lại rồi tổng kết thành lời giải thích cho ý của Y tiên. Châc, mình biết mà, hai lão già này đào đâu ra lòng tốt đi cứu người như

không hiểu nhiều lắm về công dụng của thuốc, vừa vặn đụng phải hai huynh đệ các người tự dâng mình tới cửa để thử nghiệm thành phẩm, chết thì cũng sắp chết rồi cứ thử xem sao, liền cho các người uống hai viên thuốc đó, kết quả vận khí quá tốt, đánh bậy đánh bạ mà trúng, cứu được cái mạng hai người",

sàng mà thôi.

Thân hình huynh đệ Nhan thị đồng

vậy, mục đích chính là thử nghiệm lâm

thời chấn động, sắc mặt cùng trở nên tái mét.

"Dùng qua hàng trăm loại được, thử qua hàng trăm loại độc...", Triển Chiêu trầm giọng lẩm bẩm, mục quang hướng về phía Y tiên, Độc thánh.

Y tiên vuốt râu cười nói: "Không sai, hai chúng ta một người dùng qua hàng trăm loại được, một người thử qua hàng trăm loại độc, đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, cùng đồng thời luyện thuốc, mỗi

ngày trích một giọt máu tươi để nuôi thuốc, tất nhiên không thể rời khỏi nơi này."

"Hừ, nếu có Thanh Long châu, cần gì phải phiền phức như vậy, đem viên ngọc kia thả vào nước sôi đun trên sáu canh giờ, nấu thành thuốc nước của ngọc là có thể giải độc, đâu cần phải lấy máu của hai chúng ta!", Độc thánh rất không tình nguyện, giọng âm u nói, "Nếu để ta biết ai giữ viên ngọc đó, nhất định ta sẽ đi đoạt về!"

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều không mở miệng nói ra chuyện Thanh Long châu hiện giờ đã bị đánh cắp, chẳng rõ tung tích.

"Thôn dân Du Lâm còn năm ngày nữa thì đôc phát, việc cần kíp trước mắt vẫn

là nhanh chóng luyện chế giải được", Y tiên thở dài một tiếng, "Tiểu đệ Nhan gia, linh chi bảy mươi năm và nhân sâm năm mươi năm đã trộm về chưa?"

"Chưa, chưa trộm...", Tiểu Dật biến sắc, cúi đầu nói.

"Chưa trộm được?! Hừ, nếu trước giờ Ngọ trưa nay còn không kiếm đủ dược liệu, thì năm ngày sau các ngươi đợi nhặt xác cả thôn Du Lâm này đi!", Độc thánh "Haizzz! Chuyện này phiền phức rồi

phất tay áo, quay đầu bước đi.

đây", Y tiên liên tiếp lắc đầu thở dài, cũng quay gót ra ngoài.

"Trộm?!", Nhan Tra Tán trừng mắt nhìn Tiểu Dật, sắc giọng nói: "Tiểu Dật, lẽ nào những được liệu trong hậu viện toàn bộ đều là do đệ trộm về?! Đê, đê đệ

đệ không phải đã đồng ý với ca ca, sẽ không trộm đồ nữa sao!"

"Đại ca, cái đó, cũng bởi vì cái đám y quán gian thương của trấn Thanh Tập

quán gian thương của trân Thanh Tập kia, chỉ nhận tiền, không quan tâm xem người ta sống chết thế nào, Tiểu Dật cũng

vì cứu mọi người nên mới...", Tiểu Dật vội vàng cao giọng giải thích.

"Đê đê đê đê!", Nhan Tra Tán thở dài

một tiếng, đi rất nhanh lướt qua mặt Tiểu Dật, "Đệ làm thế ta phải ăn nói ra sao với cha mẹ ở dưới cửu tuyền đây!"

sau Tiểu Dật không dám nữa!", Tiểu Dật vội vàng đuổi theo Nhan Tra Tán.

"Ca ca, ca ca, huynh đừng giận, lần

Trong phòng chỉ còn lại mấy người bọn Triển Chiêu, vẻ mặt rất cảm thán.

"Thực là vỏ quýt dày có móng tay

nhọn, không ngờ tên tiểu quỷ khó chơi này lại sợ nhất lão ca thư sinh của mình", Bạch Ngọc Đường than.

"Luyện chế giải được cần bốn ngày,

thời hạn bảy ngày còn năm ngày...", Triển Chiêu trầm ngâm giây lát, đột nhiên đứng dậy bước nhanh ra ngoài, "Phải đem việc này báo cho đại nhân biết!"

Nhất Chi Mai xoa xoa bả vai: "Chẳng qua chỉ là mấy cây linh chi, nhân sâm, tại hạ ra tay, nhất định sẽ dễ như trở bàn tay, Kim huynh, có nguyện đồng hành không? Kim huynh? Kim huynh?"

cùng quay đầu, phát hiện Kim Kiền vốn đứng cạnh hai người đã không thấy bóng dáng tự bao giờ.

Bach Ngoc Đường và Nhất Chi Mai

"Hai vi tiền bối xin dừng bước", hâu

viện của Nhan gia, Kim Kiền vốn vội vã đi theo Triển Chiêu lại len lén chuyển hướng khác, bắt kịp bước chân hai người Y tiên và Độc thánh, lớn tiếng gọi.

"Là Kim tiểu huynh đệ à!", Y tiên mim cười chào hỏi.

Độc thánh thì hừ lạnh một tiếng.

Kim Kiền vội bước lên hai bước, tiến đến phía trước hai người họ, nhỏ giọng nói: "Đồ nhi xin thỉnh an Đại sư phụ, Nhị sư phụ, vừa rồi đồ nhi có chỗ nào không phải, mong nhị vị sư phự rộng lòng tha thứ."

Y tiên cũng thấp giọng nói: "Đồ nhi chỉ làm theo lệnh của vi sư, không sao cả, không sao cả."

Kim Kiền lại đưa ánh mắt hướng về phía Độc thánh, vẻ đáng thương nhỏ giọng gọi: "Nhị sư phụ..."

"Được rồi!", Độc thánh phất ống tay áo.

"Kim tiểu huynh đệ, lại có chuyện muốn hỏi hai chúng ta?", Y tiên đột nhiên cao giọng nói, ánh mắt vượt qua vai Kim Kiền, hướng ra phía sau.

Kim Kiền thoáng sửng sốt, lại nghe Độc thánh giọng âm trầm nói: "Khinh công không tệ, rất giống mèo, hừ, chúng ta lại không ăn thịt hắn, hà tất phải lén lén lút lút theo dõi phía sau?"

Mèo?

quyền nói: "Làm phiền hai vị tiền bối rồi, Triển mỗ không có ý đó chỉ là Triển mỗ cũng có chuyện muốn hỏi hai vị tiền bối."

"Ô? Ngươi muốn hỏi chuyện gì?", Y tiên nói.

"Thời điểm hai vị tiền bối luyện chế

giải được có thể luyện chế thêm một phần, để Triển mỗ kip thời đưa về Khai

Kim Kiền quay phắt lại, chỉ thấy Triển Chiêu khuôn mặt đầy râu lặng lẽ bước ra khỏi bóng tối trong góc sân, ôm

"Đương nhiên là được", Y tiên gật

Phong cứu người không?"

đầu.

"Hừ, hiện tại ngay cả dược liệu để luyện chế giải dược còn chưa kiếm đủ thì luyện thế nào?", Độc thánh sầm mặt nói.

"Nếu vì chuyện dược liệu, hai vị tiền bối không cần phải lo lắng, Triển mỗ sẽ đi chuẩn bị", Triển Chiêu ôm quyền thi lễ, lại nói với Kim Kiền: "Kim Kiền, theo Triển mỗ về phòng."

"Hå?", Kim Kiền sửng sốt.

Hai mắt Triển Chiêu long lên: "Còn không mau qua đây?!"

"Vâng!", Kim Kiền theo phản xạ có điều kiện lật đật chạy qua.

Nhưng Kim Kiền vừa chạy được hai

bước, đột nhiên mũi ngửi thấy một mùi hương khác thường, trong lòng cả kinh, đưa mắt nhìn Triển Chiêu, thân hình cứng đờ, hai mắt lạc thần, tựa hồ đã mất thần trí.

"Nhị sư phụ?!", Kim Kiền quay người kinh ngạc kêu lên, "Người này là?!"

"Hừ, thầy trò chúng ta nói chuyện, đâu đến phiên người ngoài xen mồm?!", Độc thánh chầm chậm thu về ống tay áo đang tung bay trong gió, không vui nói.

Kim Kiền chỉ muốn rơi lệ: Nhị sư phụ, cái người được gọi "người ngoài" này lại chính là cấp trên trực tiếp lãnh đạo con đó, là cha mẹ cơm áo gạo tiền của con đó!

đồ nhi, trong thành Biện Kinh là ai bị trúng độc?", Y tiên nghiêm sắc mặt hỏi.
"Là Thái hậu", Kim Kiền sắc mặt u

"Được rồi, thuốc này được lực không quá nửa tuần hương, nói ngắn gọn thôi,

"Là Thái hậu", Kim Kiền sắc mặt u ám, vội đáp.

"Thái hậu?!", Y tiên, Độc thánh cùng

kinh ngạc.

"Trúng độc khi nào?"

Thanh Long châu cất giữ trong Tinh Chắn lâu ở đại nội để giải độc, nhưng không ngờ Thanh Long châu bị đánh cắp, Hoàng thượng hạn trong bảy ngày, Khai Phong phủ phải tìm Thanh Long châu về, để giải độc cho Thái hậu."

"Ba ngày trước, vốn có thể dùng

Y tiên, Độc thánh đưa mắt nhìn nhau, chân mày nhíu chặt.

"Thôn dân toàn thôn Du Lâm trúng

độc mười ngày trước, Thái hậu trúng độc ba ngày trước, hơn nữa còn là cùng một loại độc...", Y tiên chau mày.

"Nếu không phải ngày đó Dược lão

đầu đột nhiên nghĩ ra ý tưởng kỳ quặc, muốn luyện chế một loại giải được có thể trừ bỏ được sư thao túng tâm trí của đám áo đen bị khống chế, cũng chẳng biết đánh bậy đánh bạ thế nào lại luyện ra giải dược cho loại kỳ độc này", Độc thánh nói, "E là ngay cả kẻ hạ độc cũng không ngờ tới, trên thế gian này ngoại trừ Thanh Long châu, còn có giải được có thể giải được độc này."

"Cho nên, độc này vốn chỉ có Thanh

Kiền cả kinh nói, "Giải được của Nhị sư phụ chỉ là vừa khéo luyện chế ra được?"

"Vì sao lại như vậy?", Kim Kiền ôm

Long châu mới có thể giải được?!", Kim

Y tiên, Độc thánh gật đầu.

đầu, chân mày chau thành một đống, "Hạ độc Thái hậu, đánh cắp Thanh Long châu, còn có khả năng uy hiếp đòi vàng bạc châu báu từ triều đình, nhưng lại phí sức đi hạ độc thôn dân của một sơn thôn nghèo rớt, để làm gì? Lẽ nào là để có thể chiếm đoạt được nhiều hơn 'hai miếng ruộng tốt'?"

"Mặc kệ là vì cái gì, tâm tư của kẻ

đứng sau bức màn này tuyệt đối không đơn giản, đồ nhi, lần này con phải cẩn trọng trong mọi việc", Y tiên trầm giọng nói.

"Đồ nhi biết rồi", Kim Kiền gật đầu,

nghĩ một chút lại cất tiếng: "Nhị vị sư phụ cũng phải cẩn thận, nếu để kẻ đứng sau bức màn này biết được nhị vị sư phụ có biện pháp giải độc, sợ là sẽ gây bất lợi cho hai người."

"Ha ha, loại thế trận còn con này, Đại sư phụ ta còn không để vào mắt", Y tiên cười vang nói.

"Chúng còn chưa có bản lĩnh này!"

Độc thánh hai mắt long lên, con ngươi phát ra ánh sáng xanh.

"Đô nhi ngoan, đạn khói, dược đạn của con những ngày này đừng sử dụng nữa, tránh làm lộ thân phận của con, dẫn đến họa sát thân", nói đến đây, Y tiên ngừng một chút, lại híp mắt cười, "Vi sư thấy mấy bằng hữu kia của con công phu cũng khá lắm, đặc biệt là tên nhóc xinh đẹp này, hãy cố gắng ở chung một chỗ với bọn chúng, đề phòng bất trắc."

"Đồ nhi biết rồi!", Kim Kiền gật đầu liên tục, lòng thầm nghĩ: Cho dù người không nói, con cũng dự tính như thế, mục tiêu có tính chiến thuật trong giai đoạn

hiện nay của con chính là: Phải ở cùng mấy vị đại thần hộ mệnh này như hình với bóng.

"Dược lực sắp qua rồi", Độc thánh

nhìn Triển Chiêu một cái, thình lình cất tiếng

Y tiên sửng sốt, liếc Triển Chiêu một cái, lại hướng Kim Kiền gật gật đầu, rồi cùng Độc thánh rời đi.

Kim Kiền ôm quyền tiễn hai vị sư phụ, sau đó quay người, nhìn đôi mắt lạc thần tản mác của Triển Chiêu dần trở nên có thần, sau đó từ từ trở nên trong trẻo, lúc này mới cất tiếng: "Triển đại nhân." Triển Chiêu chớp chớp mắt, trong con ngươi đen sáng lấp lánh lướt qua vẻ nghi hoặc: "Kim Kiền?", lại quay đầu nhìn bốn phía, "Hai vị tiền bối đâu?"

"Đã đi rồi. Triển đại nhân, chúng ta nên mau mau trở về cùng Bạch đại hiệp và Nhất Chi Mai thương lượng chuyện làm sao thu thập đủ dược liệu", Kim Kiền ôm quyền nói.

Triển Chiêu nhíu mày, sững lại một chút, rồi mới gật đầu, cùng Kim Kiền đi về phía gian chính.

Sau khi Triển, Kim đi khuất, có hai bóng người lại thong thả bước ra.

"Độc lão đầu, xem ra bản lĩnh hạ mê dược của người thật sự đã thụt lùi rồi đó, rõ ràng nói mê dược này có tác dụng trong vòng nửa tuần hương, nhưng còn chưa được nửa tuần trà, tên nhóc xinh đẹp kia đã tỉnh rồi", Y tiên vuốt râu chế giễu nói.

"Kỳ lạ, tại sao mỗi lần dùng dược trên cơ thể hắn đều không được?", trên gương mặt sa sầm của Độc thánh lộ rõ vẻ nghi hoặc.

"Có thể thể chất người này khác với

người thường?", Y tiên suy đoán.

người này mạnh hơn người bình thường, trúng mê hương, trong thời gian mê mang tiềm thức đã cưỡng ép bản thân phải nhanh chóng tỉnh táo trở lại", ngưng một chút, lại tiếp: "Kẻ này tên gì?"

Độc thánh lắc đầu: "Phải là ý chí

Y tiên thở dài: "Triển Chiêu, hắn tên Triển Chiêu. Ta nói Độc lão đầu ngươi này, tuy trí nhớ ngươi không tốt, nhưng ít nhiều cũng phải nhớ tên thượng cấp của đồ nhi ngoạn của người chứ."

"Triển Chiêu...", trên khuôn mặt Độc thánh hiện lên ý cười quỷ dị.

Hai người Triễn, Kim trở lại gian chính, đúng lúc nhìn thấy Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai vẻ mặt ngác nhìn quanh bốn phía, rất có dáng vẻ như con chuột chũi vừa mới chui ra khỏi hang.

"Bạch huynh, Mai huynh, hai người đây là?", Triển Chiêu hỏi.

"Tiểu Miêu, vừa rồi ngươi có ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ không?", Bạch Ngọc Đường nhảy lên trước hỏi. tại hạ hệt như bị mất hồn, chớp mắt một cái, lại không ngửi thấy gì nữa", Nhất Chi Mai cũng nói.

"Triển mỗ cũng ngửi thấy...", Triển

"Vừa ngửi thấy mùi hương kỳ la kia,

Kim Kiền đầu đầy mây đen: Nhị sư phụ ơi là Nhị sư phụ, rốt cuộc người tán

Chiêu nhíu mày nhớ lai nói.

phụ ơi là Nhị sư phụ, rôt cuộc người tán phát ra bao nhiều mê được mà ngay cả chuột bạch và Đen Đủ Đường ở trong phòng cũng "dính đạn", quá khoa trương rồi đó.

"Đúng đúng, tôi cũng ngửi thấy, tám phần là hương hoa, hương hoa đó!", Kim "Hương hoa? Ngửi thấy không giống lắm...", Bach Ngọc Đường xoa mũi, lầm

Kiền vôi tiến lên trước nói xen vào.

bấm nói.

"Triển đại nhân, giờ không phải lúc thảo luận chuyện gió hoa tuyết trăng, việc cấp bách nhất hiện nay chính là làm cách nào để thu thập đủ dược liệu mà hai vị tiền bối cần", Kim Kiền gấp giọng lên tiếng.

phải là linh chi bảy mươi năm và nhân sâm năm mươi năm, bây giờ Triển mỗ sẽ xuất phát tới y quán trong trấn Thanh Tập

"Theo lời hai vi tiền bối vừa rồi, thì

"Mua? Nói dễ dàng quá!", một giọng trẻ con lạnh lùng truyền ra từ trong phòng, Tiểu Dật vén rèm cửa bước vào gian chính, "Nếu có thể mua được, tôi

để mua", Triển Chiêu nói.

cần gì phải đi ăn trôm chứ?"

"Tiểu quỷ, ngươi không mua được, không có nghĩa là chúng ta cũng không mua được", Bạch Ngọc Đường nhướng mày đầy tự tin nói.

"Thật à?", Tiểu Dật bĩu môi cười khẩy, "Hai loại dược liệu này trên trấn Thanh Tập chỉ có một y quán bán, một cây linh chi bảy mươi năm giá hai nghìn lượng, một cây nhân sâm năm mươi năm giá một nghìn lượng, hai lão nhân quái dị kia cần mỗi loại năm cây, huynh mua nổi không?"

"Cái, cái gì?!", Kim Kiền hét lên một

tiếng, hai mắt banh lớn như muốn bạo phát, miệng thì thao thao tính toán: "Linh chi bảy mươi năm mỗi cây hai nghìn lượng, nhân sâm năm mươi năm mỗi cây một nghìn lượng, mỗi loại cần năm cây, ba năm mười lăm vị chi là một vạn năm nghìn lượng?! Y quán nào mà quá đáng quá vậy? Chi bằng đi cướp tiền trang đi cho rồi!"

"Y quán nào ư, còn không phải Lã thị

trong thôn phải khuynh gia bai sản mới mua được đơn thuốc, có được thuốc nhưng bệnh càng trị càng trầm trọng. Nếu không phải tôi và ca ca gặp được hai vị ân công, e là bây giờ cũng hệt như những bà con khác, bị người ta lừa cho mất sach gia sản, nằm nhà mà chờ chết." "Thực quá đáng quá rồi, lũ vô sỉ nhân lúc cháy nhà hôi của!", Bach Ngoc Đường giận dữ quát lên một tiếng, trong đôi mắt hoa đào lửa giận rừng rực cháy.

y quán!", Tiểu Dật căm hận nói, "Bọn chúng không chẩn ra nguyên nhân bệnh lại còn kê loạn phương thuốc, rao giá cao ngất trời, khiến cho giá thuốc trong trấn Thanh Tập tăng gấp mấy lần, người

"Bạch huynh không cần phẫn nộ", Nhất Chi Mai nheo nheo đôi mắt phượng, một tia hàn quang lóe lên, "Tại hạ nhất định sẽ khiến cho y quán kia phải đóng cửa, khuynh gia bại sản!"

"Mai huynh hãy khoan!", Triển Chiêu trầm giọng nói, "Lần này Mai huynh ra tay không phải là thượng sách."

"Xú miêu!", Bạch Ngọc Đường nhướng mày, giọng đanh lại, "Ngươi chớ đem cái khuôn sáo của Khai Phong phủ các ngươi ra giáo huấn người khác, cái gì mà đúng lý với chả không đúng lý, cái gì mà coi trọng với chả coi thường quốc

pháp, đối phó với loại người này, cần gì phải nói phép tắc với chúng?!"

"Triển mỗ hoàn toàn không có ý đó", Triển Chiêu thở dài nói, "Triển mỗ chỉ muốn hỏi Mai huynh một câu, trộm đồ trong bảo khố, ra tay khi nào là thuận lợi nhất?"

"Đương nhiên là lúc nửa đêm rồi."

"Hai vị tiền bối nói muộn nhất là khi nào phải thu thập đủ dược liệu?"

"Trước giờ Ngọ hôm nay..."

"Đêm qua Lã thị y quán đào tường khoét vách đại náo một trận, theo Mai huynh thì hôm nay trong Lã thị y quán sẽ canh gác thế nào?"

"... Đương nhiên là nghiêm mật vô cùng... Khụ, Triển đại nhân, cũng quá xem thường bản lĩnh của 'Giang hồ đệ nhất thần trộm' đó! Với thân thủ của tại hạ, tất sẽ có một vạn cách giữa thanh thiên bạch nhật, trước mắt bao người, có

thể trộm được liệu đi ra mà thần không biết quỷ chẳng hay."

"Thân thủ của Mai huynh, Triển mỗ tất nhiên hiểu rõ", Triển Chiêu rũ mắt, thình

lình, ngước lên, đôi mắt sáng quắc bắn thẳng vào Nhất Chi Mai, "Chỉ là Triển mỗ muốn nhắc nhở Mai huynh, hiện nay Nhất Chi Mai chính là khâm phạm đánh cắp bảo vật trong đại nội, đã dán cáo thị phát lệnh truy nã khắp nơi!"

Những lời này vừa nói ra, chúng nhân đều cả kinh, mới chợt nhớ tới Nhất Chi Mai còn có thân phận phiền phức như vậy.

"Chết tiệt, đúng là lợi cho cái tên họ Lã kia!", Bạch Ngọc Đường nghiến răng, giận dữ nói.

"Đáng tiếc, đáng tiếc!", Nhất Chi Mai vô cùng tiếc nuối.

Kim Kiền nhìn người này một cái, lại nhìn người kia một cái, vẻ mặt khó hiểu, thầm nghĩ:

Nếu muốn lấy được dược liệu với hiệu suất cao, chi phí lại bằng không, Nhất Chi Mai đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, vì sao lại không thể? Lời của Tiểu Miêu lẽ nào còn có thâm ý gì khác? Nghĩ đến đây, Kim Kiền bèn ngẫm lại những lời Triển Chiêu vừa nói một lượt, thầm suy luận:

Giữa thanh thiên bạch nhật dưới con mắt bao nhiều người có thể trộm dược liệu đi ra mà thần không biết quỷ chẳng hay, trên giang hồ e rằng cũng chỉ có Nhất Chi Mai, giang hồ đệ nhất thần trộm, tội phạm quan trọng cần bắt giữ, là có bản lĩnh này.

Hiện tại Nhất Chi Mai chính là tội phạm bị phát lệnh truy nã, đương nhiên sẽ không cùng đẳng cấp với Tiểu Dật, một tên trộm nhí hạng ba chỉ có thể chui qua lỗ chó, nếu quan phủ biết được đây

soát từ trên xuống dưới, gắt gao tìm kiếm, không tiếc quật ba thước đất lên để tra ra manh mối về tung tích của Nhất Chi Mai.

Thôn Du Lâm cách trấn Thanh Tập

chính là do trọng phạm gây án, tất sẽ lục

chưa đến mười dặm, khó tránh khỏi bị lục soát thẩm tra, khi ấy nếu tra được những dược liệu bất minh của huynh đệ Nhan thị, dược liệu tất nhiên sẽ bị sung công, mà như thế chẳng khác nào không cách gì luyện chế giải dược, tính mạng của Thái hậu và thôn dân thôn Du Lâm khó mà giữ được...

Ôi chao ơi, quả nhiên! Nếu để Nhất

Nghĩ đến đây, đối với Triển Chiêu, Kim Kiền vừa kính vừa sợ, không khỏi

hướng Triển Chiêu biểu lộ ánh mắt sùng

kính.

Chi Mai ra tay, hậu quả không thể lường!

Chậc chậc, nguyên nhân hậu quả cứ vòng vòng vo vo như vậy, mà Miêu đại nhân ngài lại có thể dự đoán ra được, xem ra mấy năm nay ngài đi theo Công Tôn Trúc Tử cũng không uổng công!

Chẳng ngờ, Kim Kiền vừa mới liếc mắt nhìn qua, lại gặp phải ánh mắt Triển Chiêu đang nhìn mình. sinh đằng sau lưng Triển Chiêu

"Tiểu Kim có cách ư? Nói nghe thử xem nào", Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hưng phần.

"Tại hạ xin lắng nghe cho tỏ tường", Nhất Chi Mai trong mắt tràn ngập kỳ

"Cái, cái này...", Kim Kiền bị ba đôi

mắt nhìn chằm chằm khiến cho nàng phải

vong.

"Kim Kiền, ngươi có cách hay sao?",

Triển Chiêu dùng một loại ngữ khí khiến toàn thân Kim Kiền run rẩy hỏi, trong một thoáng Kim Kiền như nhìn thấy hình tượng rực rỡ chói lòa của Công Tôn tiên

liên tục lùi lại, cười khổ nói: "Nếu đã không thể trộm..."

Nhất Chi Mai gật đầu.

"Vây thì cướp..."

"Vậy thì cướp..."

Triển Chiêu nhíu mày.

"Đương nhiên cũng không thể cướp!"

Ba người cùng gật đầu.

"Vậy thì... chỉ có thể lừa..."

"Khụ!", Triển Chiêu trừng mắt.

"Lừa gạt tất nhiên cũng không ổn!"

Ba người gật đầu.

"Vậy, vậy chỉ có thể đi mua!"

"Hả?", ba người đều kinh ngạc.

"Với một vạn năm ngàn lượng?", Nhất Chi Mai ngạc nhiên nói, "Kim huynh có ngần ấy bạc sao?"

Kim Kiền lắc đầu nói: "Tôi tất nhiên không có, nhưng...", ánh mắt hướng về phía Nhất Chi Mai.

"Kim huynh đã bao giờ thấy trộm mang theo ngân lượng bên người chưa?", Nhất Chi Mai cười khổ.

Đôi mắt nhỏ dài lại đưa về phía Bạch Ngọc Đường, "Bạch Ngũ gia, ngài là Ngũ đảo chủ của Hãm Không đảo, chắc sẽ không tiếc mấy vạn lượng chứ!"

khan, trên gương mặt dần hiện lên vẻ ngượng ngùng, "Nếu là bình thường, Ngũ gia ta đương nhiên không tiếc, chỉ là lần này Ngũ gia gạt bốn vị huynh trưởng xuất môn, nhất thời vội vã... Hiện tại trên người Bach mỗ chỉ có vẻn ven hơn môt

"Cái này...", Bach Ngoc Đường cười

trăm lượng..."

Da mặt Kim Kiền giật giật: Đồ chuột bạch ngu ngốc nhà anh đã rời nhà đi ra ngoài, lại còn không mang đủ lộ phí, đúng là quá không có kiến thức thông thường rồi đó!

"Nếu ngân lượng không đủ...", Triển Chiêu thở dài, nhìn Kim Kiền một cái, thình lình nâng thanh bảo kiếm Cự Khuyết trong tay lên, nói: "Vậy hãy đem kiếm của Triển mỗ đi cầm, hoặc là..."

"Triển đại nhân!", Kim Kiền bị dọa cho nhảy dựng lên, hét váng: "Ngàn lần không thể!", rồi thở hồn hền mấy lượt, vỗ đó mới chầm chậm cất tiếng: "Chuyện còn chưa tới nông nỗi đó, Triển đại nhân, xin hãy để thuộc hạ nghĩ một lát."

Đùa, đùa cái gì vậy? Khai Phong phủ đã đủ nghèo túng lắm rồi, trên dưới toàn

về trái tim đang bị kinh hãi quá độ, sau

phủ ngoại trừ Thượng Phương bảo kiếm, ba thanh trảm đao ngự ban, chỉ còn lại thanh kiếm của Tiểu Miêu là có thể giữ được thể diện, nếu mang đi cầm, lão Công Tôn Trúc Tử còn không tìm mình liều mạng sao?!

Bình tĩnh, bình tĩnh, nghĩ lại xem nào, nghĩ xem nào.

Đường và Triển Chiêu ngơ ngắn đứng nguyên tại chỗ nhìn Kim Kiền đi vòng vòng loạn xà ngầu hệt như kiến bò trên chảo nóng, miệng thì lầm bẩm nói:

"Dứt khoát hạ độc trong Lã thị y quán, sau đó dùng giải dược để đổi...", Kim

Ba người Nhất Chi Mai, Bach Ngọc

Kiền dừng cước bộ, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại lắc đầu, tiếp tục di chuyển vòng quanh tại chỗ, "Chậc, hiện tại độc hoàn của mình không thể dùng..."

"Triển huynh, Kim huynh không sao chứ?!", Nhất Chi Mai xáp lại bên cạnh Triển Chiêu, nhỏ giọng hỏi.

hai tay trước ngực nhìn Kim Kiền nói: "Mỗi lần trước khi Kim hiệu úy nghĩ ra diệu kế, đều có dáng vẻ như vậy."

"Tiểu Kim thật sự có biện pháp

sao?", Bạch Ngọc Đường cũng xáp lại,

nhỏ giong hỏi.

"Không sao đâu", Triển Chiêu thong thả thu lai bảo kiếm Cư Khuyết, khoanh

"Bạch huynh không cần lo lắng, Kim hiệu úy tất sẽ có cách hay", Triển Chiêu nghiêm sắc mặt nói.

Trong lúc ba người hỏi đáp nhau mấy câu, Kim Kiền đã đi vòng quanh phòng mấy lượt, những lời lầm bẩm trong

miệng cũng biến thành: "Một vạn năm ngàn lượng, quá đắt, quá đắt... Một trăm lượng, quá ít, quá ít..."

mắt chầm chậm hướng về phía ba người Triển, Bạch, Mai, đôi mắt nhỏ dài thình lình sáng lên.

Đột nhiên, Kim Kiền dùng bước, ánh

Triển Chiêu thả hai tay ra, hướng hai người Bạch, Mai, khe khẽ gật đầu.

Quả nhiên, liền thấy Kim Kiền vỗ trán một cái, toét miệng cười nói: "Ôi chao, cách đơn giản như vậy, sao mình không nghĩ ra sớm chứ!"

thời chấn động, vừa định mở miệng hỏi, lại thấy Kim Kiền đi thẳng tới bên cạnh Tiểu Dật, cất tiếng: "Tên Lã đại thiếu kia bình thời có sở thích gì?"

Tiểu Dật sửng sốt, nhíu mày đáp: "Có thể có sở thích gì chứ? Hoa hoa công tử,

Tinh thần hai người Bạch, Mai nhất

ngoại trừ ăn uống, chơi gái, đánh bạc..."

"Tốt! Rất tốt!", Kim Kiền đề tiếng quát lên, "Tôi cần chính là loại người

như thế!"

"Hả?", Tiểu Dật vô cùng ngạc nhiên, ba người Triển, Bạch, Mai cũng có chút không hiểu. Chỉ thấy Kim Kiền xoay người hướng ba người, nói chắc nịch: "Hôm nay tôi sẽ dùng một trăm lượng để mua dược liệu có giá một ngàn năm trăm lượng!"

"Cái gì?!", lần đầu tiên Tiểu Dật nhảy dựng lên, kinh hãi kêu: "Anh chắc không điên chứ?"

"Kim huynh, huynh vẫn khỏe chứ?!", Nhất Chi Mai trọn mắt.

"Tiếu Miêu, có phải Tiểu Kim bị hỏng đầu rồi không?", Bạch Ngọc Đường huých huých Triển Chiêu. Còn Triển Chiêu thì vẫn bình tĩnh nhìn Kim Kiền, không nói một lời.

Nắng sớm chiếu lên gương mặt nghiêm túc của Kim Kiền, trong đôi mắt nhỏ dài ánh sáng lấp lánh linh động, tinh quang rực rỡ.

Triển Chiêu chỉ cảm thấy tim mình đập đánh thịch một cái, chẳng hiểu vì sao bỗng nhiên rùng mình, buột thốt hỏi: "Kim Kiền, ngươi có diệu kế sao?"

"Bẩm Triển đại nhân, đúng thế!"

"Kế này của ngươi có tên là gì?"

"Tên?", Kim Kiền xoa cằm nghĩ ngợi, "Gọi là Liên hoàn mỹ nhân kế!"

"Liên hoàn...", da mặt Nhất Chi Mai giật giật.

"Mỹ nhân kế?!", Bạch Ngọc Đường

Hai người quay phắt sang, đồng loạt nhìn Triển Chiêu

trơn trừng đôi mắt hoa đào.

Chỉ thấy Triển Chiêu bình tĩnh nhìn Kim Kiền, râu ria đầy mặt khe khẽ run run, hiển nhiên là do da mặt không kìm được co giật rồi.

"Được rồi, việc không thể chậm trễ, mau mau khởi hành thôi", Kim Kiền vung tay lên, khí phách nói.

Hừ hừ, hôm nay tôi sẽ cho các người được mở mang kiến thức biết thế nào là bản lĩnh của đệ nhất cao thủ ép giá thành Biện Lương tôi đây!!!

Hồi sáu

Liên hoàn mỹ nhân kế hé lộ,

Quần Phương lâu hiệu úy phát uy.

Hừng đông chim hót líu lo bên đường, ánh bình minh nhàn nhạt chiếu lên những giọt sương long lanh trong vắt.

Sáng sớm, trong Quần Phương lâu ở phía tây nam trấn Thanh Tập một mảnh

tĩnh mịch.

buổi tối, lúc này khách nhân đều đã cất bước ra về, liền trở lại phòng nghỉ ngơi ngủ bù, chỉ còn một gã quy nô đang quét dọn một đám hỗn độn bỏ lại trong đại sảnh tối qua.

Tú bà, các cô nương bân rôn cả một

Đột nhiên, bên ngoài cửa lớn vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, gã quy nô ngáp một tiếng, tức tối quát lên: "Gõ cái gì mà gõ, đã đóng cửa rồi, buổi tối quay lại đi!"

Nhưng tiếng gõ cửa chẳng những không ngừng, ngược lại còn dồn dập hơn mấy phần.

đòi mang sao, thất là!"

"Bà nó, là tên khỉ loi choi mắt ngắn nào thế, sáng sớm ngày ra đã cuống lên đi kỹ viện rồi...", gã quy nô vừa ngáp một cái, vừa làu bàu đi ra, mở cửa nói: "Đến đây, đến đây, đừng gõ nữa, muốn

Cánh cửa chẩm chậm mở ra, chỉ thấy bên ngoài có hai người đang đứng, đều vận quần áo sai vặt. Người bên trái, thân hình nhỏ gầy, mắt nhỏ dài mày rậm, dáng vẻ rất không thu hút, còn người bên phải, tuy nhìn qua chỉ mới tầm mười một, mười hai tuổi, đầu cũng chỉ đứng đến tai gã sai vặt bên cạnh, nhưng thu hút hơn

"Hai vị là...", gã quy nô ngập ngừng hỏi.

"Vị tiểu ca này, đây có phải Quần Phương lâu không?", tên sai vặt mắt nhỏ vẻ mặt tươi cười hỏi.

"Trên cửa chẳng phải đã viết rõ ràng

đầy thôi?", gã quy nô không vui đáp.

cũng phải nhường mấy phần.

nhiều, đôi mắt to trong sáng lấp lánh, trông hệt như trái nho tươi ngon mọng nước vậy, da mặt thì cứ như thoa phấn, vừa trắng vừa mịn, tuy mặt mũi cau có, nhưng dáng dấp nhỏ xinh, đến cả Xuân Đào tỷ đẹp nhất trong Quần Phương viên

nhiên là Quần Phương lâu, to nhất, đỏ nhất, có các cô nương xinh đẹp nhất trấn Thanh Tập, ngay cả tiểu ca trông cửa cũng có khí thế như vậy, đúng thực trăm nghe không bằng một thấy!"

Sai văt mắt nhỏ kia lai cười nói: "Quả

Gã sai vặt mắt to bên trái liếc sai vặt mắt nhỏ một cái, mũi hừ lạnh một tiếng.

Gã quy nô nghe vậy, nhất thời vui vẻ ra mặt, hảo cảm dành cho tên sai vặt mắt nhỏ diện mạo chẳng lấy gì làm thu hút này cũng tăng lên không ít: "Trời ơi, vị đại gia này thật là có con mắt tinh tường, quá khen rồi, quá khen rồi! Chẳng biết

các vị sáng sớm đến Quần Phương lâu là..."

"Ai da, xem vị tiểu ca này hỏi kìa, đến Quần Phương lâu đương nhiên là để tìm các cô nương vui vẻ rồi!", sai vặt mắt nhỏ cười nói.

"Tìm các cô nương vui vẻ?", gã quy nô hai mắt trợn to, nhìn hai người một chút, nói vẻ nghi hoặc, "Với tuổi tác hai vị, cách ăn vận..."

"Đương nhiên không phải là hai chúng tôi, là công tử nhà chúng tôi!", sai vặt mắt nhỏ nói. "Công tử?", gã quy nô ló đầu ra ngó xung quanh, "Không biết công tử nhà các vị là..."

"Công tử nhà chúng tôi không phải đang ở sau lưng tôi...", sai vặt mắt nhỏ quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau không một bóng người, đôi mắt nhỏ hơi híp lại, đột nhiên hai tay chống nạnh, đề tiếng hô lên: "Đã đến Quần Phương lâu rồi công tử, chó để lỡ đai sư..."

tử, chó để lỡ đại sự..."

Một tiếng hô này dọa cho gã quy nô giật mình hoảng sợ, lòng thầm nghĩ:
Không ngờ tên sai vặt này thoạt nhìn thì gầy tòng teo, mà cổ họng lại lớn đến vây,

tiếng hô này, phỏng chừng người ở ba

con đường xung quanh đây cũng có thể nghe thấy.

Lời còn chưa dứt, gã quy nô cảm thấy hoa mắt, phía trước thình lình xuất hiện một bóng người.

"Không phải ta đang ở đây sao."

Người tới chất giọng hệt như loại mỹ tửu nồng đượm nhất trong Quần Phương viện, ngất ngây say đắm lòng người.

Gã quy nô định thần nhìn kỹ, nhất thời mắt trọn tròn mồm há hốc, ngắn ngơ.

thân y phục thuần màu tuyết trắng, không nhiễm chút bụi trần, để giày cũng trắng, như bước mây, đạp trăng, tóc đen, dây buôc tóc màu bac, đen trắng rõ ràng hệt như bức tranh thủy mặc, dưới hàng lông mày dài là đôi mắt hoa đào, liếc một cái, ý xuân dạt dào, phong tình phơi phới chẳng thể diễn tả bằng lời, thực giống như tiên tử từ trong tranh bước ra.

Chỉ thấy vi công tử trước mắt này, một

Gã quy nô bị công tử tuấn mỹ trước mắt mê hoặc tâm thần, lại không phát hiện ra gã sai vặt mắt to kia mang nét mặt giất mình, kinh ngac.

Tên sai vặt mắt nhỏ thấy dáng vẻ hai

tăng thêm, nói với gã quy nô: "Vị tiểu ca này, công tử nhà tôi tới là để bàn một vụ làm ăn lớn, phiền tiểu ca mời ma ma của Quần Phương lâu ra đón khách."

Gã quy nô kia lúc này mới hoàn hồn

người như vậy, ý cười trên mặt lại càng

Nói đoạn, gã quy nô liền chạy vụt vào

trở lại, cúi gập người nói: "Vâng vâng

vâng, tiểu nhân đi ngay, đi ngay đây!"

trong như một làn khói.

Công tử áo trắng đánh giá xung quanh một lượt, không khỏi có chút cười khổ, hướng sai vặt mắt nhỏ hỏi: "Tiểu Kim, ngươi để Bạch mỗ áo quần là lượt một

là để Bạch mỗ đi chơi kỹ viện?"

Kim Kiền đóng giả thành tên sai vặt

phen, mặc cho người sai phái, chẳng lẽ

ôm quyền đáp: "Ngũ gia thật thông tuệ."

Nét cười khổ trên mặt Bạch Ngọc Đường càng sâu: "Dám hỏi Kim hiệu úy, việc đi chơi kỹ viện này cùng với 'Mỹ

nhân kế' mà Kim hiệu úy nói có liên quan không?"

"Đương nhiên là có", Kim Kiền gật

manh đầu.

Bạch Ngọc Đường đảo mắt, nghĩ một

chút, gật đầu nói: "Cũng được, nơi thâm sơn cùng cốc, nếu muốn tìm mấy mỹ nhân tới giúp đỡ, e là cũng chỉ có thể đến nơi gió trăng này thôi."

"Ngũ gia hiểu được thì tốt, hiểu được thì tốt", Kim Kiền tiếp tục gật đầu, "Mỹ nhân kế này thành hay bại, chỉ có thể trông vào bản lĩnh của Bạch ngũ gia ngài thôi!"

"Bản lĩnh của ta?", trong đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường lóe lên tinh quang, nhìn chằm chằm vào Kim Kiền, trầm giọng nói: "Tiểu Kim, chắc không phải người lại nghĩ ra cái chủ ý ôi thiu nào để hãm hại Bạch Ngũ gia ta chứ?"

"Ngũ gia nói đùa rồi!", Kim Kiền vội vàng xua tay nói, "Cho dù có cho tôi mượn tám, mười lá gan tôi cũng không dám! Lát nữa, Ngũ gia ngài cái gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần ngồi một chỗ uống trà, ngắm mỹ nữ là được."

"Thật chỉ đơn giản như vậy?", Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Đương nhiên là thật, đương nhiên là thật!", Kim Kiền gật mạnh đầu, "Nếu Ngũ gia ngài có thể phụ họa tôi vài câu thì càng tốt."

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Kim Kiền, lát sau, mới bán tín bán nghi gật đầu.

"Đa tạ Ngũ gia!", Kim Kiền ôm quyền

nói.

Lúc này Bạch Ngọc Đường mới rời ánh mắt khỏi người Kim Kiền, lại nhìn gã sai vặt mắt to bên cạnh vẫn còn đang trong cơn chấn động, kinh ngạc, vỗ một cái thật mạnh lên đầu gã sai vặt, nói:

"Tiêu Dật, ngắn ngơ cái gì đấy?!"

Lúc này Tiểu Dật mới tỉnh lại trong cơn chấn động, quay đầu sang Kim Kiền, xác nhận nói: "Chẳng lẽ là... hắn, hắn chính là cái gã mặt có nốt ruồi..."

"Hả?", Kim Kiền đóng giả làm sai vặt ngơ ngác, chớp chớp mắt, lúc này mới nhớ ra đây là lần đầu tiên Tiểu Dât trông thấy diện mạo nguyên bản của chuột bạch, lòng thầm nghĩ: Chậc chậc, vốn là hóa trang thành má mì mặt mụn ruồi, chớp mắt một cái đã biến thành Hằng Nga ha phàm, chấn đông tâm lý này có khả năng hơi lớn, ôi chao, không nên tao thành ám ảnh tâm lý gì đó cho tiểu chính thái này thì tốt hơn.

"Cái gì mà kêu là trên mặt có nốt ruồi?", Bạch Ngọc Đường lại vỗ vào trán Tiểu Dật một cái, "Gọi ta là Ngũ gia!"

Tiểu Dật ôm trán, tức tối quay đầu đi, lẩm bẩm: "Một đại nam nhân dáng dấp còn đẹp hơn các cô nương, cũng không ngại mất mặt, lại còn đi rêu rao khắp nơi..."

"Ngươi - nói - cái - gì?", Bạch Ngọc Đường hai tay nhéo mặt Tiểu Dật, dùng sức kéo sang hai bên nói, "Có gan nói lại lần nữa xem!"

Tiểu Dật thấy gương mặt tuấn tú hệt như La Sát trước mặt, lời ra đến miệng cuối cùng lại nuốt trở về.

Đúng lúc này, một âm thanh the thé cao vút truyền ra từ trong Quần Phương lâu.

"Ai u, là vị khách quý nào tới vậy? Xem mấy tên tiểu tử thối các ngươi kìa, chẳng biết tiếp đón khách gì cả, lại để cho ba vị khách quý đứng ngoài cửa dang nắng, nhanh lên, mời vào trong, mời vào trong!"

Theo tiếng nói, liền thấy "một cục son phấn" xanh xanh đỏ đỏ nhào đến, trong tay vung vẩy một chiếc khăn đỏ chót, lắc trái lắc phải, mùi hương sực nức bốn phía, xông thẳng lên đầu.

người, vừa thấy tướng mạo Bạch Ngọc Đường, nửa câu sau liền kẹt trong cổ họng, khăn tay cũng rơi xuống đất, người thì ngắn ngơ, chỉ biết trọn tròn mắt nhìn

chằm chằm Bach Ngọc Đường.

"Ôi chao ơi, ba vị đại gia, mời vào...", tú bà nhào đến trước mặt ba

Tú bà sững người, lại khiến cho ba người nhìn rõ dáng dấp của bà ta.

Chỉ thấy tú bà này, đầu cài một bông hồng đỏ chót, mặt trát ba tầng phấn trắng, hai dấu tròn tròn đỏ đỏ mỗi cái nằm một bên má, áo quần thì lòe loẹt sặc sỡ, đúng là dáng vẻ vội đi dự tiệc vui, có điều tiệc này vui quá, một nốt ruồi to đen sì

Bach Ngoc Đường toàn thân cứng đờ, da mặt giật giật không ngừng.

mảy may khác biệt.

nằm bên cánh mũi phải trên mép tú bà, trùng hợp thay còn có một sợi lông đen cắm trên đó, vị trí, hình dáng, màu sắc, độ to nhỏ, phong vận, ngay cái phong tình nổi bật lên qua từng nhịp rung rung của sơi lông khi tú bà thở cũng đều giống y hệt Bach Ngọc Đường trước đó, chẳng

Hai mắt tú bà sáng trưng, hai gò má

đỏ ửng căng nứt cả phân. Một công tử tuần tú thong dong, một tú bà kỹ viện, cứ đứng thẳng đơ trước

thân run rấy không ngừng.

"Phụt... Ha ha...", Tiểu Dật vừa cười được hai tiếng, lại bị Bạch Ngọc Đường trừng mắt đe doa liền im băt.

cười, liền vội vàng bịt miệng lại, toàn

cửa Quần Phương viên, bốn mắt nhìn

"Phut", Kim Kiền bật ra nửa tiếng

nhau, mắt đưa đi mày đánh lai.

Có điều hai âm thanh khác lạ đã phá vỡ cục diện "bế tắc" vừa rồi.

"Ôi chao ôi, nom vị công tử tuấn tú này kìa, còn đẹp hơn cả người trong xuống đất, nhưng đôi tay kia so với khăn còn vung vẩy uốn éo hơn, trườn bên nọ quấn bên kia sờ mó trên người Bạch Ngọc Đường.

Đáng tiếc, đầu ngón tay tú bà còn

tranh!", chiếc khăn trong tay tú bà đã rơi

chưa chạm được vào mép áo Bạch Ngọc Đường, thân hình trước mắt chợt nháng lên một cái, Bạch Ngọc Đường đã lắc mình tiến vào Quần Phương lâu, sau lưng cơ hồ còn cuộn lên một trận khói bụi.

Tú bà nhất thời đờ người ngay tại cửa.

Kim Kiền nhin cười tới nỗi cơ thit co

dàn hòa: "Vị ma ma này, công tử nhà tôi hôm nay tới là để bàn một vụ làm ăn lớn, mong ma ma đi mời các cô nương xuống tiếp khách."

"A! Đúng đúng đúng!", tú bà vội gật

giật như bị chuột rút, vội vàng tiến lên

đầu, cúi người nhặt chiếc khăn rơi trên đất lên, vừa đi vào trong đại sảnh vừa vung vẩy khăn, cao giọng hô lên: "Các con đâu, khách quý đến rồi, ra cả đây tiếp khách đi nào!"

Chất giọng cao quãng tám nhất thời vang vọng từng ngóc ngách trong Quần Phương lâu.

Một lát sau, đã nghe thấy tiếng oán giận nũng nịu vang lên khắp trên lâu, dưới lâu, trong viện, ngoài viện.

"Hôm nay có chuyện gì vậy? Sao mới sáng sớm đã có người đến?"

"Khó khăn lắm mới ngủ được một chút, lại bị kêu dậy, còn để cho người ta sống nữa không!"

"Là tên quỷ chết tiệt nào thế? Gấp như khỉ ấy."

Không bao lâu sau, liền thấy mười mấy nữ tử trẻ tuổi từ trong viện đi ra,

người nào người nấy lộ nửa ngực, búi tóc không chỉnh tề, hai mắt hơi đỏ, mặt tràn ngập vẻ không tình nguyện.

Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền liếc thấy từ xa, liền sững sờ.

Đây, đây chính là tiêu chuẩn cao nhất của các cô nương thanh lâu trấn Thanh Tập sao? Nhiều lắm cũng chỉ được tính là ngũ quan đoan chính mà thôi.

Kỳ thực các cô nương của Quần Phương viện cũng được coi là có vài phần tư sắc, chí ít cũng không mắt lác miệng méo, mũi tẹt răng đen, nhưng lúc này đứng trước Bạch Ngọc Đường phong

tư hơn người lại càng làm nổi bật vẻ tục không chịu được của các cô em nhà quê thôn dã.

Tiểu Dật đánh mắt hết từ các cô nương lại sang Bạch Ngọc Đường mấy lượt, cười nhạo hói: "Kẻ đi chơi kỹ viện vậy mà dáng vẻ lại còn đẹp hơn cả kỹ nữ, cái thế đạo này thật là..."

Bạch Ngọc Đường sắc mặt cứng đờ, trừng mắt với Tiểu Dật một cái, lại dùng khóc mắt liếc Kim Kiền, thầm nghĩ: Tư sắc loại này mà cũng có thể dùng "Mỹ nhân kế"?

Kim Kiền xoa cằm quét mắt một vòng,

nơi khỉ ho cò gáy, trình độ này thôi thì cũng tạm chấp nhận được, chẳng qua quý ở số lượng đông đảo, cả đám cô nương đều đứng lên giúp đỡ, coi như cũng đủ phân lượng..."

Bạch Ngọc Đường da mặt giật giật,

lầm bầm: "Quả nhiên là thanh lâu kỹ viện

đang muốn nói cái gì đó, lại bị tiếng gọi của tú bà cắt ngang:

"Sao còn đứng thẫn thờ ở đó làm gì? Không mau mau chiêu đãi khách quý!"

"Ôi, sáng sớm ngày ra, có thể có khách quý gì chứ? Chắc không phải đến phá nơi này chứ", một cô nương áo đỏ vừa dùng chiếc quạt tròn che miệng ngáp, vừa nói vẻ tức giận.

"Xuân Đào ngoan của ta, con hãy mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, vị này nếu

không được tính là khách quý, thì trong Quần Phương lâu của chúng ta sẽ chẳng có khách quý đâu", tú bà chỉ vào Bạch Ngọc Đường đang ngồi thưởng trà ngay giữa chính sảnh nói.

Tất cả thanh âm liền biến mất khi các cô nương nhìn thấy bóng áo trắng trong chính sảnh.

"Ôi... khách quý nào mà có thể..."

Chỉ thấy người trong chính sảnh, áo trắng thắng tuyết, mi mục như họa, thanh tao như quỳnh, mượt mà hơn ngọc, quả thực là tiên nhân giáng trần.

"Công tử!"

Đột nhiên, tiếng gọi yêu kiều cao vút lên, trong chớp mắt đã thấy chúng cô nương xông đến chỗ Bạch Ngọc Đường hệt như cơn gió, tốc độ cực nhanh, lướt đi vèo vèo, dáng vẻ dũng mãnh, cứ như là mãnh hổ hạ sơn, thuồng luồng rời biển vậy, sấn sổ chen lên đẩy cho tú bà và gã quy nô trước mặt Bạch Ngọc Đường lảo đảo mấy bước.

lòm, đang giương nanh múa vuốt bổ nhào về phía mình, cũng không khỏi chấn đông tâm thần, nhanh như chớp đưa tay ra sau lưng chup lấy Kim Kiền đẩy ra trước mặt làm lá chắn, mới coi như tránh được số kiếp bị đám nữ tử thanh lâu vật xuống đất Đáng thương cho Kim Kiền còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị một đám các cô nương vây quanh, xanh xanh đỏ

Tuy Bạch Ngọc Đường tự xưng là phong lưu trong thiên hạ duy chỉ mình ta, đã từng trải qua không ít những thế trận bướm ong rưc rỡ, nhưng lúc này vừa thấy một đôi quân má phấn, y phục không chỉnh tề, hai mắt phát ra ánh sáng đỏ

đỏ hoa cả mắt, mũi thì sặc sụa mùi son phấn, thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh. "Khu khu khu, các, các vị cô nương,

chớ kích động như vậy, có chuyện gì từ từ nói, có chuyện gì từ từ nói!", cố sức ló đầu ra từ giữa đám phần son, Kim Kiền vừa thở vừa duy trì trật tự nói.

Chậc, các cô nương trong khu đèn đỏ ở địa phương này tuy dung mạo không tính là tuyệt mỹ, nhưng tính cách nhiệt tình phóng khoáng này thật là... có khí phách...

Nhưng mười mấy cô nương nào có nghe được vào tai, vẫn cứ chen lấn xông

"Công tử, người ta chờ chàng lâu lắm

lên trước, miệng thì yêu kiều kêu lên:

rồi!"

"Công tử, là lần đầu tiên tới đây, hãy để người ta hầu hạ chàng chu đáo."

"Công tử..."

"Công tử, người ta..."

Lại là một làn sóng phần son công kích, Kim Kiền chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, cơ hồ như muốn ngạt thở té xỉu tới nơi, ngay lúc Kim Kiền sắp mất đi ý "Được rồi, lui cả xuống, tranh giành

thức thì bỗng nghe tú bà gấp giong hô:

xô đẩy còn ra cái dạng gì nữa!"

Thế trận công kích chôn vùi Kim Kiền

của các cô nương cuối cùng cũng dừng

lai, tất cả đều lui ra.

"Khụ khụ...", Kim Kiền ho khan một hồi, hai mắt dần khôi phục lại vẻ tỉnh

táo.
"Để công tử cười chê rồi", tú bà phất

khăn lau lau trên mặt Kim Kiền, lại làm cho Kim Kiền hắt xì mấy cái liền, "Trấn hiểu biết nông cạn, nay gặp công tử như người trời, khó tránh khỏi... Ha ha, công tử đại nhân đại lượng, xin hãy bỏ quá cho, bỏ quá cho."

"Không sao", Bạch Ngọc Đường khoát tay, một tay mở quạt quạt cho bớt

Thanh Tập chúng tôi là địa phương nhỏ,

trà uống một ngụm cho bình tĩnh lại.

Chỉ một động tác nhỏ thôi lại khiến khắp Quần Phương lâu lao xao một trân.

mồ hôi lanh trên trán, tay kia nâng chén

"Công tử quả nhiên đại nhân đại lượng", tú bà vui vẻ ra mặt, "Không biết công tử đây xưng hô thế nào, hôm nay tới Quần Phương lâu là..."

Bạch Ngọc Đường dừng quạt, đôi mắt hoa đào liếc về phía Kim Kiền.

"Khụ khụ, hắt xì!", Kim Kiền lau lau mũi, hắng giọng nói: "Công tử nhà tôi không tiện nói rõ danh xưng, hôm nay tới là muốn bàn một vụ làm ăn lớn với Quần Phương lâu."

"Vụ làm ăn lớn?", mắt tú bà sáng lên.

"Tối nay công tử nhà tôi muốn bao trọn Quần Phương lâu mở tiệc thiết đãi mấy vị bằng hữu." "Bao, bao trọn?"

Kim Kiền gật đầu.

Mắt tú bà lại càng sáng hơn, ánh mắt nhìn Bạch Ngọc Đường cứ hệt như nhìn thấy một đĩnh bạc lớn vậy, miệng lại nói: "Ôi chao ơi, làm như vậy không ổn lắm, Quần Phương lâu chúng tôi nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng dù sao cũng được xem là thanh lâu nhất nhì trấn Thanh Tập, khách quen một đêm này đều..."

"Về chuyện tiền bạc thì không cần phải lo lắng", Kim Kiền ngắng lên, móc từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu vỗ lên mặt bàn, khí thế ngút trời nói: "Đây là một trăm lượng tiền đặt cọc, xin ma ma

hãy nhận trước!"

Tờ ngân phiếu một trăm lượng vỗ lên mặt bàn nhẹ tênh, nhưng lại khiến cho hai người phía sau Kim Kiền sợ hãi đến ngẫn cả ra.

Tiểu Dật kêu lên thất thanh, Bạch Ngọc Đường suýt thì phun ngụm trà trong miệng ra.

"Này! Anh!", Tiểu Dật kéo Kim Kiền, trợn mắt nhìn.

"Khụ khụ, Tiểu Kim...", Bạch Ngọc Đường giơ quạt lên, ngăn lại ánh mắt của chúng nhân trong Quần Phương viện, thấp giong nói với Kim Kiền: "Môt trăm lượng này là toàn bộ tài sản của chúng ta, bây giờ ngươi dùng ở kỹ viện thì lấy đâu tiền đi mua dược liệu?"

Kim Kiền cũng cúi đầu, nhỏ giong nói

với hai người, "Đây chính là không thả con săn sắt sao bắt được con cá rô, là khoản bắt buộc phải tiêu, tuyệt đối không thể ít hơn!"

"Nhưng...", Bạch Ngọc Đường nghiến răng.

"Yên tâm đi, tôi bảo đảm, chắc chắn không có vấn đề gì!", Kim Kiền vỗ ngực cam đoan, lại quay sang nói với tú bà:

"Thế nào, chỗ tiền đặt cọc này ma ma

vừa ý rồi chứ?"

"Vừa ý, vừa ý rồi!", tú bà chộp lấy tờ ngân phiếu, hí hửng cất vào người: "Dựa vào phong thái của công tử, đêm nay xin ngài hãy mặc sức tận hưởng, nhất định sẽ khiến ngài hài lòng."

Kim Kiền gật gật đầu: "Nếu đêm nay làm tốt, công tử nhà tôi nhất định sẽ không bạc đãi trên dưới Quần Phương viện, còn được trọng thưởng!", ngưng một chút, sắc mặt sa sầm xuống, lại tiếp, "Nhưng nếu hầu hạ không chu đáo thì, hừ hừ..."

Tú bà vừa nghe, liền cuống lên, vội

Phương lâu đứng thứ hai thì chẳng còn ai dám đứng thứ nhất nữa, trên dưới Quần Phương lâu chúng tôi nhất định sẽ hầu hạ chu đáo công tử và các bằng hữu của công tử."

"Công tử nhà tôi cũng nghe tiếng Quần

nói: "Xem vị tiểu ca này nói kìa, nào có chứ, trong trấn Thanh Tập này Quần

Phương lâu, vì mộ danh mà tới, hôm nay vừa gặp, các cô nương trong Quần Phương lâu đích thực là quốc sắc thiên hương, chỉ là...", Kim Kiền nhíu mày.

"Chỉ là?", tú bà và chúng cô nương đều vô cùng căng thẳng nhìn Kim Kiền. cô nương...", Kim Kiền liếc Bạch Ngọc Đường, "Công tử nhà tôi từ nhỏ đã mắc bệnh không ngửi được mùi son phấn, vừa ngửi liền ho khan liên tục."

"Chỉ là, mùi son phần trên người các

"Hả?", trên dưới Quần Phương lâu đều kinh ngạc vạn phần, "Có loại bệnh này sao?"

"Hả?" đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào Kim Kiền, thầm nghĩ: Ngũ gia ta mắc loại bệnh này từ khi nào?

"Sặc!", Tiểu Dật cười giễu: "Ngay cả bệnh cũng ẻo lả đàn bà như vậy." Kim Kiền xáp lại bên Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt quan tâm: "Công tử, người đừng cố nhịn nữa, muốn ho thì hãy ho đi, tránh cho nín nhịn làm tổn hại thân thể."

Dứt lời, đôi mắt nhỏ nheo lại, nhìn thẳng vào Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, lặng yên không có chút hành động nào.

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền trợn trừng lên, sắc lẹm: Ngũ gia, nếu làm hỏng chuyện lớn, ngài không xong với tôi đâu!

này Bạch Ngọc Đường mới rất không tình nguyện đưa chiếc quạt đến bên miệng, giả vờ ho hai tiếng, chả đau chả ngứa.

Kim Kiền quay đầu sang nói với

Đôi mày lưỡi mác nhướng lên, lúc

chúng nhân Quần Phương lâu: "Công tử nhà tôi khi ho thì ho rất kịch liệt, lúc nào mặt cũng như bị sung huyết (gằn giọng nhấn mạnh), xé gan xé phổi (gằn giọng nhất mạnh), vô cùng khổ sở."

Nói đoạn, lại quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu chân mày,

chỉ đành âm thầm vận công bế khí, ép cho huyết khí dồn hết lên mặt, cố sức gang họng ho lên.

Trong lúc nhất thời, chỉ có tiếng ho khan xé gan xé phổi của Bạch Ngọc Đường vang vọng trong Quần Phương lâu.

Hồi lâu, tiếng ho khan yếu dần, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường đỏ tưng bừng, trong đôi mắt hoa đào còn ánh lệ lấp lánh, hé miệng thở hồn hển, chúng nhân chỉ cảm thấy trong lòng vang lên tiếng "ừng ực", bất giác đều nuốt nước bọt.

"Vị, vị công tử này, không sao chứ?"

"Công tử..."

"Công tử..."

Các cô nương trong Quần Phương lâu vừa thấy dáng vẻ của vị công tử tuấn tú trước mặt như vậy, người nào người nấy đều chau mày ôm ngực, đau lòng vạn phần, chỉ hân bản thân không thể thay vi

vò, mắt rưng rưng những lệ, nhìn Bạch Ngọc Đường trao gửi tình ý thầm kín, nhìn tới nỗi Bạch Ngọc Đường phải cúi đâu ôm ngực, mồ hôi lạnh sau lưng chảy

ròng ròng, trong lòng thầm thăm hỏi hết

công tử áo trắng này chịu nỗi khổ sở giày

lượt mười tám đời tổ tông nhà Kim Kiền.

<u>©DTV</u>

Ngược lại, Kim Kiền vô cùng hài lòng với biểu hiện của Bạch Ngọc Đường, quét mắt nhìn sắc mặt chúng nhân, thần sắc nghiêm trọng nói: "Cho nên, trong Quần Phương lâu tuyệt đối không được có mùi son phần."

Tú bà vội vàng gật đầu lia lịa như giã tỏi, nói: "Vâng vâng vâng, tuyệt đối không được có mùi phấn son...", nói được nửa câu, tú bà bỗng hoàn hồn, vẻ mặt khó xử nói: "Nhưng chỗ chúng tôi là thanh lâu, mùi phấn son này..."

"Ma ma cũng không cần quá lo lắng, tôi có một phương thuốc dùng để xông hương, bây giờ xông hương trong Quần Phương lâu, bốn canh giờ sau trong Quần Phương lâu nhất định sẽ không còn một chút mùi phấn son nào nữa."

quy nô bên cạnh: "Mau lên, đi đến y quán chiếu theo đơn này mà bốc thuốc."

Gã quy nô nhận lấy đơn thuốc, chạy vut ra ngoài.

"Ôi chao, đa tạ vị tiểu ca này", tú bà vôi vàng cảm tạ, lại quay sang nói với gã

"Công tử, tiểu nhân theo các cô nương đây đi mấy chỗ xem xem những nơi đó có cần phải bố trí gì không, về phần các món ăn tối nay, xin phiền công tử đích thân thương lương với ma ma."

Kim Kiền gật gật, ngoảnh đầu ôm quyền thi lễ với Bạch Ngọc Đường:

Bạch Ngọc Đường đang bị ánh mặt của các cô nương nhìn chòng chọc khiến toàn thân ngứa ngáy khó chịu, lúc này vừa nghe thấy lời Kim Kiền tất nhiên là vui vẻ bằng lòng, vội vàng khoát tay ưng thuận: "Được."

Nhưng chúng cô nương của Quần Phương lâu nghe vậy lại chẳng vui sướng bằng lòng tẹo nào, người nào cũng không tình nguyện rời khỏi công tử tuấn nhã này để đi theo một tên sai vặt gầy nhẳng.

"Chao ôi, chân người ta đang đau, không muốn phải đi đâu."

"Trà của công tử đã nguội rồi, để người ta châm trà cho công tử."

"Người ta..."

"Khụ khụ, các vị mỹ nhân tỷ tỷ...", Kim Kiền đột nhiên cười nịnh, bước hai bước đến trước mặt chúng cô nương, thấp giọng nói: "Tiểu nhân theo hầu công như lòng bàn tay...", nói đến đây, Kim Kiền còn làm ra vẻ rất thần bí nháy nháy mắt.

"Chao ôi, chân người ta đột nhiên hết đau rồi, người ta sẽ cùng vị tiểu ca đây đi dao một vòng quanh Quần Phương

tử đã nhiều năm, công tử thích cái gì, không thích cái gì, tiểu nhân đều nắm rõ

lâu."

"Trà của công tử đã được châm rồi,

"Trà của công tử đã được châm rồi tiểu ca theo người ta đi thôi."

"Tiểu ca, người ta..."

vây quanh Kim Kiền, tiền hô hậu ủng mời Kim Kiền đi ra hậu viện Quần Phương lâu.

Để lai ba người Bach Ngọc Đường, tú

Xí xa xí xô, chúng cô nương lập tức

Cuối cùng vẫn là tú bà hoàn hồn trước tiên: "Vị công tử này, ngài xem các món

bà, Tiểu Dât ngơ ngác nhìn nhau.

ăn tối nay nên chuẩn bị như thế nào..."

Bach Ngọc Đường khoát tay, chăn lai

nửa câu sau của tú bà, kéo Tiểu Dật đang ở phía sau đến bên cạnh, dặn dò: "Tiểu Dật, ngươi đi cùng Tiểu Kim xem thế nào." "Tôi?", Tiểu Dật chỉ vào mình, kinh ngạc nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại kéo Tiểu Dật ghé vào bên cạnh mình, thấp giọng nói: "Tên tiểu tử kia chỉ có một mình, ta thực không yên tâm."

"Không yên tâm?", Tiểu Dật sửng sốt, lập tức khịt mũi nói: "Có cái gì mà không yên tâm nào? Tôi thấy tên tiểu tử đó rất quen thuộc với những nơi như thế này, căn bản không cần phải lo lắng."

Bạch Ngọc Đường trợn trừng mắt,

nhéo mặt Tiểu Dật "Nói nhảm nhiều quá đấy, còn không đi mau!"

"Xì, lẽ nào còn sợ các cô nương kia ăn thịt hắn?", Tiểu Dật mặt không tình nguyện, làu bà làu bàu đi ra hậu viện.

Bach Ngoc Đường thở dài, nhìn bóng lưng Tiểu Dật vỗ phạch một tiếng, mở quat ra, vừa phe phẩy vừa lẫm bẩm tự nói một mình: "Nếu không phải con mèo thối kia ngàn dặn vạn dò rằng ta nhất đinh phải trông chừng cho tốt Kim hiệu úy của Khai Phong phủ bọn hắn, Ngũ gia ta mới lười đi quản loại việc rỗi hơi này."

Tiểu Dật biết mình sai rồi, hơn nữa còn sai vô cùng.

Thì ra cái gã ẻo lả Bạch Ngũ gia kia phái mình đi trông chừng tên tiểu tử này, không phải là sợ gã họ Kim bị các cô nương của Quần Phương lâu ăn thịt, mà là sợ các cô nương của Quần Phương lâu bị gã họ Kim này ria sạch, đến cả xương cốt cũng chẳng chừa.

Vốn không tình nguyện, lại thêm hậu viện của Quần Phương lâu quanh co khúc khuỷu, đợi đến khi Tiểu Dật đi tới hậu viện đúng lúc bắt gặp Kim Kiền đang

giáo huấn các cô nương.

Sở dĩ dùng từ "giáo huấn", là bởi vì hình tượng của Kim Kiền lúc ấy thật sự là vô cùng... ừm... khí thế.

"Các vị mỹ nhân tỷ tỷ, bệnh của công tử nhà tôi mọi người cũng thấy rồi đấy, cho nên chỉ có thể làm phiền các vị mỹ nhân tỷ tỷ tẩy sạch mùi phấn son trong phòng, phán bột, rồi huân hương đều cất cả lại, sau đó mở cửa sổ cho bớt mùi thông gió, lát nữa tiểu nhân sẽ tới từng phòng của các tỷ tỷ kiểm tra xem còn sót hay quên thứ gì không."

Lúc nói những lời này, tiểu tử họ Kim

kia hai tay chống hông, giọng sang sảng như chuông đồng, hai mắt như có điện, tinh thần hăng hái khó mà tả nổi.

"Không phải trong đại sảnh đã xông hương rồi ư? Sao ngay cả mùi hương trong phòng cũng phải tẩy đi?", một cô nương vận quần lụa mỏng màu xanh liễu hỏi.

Kim Kiền híp mắt, đột nhiên trưng ra một nụ cười... mà theo cách hình dung của Tiểu Dật thì vô cùng dung tục, nói: "Lẽ nào tỷ tỷ không muốn để công tử nhà tôi đêm nay làm khách trong màn của tỷ?"

Những lời này vừa được thốt ra, Kim Kiền không cần nói thêm nửa chữ, chúng cô nương lập tức co chân xông về phòng mình nhanh như gió.

là nhìn thấy Tiểu Đật ở phía ngoài đám người.

"Tiểu Dật, cậu tới đây làm gì? Đây là

Chúng nhân tản ra, Kim Kiền tất nhiên

nơi mà một tên nhóc con có thể tới sao? Nhanh về đi!", Kim Kiền nghiêm mặt nói.

"Là Ngũ gia bảo tôi tới trông chừng anh", Tiểu Dật lạnh lùng đáp, lòng thầm nghĩ: Nói tôi là nhóc con, chẳng phải anh

râu cũng còn không có, lông thì chưa mọc hết sao?

"Ngũ gia?", Kim Kiền chau mày,

"Chậc, thật là vướng víu", rồi quay đầu nói với Tiểu Dật: "Được rồi, đi theo tôi,

cũng chỉ là tên tiểu tử ngay cả nửa sợi

chỉ là lát nữa không được nói lung tung đâu đấy!"

Tiểu Dật hừ lạnh một tiếng coi như đồng ý, theo Kim Kiền đi về phía gian

Vừa vào đến cửa phòng, mùi son phần lập tức ập vào mặt, màn trướng bằng lụa mỏng, gương đồng đặt trên bàn trang

phòng gần nhất.

duyên dáng đứng ở chính giữa, vẻ mơ màng trông đợi ngập tràn trong mắt, cảnh sắc quả là kiều diễm nhất mực.

Tuy Tiểu Dật thường xuyên lăn lộn

điểm, cộng thêm một mỹ nhân áo đỏ

nơi phố thị, mắt thấy tai nghe không ít thứ ô trọc, nhưng cũng chưa từng tiến vào sương phòng của các cô nương trong kỹ viện, lúc này cũng có chút lúng túng, quẫn bách, gương mặt không khỏi nóng rần lên.

Lại thấy Kim Kiền, vẫn là dáng vẻ không kiêng nể gì, nghênh ngang đi tới trước mặt cô nương áo đỏ, tấm tắc khen: "Hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá

cười lần nữa khuynh quốc người, Xuân Đào cô nương quả nhiên là sắc nước hương trời!"

lặn, cười một tiếng khuynh thành người,

Xuân Đào được Kim Kiền khen thì thẹn thùng đôi má, hai mắt lấp lánh tỏa sáng: "Tiểu ca làm sao biết tên người ta?"

"Xuân Đào cô nương nói đùa rồi, tiếng tăm của Xuân Đào cô nương, ai trong trấn Thanh Tập này mà không biết, không hay, công tử nhà tôi mộ danh Xuân

không hay, công tử nhà tôi mộ danh Xuân Đào cô nương đã lâu, cho nên mới đến Quần Phương lâu một phen!", Kim Kiền vẻ mặt cực kỳ hâm mộ khen. Những lời này thốt ra khiến Xuân Đào trong lòng vui như hoa nở: "Thật vậy chăng?"

Kim Kiền gật mạnh đầu.

Tiểu Dật ở bên cạnh trợn trắng mắt: Cái tên Xuân Đào đó rõ ràng vừa rồi tú bà chỉ đích danh cô nương kia gọi tên ra, chỉ cần để ý một chút là có thể nhớ được, gã họ Kim này lại dám nói gì mà "mộ danh đã lâu", thật đúng là nói láo trắng trợn.

Chỉ thấy Kim Kiền đảo mắt nhìn Xuân

"Có điều đáng tiếc thật, đáng tiếc thật."

"Đáng tiếc cái gì?", cô nương áo đỏ

Đào một lượt, lại liên tục lắc đầu nói:

gấp giọng hỏi.

Kim Kiền thở dài một tiếng: "Tuyệt

sắc giai nhân như Xuân Đào cô nương đây, công tử nhà tôi không có phúc hưởng rồi, thực là đáng tiếc quá, đáng tiếc quá."

"Vì sao?", Xuân Đào biến sắc, "Lẽ nào là vì trên người nô gia có mùi son phấn?"

Kim Kiền gật đầu.

"Vậy, vậy nên làm thế nào mới tốt?", Xuân Đào vội kêu lên, "Đúng rồi, dùng phương thuốc xông hương kia, đúng, chính là dùng thuốc xông hương!"

"Xuân Đào cô nương khoan đã", Kim Kiền đề tiếng nói, "Thuốc xông hương đối với việc khử mùi trong phòng thì vô cùng hữu hiệu, nhưng đối với mùi son phấn trên cơ thể người lại không thể dùng được!"

"Vậy, vậy vậy...", Xuân Đào gấp gáp đến độ hai mắt đỏ lên, như sắp rơi lệ. cánh tay Kim Kiền, hỏi dồn.

Kim Kiền tỏ vẻ khó xử, do dự một lúc lâu, mới mở miệng: "Thôi được rồi, thôi được rồi, vì tâm ý của công tử nhà tôi

đối với Xuân Đào cô nương, tên sai vặt

Nói đoạn, Kim Kiền liền móc từ trong

người ra một tờ giấy Tuyên Thành gấp

nhỏ bé tôi đây sẽ tư mình làm chủ!"

vuông vắn đưa ra trước mặt.

"Xuân Đào cô nương chớ nóng vội, chớ nóng vội", Kim Kiền bước lên trước trấn an, nhíu mày do dự một lát, mới nói: "Cách thì không phải không có, chỉ là..."

"Cách?! Cách gì?", Xuân Đào túm lấy

Tiểu Dật liếc mắt nhìn một cái, nhất thời sửng sốt, thầm nghĩ: Giấy này sao nhìn thế nào cũng có chút quen mắt? Ai da, còn không phải lúc trước khi xuất môn gã họ Kim này viết vẽ loạn một hồi, xấu như gà bới sao?!

Chỉ thấy Kim Kiền ra vẻ thần bí nói: "Xuân Đào cô nương, ở đây có một đơn thuốc, là bí phương gia truyền dùng để tắm của công tử nhà tôi, chỉ cần chiếu theo đơn này phối chế dược liêu, lấy dược liêu đó ngâm vào nước nóng ba canh giờ, sau đó dùng nước thuốc ấy ngâm mình tắm trong nửa canh giờ, đảm bảo trên người cô nương tuyệt đối không ngâm mình, da dẻ sẽ trắng nõn như sứ ngọc, vô cùng mịn màng, xinh đẹp không gì sánh được!"

Xuân Đào hai mắt sáng lên, lập tức chộp lấy phương thuốc, chẳng ngờ Kim Kiền rụt tay về, khiến Xuân Đào vồ hụt.

còn mùi son phần nữa, ngược lại còn tỏa ra hương thuốc nhè nhẹ", ngưng một chút, Kim Kiền hạ giọng xuống vài phần tiếp: "Không chỉ có như vậy, sau khi

Kim Kiền cười hì hì: "Không giấu gì Xuân Đào cô nương, đây là phương

nhiên, nhìn Kim Kiền.

"Tiểu ca đây là...", Xuân Đào ngạc

lén chép ra, vốn định nhân lúc theo hầu công tử ra ngoài chơi sẽ tìm một người mua ở bên ngoài bán cho được giá, kiếm chút bạc lẻ về nhà cưới vợ, bây giờ nếu như Xuân Đào cô nương muốn..."

Xuân Đào lập tức hiểu rõ: "Xin hỏi

thuốc gia truyền của công tử, là tiểu nhân

tiểu ca phải bao nhiêu bạc mới bằng lòng bán?"

Kim Kiền giơ một ngón tay lên: "Mười lượng."

"Mười lượng?", Tiểu Dật kinh ngạc kêu lên: "Anh lại dám bán mười lượng?" Một tờ giấy rách nát ngoáy loạn như vẽ bùa mà lại dám bán mười lượng?!

Hai mắt Xuân Đào bắn cái chíu về phía Tiểu Dật, lại nhìn Kim Kiền, sinh nghi: "Phương thuốc này..."

Chỉ thấy véo một cái Kim Kiền nhảy

dựng lên, bịt lấy miệng Tiểu Dật, nói: "Suyt, sụyt, nhỏ tiếng chút, nếu để công tử phát hiện hai chúng ta lén trộm tờ bí phương này, nhất định sẽ cắt chân hai chúng ta đấy. Tiểu Dật, cậu đừng có kêu lớn tiếng như vậy, tôi cũng biết phương thuốc này giá bên ngoài ít phất phải hơn trăm lượng, nhưng chẳng phải tôi đang cần bạc gấp sao?"

Tiểu Dật bị Kim Kiền sống chết cứ bịt chặt lấy miệng, hai mắt trọn tròn, liều mạng giãy giụa, trong miệng cứ "ư ư ư" ú ở mấy tiếng muốn la lên, đáng liếc là chẳng ai nghe rõ dù chỉ nửa chữ.

"Tiểu Dât ơi là Tiểu Dât, tôi biết, lúc

đầu cùng trộm phương thuốc tôi đã đồng

ý với cậu, phương thuốc này nhất định có thể bán được hai, ba mươi lượng, hai chúng ta chia đôi, bây giờ bán có mười lượng, hai chúng ta mỗi người chỉ có năm lượng, ít hơn rất nhiều so với dự tính ban đầu, nhưng công tử ngưỡng mộ Xuân Đào cô nương đã lâu, Xuân Đào cô

nương cũng coi như người trong nhà, tôi

sao có thể không biết xấu hồ mà tham lam bán giá đắt được?!"

"U' ư ư...", Tiểu Dật tiếp tục giãy

giua, nếu lúc này Kim Kiền buông tay,

nhất định cả Quần Phương lâu đều có thể nghe thấy tiếng hét trong bụng Tiểu Dật: Đồ vô sỉ, đồ vô sỉ!

Đáng tiếc, một phen giãy giụa của Tiểu Dật trong mắt Xuân Đào lại thành một phen ý tứ khác.

Chỉ thấy Xuân Đào khẽ cắn môi, đột nhiên, giậm chân một cái, xoay người đi đến bàn trang điểm mở ngăn kéo, đếm mười lượng bạc đưa ra, nói: "Tiểu ca, đây là mười lượng, cậu nhận lấy đi."

Tiểu Dật ra, một tay chộp lấy bạc, tay kia đưa phương thuốc nói: "Xuân Đào cô nương quả nhiên là người thẳng thắn, không uổng một mảnh tâm ý của công tử nhà tôi."

"Được được được!", Kim Kiền buông

Kim Kiền dứt lời, còn không đợi Tiểu Dật ổn định lại hơi thở đã túm lấy cổ áo Tiểu Dật kéo ra ngoài cửa, vừa đi vừa dặn: "Đừng quên đó, dược liệu phải được thái nhỏ ngâm trong nước nóng ba canh giờ, ngâm mình tắm nửa canh giờ."

Xuân Đào cầm phương thuốc gật đầu

lia lịa, nhìn Kim Kiền kéo Tiểu Dật ra khỏi phòng.

Thình lình, lai thấy Kim Kiền ló đầu vào nói: "Ai da, thiếu chút nữa thì quên mất chuyên quan trong nhất! Trong trấn Thanh Tâp chỉ có dược liêu ở Lã thi y quán là hàng thượng phẩm, khi Xuân Đào cô nương đi mua dược liệu nhất thiết không được chon hàng thứ phẩm đấy! Còn nữa, nếu có ai hỏi, ngàn van lần đừng nói là tiểu nhân bán cho cô nương phương thuốc, tính mang của tiểu nhân và gia đình đều phụ thuộc vào cô nương."

Xuân Đào vội gật gật đầu.

Lúc này Kim Kiền mới an tâm kéo Tiểu Dật rời đi.

"Anh! Anh!", vừa ra khỏi cửa phòng, Tiểu Dật trợn mắt với Kim Kiền, gân xanh trên trán hằn lên, nhưng chỉ "anh, anh" hồi lâu đến cả một câu cũng không thốt ra được.

"Tiểu quỷ thối, thành sự không đủ bại sự có thừa!", Kim Kiền chống nạnh, đôi mắt nhỏ dựng ngược lên, khí thế hung hãn, ép dẹp lép cơn tức giận của Tiểu Dật, "Vụ làm ăn đang êm đẹp thì thiếu chút nữa bị ngươi làm hỏng! Lát nữa ngươi phải nhanh trí một chút, bằng không già trẻ lớn bé thôn Du Lâm các

ngươi đều phải ngậm cười nơi chín suối đó."

Nói đoạn, trên mặt Kim Kiền lộ ra ý

cười, rút từ trong người ra một xấp đơn thuốc: "Ai da, mấy tờ còn lại này nên bán bao nhiều tiền đây? Hình như Xuân Đào là người đẹp nhất trong Quần Phương lâu, các cô nương khác không phải người nhiều tiền, bán bảy, tám lượng là được rồi..."

Tiểu Dật nhìn bóng lưng hùng dũng hiên ngang khí thế bừng bừng của Kim Kiền, một luồng khí lạnh từ gót chân xông thẳng lên lưng: Loại, loại người này mà là quan gia của Khai Phong phủ, hơn

đem tính mạng của toàn bộ thôn dân trông chờ vào loại người này? Chẳng lẽ ông Trời muốn tính mạng thôn dân ta?!

"Môt tờ mười lượng, mười ba tờ tám

nữa vị Triển đại nhân của Khai Phong phủ kia còn có gã ẻo lả Ngũ gia đó dám

lượng, ba tờ bảy lượng, tổng cộng là một trăm ba mươi lăm lượng, trừ đi một trăm lượng tiền đặt cọc vừa rồi, còn dư ba mươi lăm lượng, chậc, không tồi, không tồi!"

Từ Quân Phương lâu đi ra, Kim Kiền đếm bạc vụn trong túi vải, vô cùng hài "Khụ, Tiểu Kim, một trăm ba mươi lăm lượng bạc này là từ đâu mà có?",

lòng với "thành quả chiến đấu" của mình.

Bạch Ngọc Đường đi theo bên cạnh Kim Kiền, không kìm được hiếu kỳ hỏi.

Sau khi Kim Kiền đi một vòng các

phòng của chúng cô nương ở Quần Phương lâu, trong tay đã có hơn một trăm lượng bạc, mà càng kỳ lạ hơn là, những cô nương xuất hiện sau đó người nào người nấy cũng hồng hồng đôi má, hai mắt phát sáng, ánh mắt nhìn Bạch Ngọc Đường cứ hệt như là cáo thấy gà mái vậy, nóng bỏng kinh người, nhìn cho tới

khi tóc gáy rồi lông mao toàn thân Bach

Ngọc Đường dựng hết cả lên, chỉ có thể viện đại một cái cớ nào đấy kéo Kim Kiền và Tiểu Dật xô cửa chạy ra.

Cho tới bây giờ khi đã vòng qua hai con đường, Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy cả người mất tự nhiên.

"Một trăm lượng này dùng để mua thuốc, ba lăm lượng còn dư lại... ừm ừm... hẳn là nên tính cho công sức vất vả của mình, cho nên coi như là tiền thưởng của mình đi!" Kim Kiền lơ đẹp câu hỏi của Bạch Ngọc Đường, đôi mắt nhỏ híp lại thành vầng trăng non, chỉ lo đếm số bac trong tay.

Bạch Ngọc Đường thầm thở dài một tiếng, lại đưa ánh mắt hướng sang cái vị biết rõ sự tình bên cạnh.

Mà nói tới tên nhóc Tiểu Dật này cũng thật kỳ quái, từ khi theo Kim Kiền trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đen sì đen sịt, so với Kim Kiền mặt mày tươi roi rói, thì thật u ám, âm trầm.

"Tiểu Dật, số bạc trong tay Tiểu Kim..."

Tiểu Dật ngoảnh đầu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lạnh mặt nói: "Là tiền bán đám chữ gà bới." "Đám chữ gà bới?", Bạch Ngọc Đường ngơ ngác.

"Nói cái gì mà ngậm đắng nuốt cay, hao hết tâm trí mới viết ra được phương thuốc dùng để tắm có tác dụng đẹp da sáng mắt, trừ bệnh khử mùi, hiệu quả hạng nhất trong việc làm đẹp, cái thứ chữ như gà bới đó còn chả bằng mấy chữ nguệch ngoạc của đứa trẻ lên ba", Tiểu Dât lanh lùng nói.

"Thì ra là như thế", Bạch Ngọc Đường liền ngộ ra gật gật đầu, chầm chậm phe phẩy quạt, "Phương thuốc cũng tốt, chữ như gà bới cũng được, chỉ cần có thể kiếm được bạc là không vấn đề gì

å.'

cười mà như không cười, "Anh có biết tên họ Kim này làm thế nào mà bán được mớ đơn thuốc chữ như gà bới kia với giá bảy, tám lượng không?"

Bạch Ngọc Đường lạnh sống lưng,

"Không vấn đề gì cả?", Tiểu Dật ngước mắt lên, nhìn Bach Ngọc Đường

ánh mắt tên nhóc này nhìn mình sao cứ có chút hả hê gì đó.

Không thể không nói, Bạch Ngọc Đường thân là kẻ giang hồ lão luyện,

giác quan thứ sáu vô cùng chuẩn xác.

thầm nghĩ: Lẽ nào là ảo giác của mình,

Bởi vì những lời tiếp theo của Tiểu Dật khiến cho Bạch Ngọc Đường đơ luôn tại chỗ.

"Công tử nhà tôi đối với cô nương

vừa gặp đã yêu, vừa gặp đã sinh lòng cảm mên, hận không thể sớm cùng cô nương chung bước đêm xuân, chỉ oán chứng bệnh kỳ lạ của công tử... Cô nương không cần lo lắng, chỉ cần cô nương dùng phương thuốc này ngâm mình tắm rửa, nhất đinh một chút mùi phần son cũng chẳng còn, hơn nữa da dẻ còn min màng trơn bóng, trắng nõn trắng nà, đến lúc đó dung mạo cô nương sẽ như hoa như ngọc, xinh đẹp tuyết trần,

công tử tôi say đắm si mê, điên đảo tâm thần, một mảnh tấm tình trao trọn cô nương, thương mến suốt đời... Bao nhiêu tiền? Cô nương, niệm tình ý của công tử tôi với cô nương, tám lượng là được rồi!"

yếu điệu thướt tha, hoa nhường nguyệt thẹn, như tiên giáng phàm, ắt sẽ khiến

Một tràng những lời này thốt ra, bắt chước y sì ngữ khí và lời lẽ của Kim Kiền khi nói với cô nương nào đó trong phòng riêng.

Tiểu Dật ngước lên, liếc Bạch Ngọc Đường sắc mặt tái mét, gân xanh trên trán gồ ghề nổi lên, tiếp tục dùng chất giọng đều đều nói: "Công tử, ngài đã tự định chung thân với mười bảy vị mỹ nhân tuyệt sắc, chim sa cá lặn trong Quần Phương lâu rồi đó!"

Hàng lông mày bên trái của Bạch Ngọc Đường nhăn nhúm lại, sau đó, mí mắt bên trái run run, tiếp theo đôi môi mỏng nhếch về phía bên trái giật giật, tiếp tiếp sau đó...

"Kim Kiền!!", những ngón tay thon dài vươn ra xách cổ Kim Kiền vẫn còn đang đắm chìm trong số thu nhập vượt ngoài quy định, giơ giữa không trung: "Hay cho tên Tiểu Kim nhà ngươi, lai

dám đùa bỡn Ngũ gia, phải chặng ngại

mệnh quá dài rồi?!"

"Hả? Hả?!", Kim Kiền vẻ mặt mờ mịt, đôi mắt nhỏ đảo quanh, cho đến khi nhìn thấy gương mặt cười khẩy của Tiểu Dât mới chot hoảng hồn hiểu rằng đại sư không ổn rồi, bèn vội vàng nhận lỗi: "Bạch Ngũ gia bớt giận, bớt giận, lúc đó là tình thế bắt buôc, cái đó gọi là người trong giang hồ than chẳng do ta, Ngũ gia đại nhân đại lượng hà tất phải tính toán nhỏ mon vây..."

"Tính toán nhỏ mọn?!", Bạch Ngọc Đường nghiến răng nghiến lợi, "Hôm nay Ngũ gia ta sẽ cho ngươi thấy thế nào gọi là tính toán nhỏ mọn!" Lời còn chưa dứt, đã thấy Bạch Ngọc Đường vung tay một cái, ném Kim Kiền ra xa.

Kim Kiền chẳng mảy may để phòng liền bị Bạch Ngọc Đường xách lên rồi ném đi, lo lửng giữa không trung không chỗ đặt chân, một thân khinh công gà mờ chẳng hề có đất thi triển, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân hệt như cái bao tải rách bay đi, có điều, bản năng vẫn thôi thúc Kim Kiền ôm chặt túi vải chứa khoản thu vươt ngoài dư tính và mới kiếm được trong tay.

"Bạch Ngọc Đường, ngươi làm cái gì

y!"

Thình lình, một tiếng quát sang sảng xé rách không khí vang lên, ngay sau đó, Kim Kiền cảm thấy mình được một người vững vàng đỡ lấy, xoay tròn trong không trung hai vòng, hóa giải công lực của Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hương cỏ cây nhàn nhạt vấn vít bên mũi đã chỉ ra thân phận của người đến.

"Triển, Triển đại nhân...", Kim Kiền chỉ cảm thấy cổ họng như bị thứ gì đó cứng rắn chẹn lại, khó khăn lắm mới thốt ra tiếng, khèn khẹt, khô khốc hệt như củi

vậy.

này dùng từ ngữ thịnh hành thời hiện đại để giải thích thì đó chính là tư thế "ôm công chúa".

Cái, cái cái cái màn này cũng, cũng kinh khủng quá đi.

Kim Kiền chỉ cảm thấy khí huyết trào

lên, hoa mắt váng đầu, cho đến khi bản thân được Triển Chiêu đặt xuống, mới tam coi là tìm được mấy phần cảm giác

Không vì điều gì khác, chỉ bởi lúc này Triển Chiêu đang dùng một loại tư thế quỷ dị để ôm mình, một tay vòng quanh eo, tay kia đỡ lấy khoeo chân, loại tư thế an toàn khi giẫm chân lên đất bằng.

gì?!"

gia!"

giác ra phản ứng dị thường của Kim Kiền, đặt nàng xuống đất xong liền trọn mắt giận dữ nhìn thẳng vào Bạch Ngọc Đường, trầm giọng hỏi: "Bạch Ngọc Đường! Bạch huynh làm vậy là vì cớ

Triển Chiêu lai chẳng mảy may phát

Bạch Ngọc Đường trừng mắt lại Triển Chiêu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Xú miêu, người chớ có xen vào chuyện của người khác, Bạch Ngũ gia hôm nay nhất định phải dạy dỗ tên tiểu tử này, để hắn biết thế nào là thủ đoạn của Bạch Ngũ

Triển Chiêu thoáng liếc Bạch Ngọc Đường đang thở phì phò vì tức giận, lại kéo Kim Kiền ra sau lưng, nghiêm mặt hỏi: "Có phải kế sách Kim hiệu úy dùng đã đắc tội Bạch huynh không?"

"Đắc tội lớn!", Bạch Ngọc Đường giậm chân quát.

"Bạch huynh", Triển Chiêu ôm quyền nói: "Hiện giờ kế sách của Kim hiệu úy còn liên quan đến tính mạng của thôn Du Lâm, nay sự tình trọng đại, nếu có chỗ đắc tội, mong Bạch huynh rộng lòng tha thứ." cái khỉ!", Bạch Ngọc Đường hai mắt đỏ vần, "Nếu ngươi biết Kim Kiền... lại, lại dám đem Bạch Ngũ gia ta..."

"Rộng lòng tha thứ? Rộng lòng tha thứ

Thốt nhiên, da mặt Bạch Ngọc Đường cứng đờ, nuốt câu "đem Bạch Ngũ gia ta bán sắc lấy tiền" trở lại.

Thẩm nghĩ: May là Ngũ gia ta phản ứng nhanh, nếu lời này mà truyền ra ngoài, về sau trên giang hồ ta đường đường là Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường còn không bị người ta cười chết à!

"Đem Bạch huynh làm sao?", Triển

Chiêu khó hiểu hỏi.

"Không, không có gì!", Bạch Ngọc Đường buồn bực đáp.

Triển Chiêu nhíu mày: "Nếu đã không có gì, vì sao Bạch huynh lại nặng tay đối với Kim hiệu úy như vậy?"

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, cơn giận vừa mới đè xuống, phụt một cái lại bùng lên.

Con mèo thối nhà ngươi, nói thì dễ dàng lắm đấy, nếu đổi lại là ngươi đường đường một nam nhi thân cao bảy thước

đi ra ngoài bán sắc lấy tiền, xem ngươi còn "rộng lòng tha thứ" thế nào...

Hå? Khoan đã!

Bạch Ngọc Đường vừa mới bị cơn giận bốc lên làm cho xây xẩm đầu óc, cũng không để ý quan sát, lúc này định thần nhìn kỹ trang phục của Triển Chiêu, trước là ngỡ ngàng, sau lại không khỏi nhướn nhướn một bên chân mày, nhếch miệng, lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Triển đại nhân, ngài chạy quá nhanh rồi!", một bóng đen chạy tới bên cạnh mấy người họ thở hồn hền, đó chính là Nhất Chi Mai, trông thấy Bạch Ngọc Kiền vẫn còn chưa hoàn hồn sau lưng Triển Chiêu nói: "Kim huynh, một thân phục trang tại hạ chuẩn bị cho Triển đại nhân thế này đã được chưa?" Lời chào hỏi này rốt cuộc cũng đem

Đường, liền giơ tay chào hỏi: "A, Bạch huynh cũng ở đây à", lại quay sang Kim

ba hồn bảy vía của Kim Kiền vốn đang tán loạn vì kinh sợ được triệu hồi trở về, lúc này nàng mới định thần nhìn trang phục của Triển Chiêu một cái, lập tức gật đầu lia lịa, "Quá tuyệt, quá tuyệt!"

Phản ứng của Tiểu Dật còn kịch liệt hơn, hai con ngươi cơ hồ như muốn rớt khỏi tròng mắt, chỉ vào Triển Chiêu kêu lên: "Lẽ, lẽ nào huynh, huynh là cái gã đầy râu kia?!"

Triển Chiêu nhìn Tiểu Dật một cái, gật đầu nói: "Chính là Triển mỗ."

Chân Tiểu Dật mềm nhũn, thân hình không khỏi lảo đảo.

Trách nào lão già quái dị kia lại gọi

Triển đại nhân của Khai Phong phủ là "tên nhóc xinh đẹp", tướng mạo của vị Triển đại nhân này quả là "xinh đẹp"... khoan đã, dùng từ "xinh đẹp" hình dung thì hình như không đúng...

Ánh mắt Tiểu Dật đưa sang vẻ mặt tươi cười hệt như con chuột ăn trộm được dầu của Bạch Ngọc Đường.

Cái tên gì mà "Ngũ gia" kia mới gọi

là "xinh đẹp", còn vị Triển đại nhân này nên gọi là... gọi là cái gì mới được nhỉ? Ai da, đây là sao vậy, sao mà hai tên đại nam nhân tên nào tên nấy tướng mạo còn đẹp hơn cả cô nương nhà người ta...

Nghĩ đến đây, Tiểu Dật bỗng giật mình đánh thót một cái, đưa mắt nhìn Kim Kiền.

Chẳng, chẳng lẽ kế gì gì mà "Liên hoàn mỹ nhân kế" gã họ Kim này nói Chiêu, vẻ mặt hoảng sợ.

Triển Chiêu thấy thần sắc Tiểu Dật
như vậy còn ngỡ là mình sau khi gỡ bỏ

Tiểu Dât lai đưa mắt nhìn Triển

không phải chỉ nữ nhân, mà chính là

chi...

như vậy, còn ngỡ là mình sau khi gỡ bỏ bộ râu xồm cải trang kia đi đã dọa cho đứa trẻ này sợ hãi, bất giác mim cười trấn an.

Thoáng cái hai mắt Tiểu Dật banh lớn.

Dưới nắng mai nhè nhẹ, gió hè hây hẩy, bộ trang phục màu lam bằng vải thô buổi sớm lăn xuống khỏi cuống lá xanh biếc, "tong" một tiếng rơi vào biển tim, gọn lên những cơn sóng lăn tăn...

Bên kia, Bạch Ngọc Đường lầm bẩm một câu: "Mặt mèo cười xảo trá."

Bên này, Kim Kiền nuốt nuốt nước

bot, lầm nhấm một câu: "Kỹ năng tất sát

cười như gió xuân."

lay động theo gió, sợi tóc hơi tung ra phất qua gương mặt tuấn mỹ như ngọc, trong đôi mắt lấp lánh kia, ý cười nhàn nhạt dâng lên tựa như giọt sương mai

Mà Tiểu Dật rốt cuộc cũng nghĩ ra được một từ hình dung chính xác nhất:

Hồi bảy

Mỹ nhân kế lớp lớp vặn xoắn,

Thôn Du Lâm thánh chỉ truyền tuyên.

Trấn Thanh Tập, trấn cũng như tên, phố chợ phồn thịnh, nhất là phiên chợ sớm lại càng náo nhiệt vô cùng. Tinh mơ trời còn chưa sáng, hàng loạt những người gánh hàng rong buôn bán nhỏ, quẩy gánh trên vai kĩu kịt tiến vào trấn, sức người rồi sức lừa chở nặng nông sản từ cổng thành đưa vào trong trấn tới đường lớn ở chính nam, rộn ràng, sôi nổi, nào bán giày rơm, nào bán phần son, nào bán gương lược, nào bán cháo, bán cá, bán cơm, bán phấn hoa, bán sữa đậu nành... tất cả đều được bày hai bên đường lớn, tiếng rao hô ứng nối tiếp nhau.

Đặc biệt là mua bán đồ ăn sáng trong

càng chật ních những người đến đây vội đi chợ sớm, đa phần là những hán tử gánh hàng rong, dân trồng rau, thương lái, tất cả đều chen chúc trong quán nhỏ ăn sáng.

Lại nói tới tiệm bánh nướng Từ gia

các tiệm bán bánh rán, bánh nướng, lại

bên cạnh Lã thị y quán, nằm ở vị trí đắc địa, ông chủ tiệm là người chu đáo, phúc hậu, bán hàng rộng rãi, cho nên cứ mỗi sáng là tiệm lại buôn bán tấp nập, có không ít những khách quen đã nhiều năm nay, quanh năm đều ngồi trong quán ăn an uống uống, thường xuyên lui tới, ở đây đa phần là những gương mặt quen thuộc.

Chỉ là, hôm nay một bàn bên cạnh quầy hàng sát cửa sổ nhìn ra Lã thị y quán, thoạt trông có chút lạ mắt.

Một bàn bốn người này, hai người một cặp ngồi đối diện nhau, hai thanh niên ngồi một bên, hai thiếu niên ngồi phía còn lại. Hai thiếu niên, một cao một lùn, người lùn hơn thì mắt to, gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, người cao hơn thì mắt nhỏ, miêng nhồm nhoàm nhai liên tục; hai thanh niên, một người vận y phục đen, bộ dạng lờ đờ ngái ngủ, ngáp ngắn ngáp dài, người kia vận áo trắng, dùng quạt che nửa gương mặt, cho dù là lúc ăn bánh nướng cũng chưa từng hạ quạt che nửa khuôn mặt xuống mấy phân, chỉ dùng nhỏ đưa lên miệng đằng sau chiếc quạt, thực sự là vô cùng văn nhã. Bốn người họ chính là Tiểu Dật, Kim Kiền, Nhất Chi Mai và Bạch Ngọc Đường.

ngón tay ngắt bánh nướng thành từng mẫu

"Bình thường vào giờ này, Lã thị y quán đã mở cửa thăm bệnh từ sớm, vì sao hôm nay lại chậm trễ chưa mở cửa?", Tiểu Dật nhìn cánh cửa đóng chặt của Lã thị y quán lầm bẩm nói.

"Không lẽ là tối qua náo loạn quá mức, hại bọn họ hôm nay không dám mở cửa?", Nhất Chi Mai đang ngáp được nửa cái cũng dừng lại thắc mắc. "Này! Hôm nay y quán ngay cả cửa cũng không mở, kế liên hoàn gì gì đó của anh làm sao mà dùng được?", Tiểu Dật hướng Kim Kiền lạnh giọng hỏi.

Nhất Chi Mai và Bạch Ngọc Đường

Kim Kiền đang vục mặt trong tô cháo, miệng lúng búng nói: "Không vôi, không

rước tới vân đào hoa nào đó.

cũng đồng thời nhìn Kim Kiền.

"Chứ không phải là bị danh tiếng của 'Ác Thử trại' dọa cho khiếp sợ sao?", Bạch Ngọc Đường vô cùng thận trọng che khuôn mặt tuấn tú của mình, chỉ lo không cẩn thân một chút mà lô mặt ra, lai

vội, rất nhanh sẽ mở cửa thôi."

"Hả?", mọi người đang ngân ra thì bỗng nghe thấy trên đường huyên náo một trận, ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy một đám các cô nương ăn vận trang điểm xinh tươi như hoa xông tới cửa lớn của Lã thị y quán cứ như ong vỡ tổ, chen nhau đập cửa.

"Mở cửa!"

"Đã giờ nào rồi mà còn chưa mở cửa, nhanh mở cửa đi!"

"Mở cửa, mở cửa, không mở cửa là

Cánh cửa của y quán bị các cô nương này đập đến nỗi rung lên bần bật, vụn gỗ trên khung cửa rơi xuống là tả.

chúng tôi không khách khí đâu đấy!"

Khách trong tiệm bánh nướng, người đi bộ trên đường, cả chủ lẫn khách trong các tiệm khác đều bị thế trận kinh người này làm cho ngắn ngơ; kẻ ăn, người uống, kẻ gánh hàng, người hò hét mặc cả buôn bán, dân đẩy xe, đi đường... toàn bộ đều dừng lại, sững sờ nhìn chằm chằm các cô nương này.

"Đây, đây chẳng phải là các cô nương của Quần Phương lâu sao?" "Sáng sớm ngày ra, các cô nương thanh lâu sao lại chạy ra đường đập cửa vậy?"

"Ai u, chắc không phải tên Lã đại thiếu này đi chơi kỹ viện không trả tiền, mới sáng sớm nên chúng cô nương Quần Phương lâu đã chạy tới quán đòi tiền chứ?"

quần chúng nhân dân đã bàn tán đưa ra đủ mọi giả thiết, còn có không ít những kẻ thích tham gia náo nhiệt vây quanh Lã thị y quán để xem xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Xì xà xì xô, mới có một lát thôi mà

Lại nhìn bốn người ngồi trong tiệm bánh nướng, Kim Kiền miếng to miếng nhỏ cắn cắn, nhai nhai, nuốt nuốt; Nhất Chi Mai khẽ nhướng mày; Tiểu Dật da mặt co rúm lai; Bach Ngọc Đường thì

lập tức dùng quạt che cả khuôn mặt mình, không ngừng co người vào trong góc, cứ như trông thấy mãnh thú hồng thủy vậy, hận không thể cầm một cái khăn mà bịt mặt mình lại.

"Thế nào, tôi nói không sai chứ", Kim Kiền nhai bánh nhoàm nhoàm nói.

Quả nhiên, không lâu sau, cửa lớn của Lã thị y quán liền bị chúng cô nương tiểu nhị hoàn hồn mở rộng hai cánh, chúng cô nương đã xông vào trước quầy y quán, mỗi người cầm trong tay một tờ đơn thuốc.

Ouần Phương lâu đập mở, còn chưa đợi

"Nhanh lên, nhanh lên, người ta bệnh nặng, không chờ được lâu, mau bốc thuốc đi!"

"Người ta mới bệnh nặng nè, muội

"Ôi, muội thấy tỷ thân thể rất khỏe

muôi, muôi đừng có tranh với tỷ tỷ chứ!"

mạnh, sinh bệnh khi nào thế?"

"Sao nào, chỉ có muội được phép sinh bệnh, còn tỷ thì không được ư?"

"Tránh ra, tránh ra, để ta bốc trước!"

"Dựa vào cái gì chứ, rõ ràng là người ta đến trước!"

Quang quác quang quác...

Chúng cô nương Quần Phương lâu này, em đẩy chị, chị xô em, người nào cũng không muốn tụt lại phía sau, ầm ầm ĩ ĩ, người trước chen lên, người sau đẩy ra, nom chừng như sắp đánh nhau tới nơi.

Chuyện gì vậy, lẽ nào Quần Phương lâu chỉ trong một đêm đều sinh bệnh hết? Nom dáng vẻ gấp gáp như đang liều mạng của họ, không lẽ là chứng bệnh gì nguy kịch đến tính mạng?

Những người đứng bên ngoài y quán xem náo nhiệt vừa ù ù cạc cạc chẳng hiểu mô tê gì vừa buồn cười, thầm nghĩ:

"Những đơn thuốc trong tay các cô nương kia...", Nhất Chi Mai nhìn Kim Kiền một cái, suy đoán nói, "Chắc hẳn là phương thuốc Kim huynh vừa bán cho họ."

"Kỳ quái, y quán trong trấn Thanh Tập nhiều như vậy, vì sao các cô nương này lại cứ nhất định phải đến Lã thị y quán?", Bạch Ngọc Đường ló đôi mắt hoa đào ra khỏi chiếc quạt hỏi.

"Bởi vì có người lúc bán cái thứ đơn thuốc bỏ đi kia nói dược liệu phải là hàng thượng phẩm mà trong trấn Thanh Tập này chỉ Lã thị y quán mới có, chớ nên dùng dược liệu thứ phẩm gì gì đấy", Tiểu Dật trề môi ra đáp.

"Cũng không phải, cũng không phải!", Kim Kiền cầm chiếc bánh nướng đung đưa trước mặt, "Cho dù tôi có nói như thế, nhưng các cô nương này nếu nhanh nhạy, linh hoạt, chỉ cần đi hỏi mấy tiệm thuốc, tìm kiếm một hồi, cũng có thể mua

nheo mắt, "Tôi cũng nói, nếu muốn đạt hiệu quả tốt nhất, phải y theo đơn mà phối dược liệu, đem dược liệu đun trong nước nóng ba canh giờ, sau đó tắm trong nước thuốc nửa canh giờ."

Nhất Chi Mai ngộ ra: "Thì ra là như

được dược liệu tốt. Chỉ là...", Kim Kiền

thể, đun thuốc, ngâm mình tắm rửa mất ba canh giờ rưỡi, làm xong thì cũng đã cuối ngày, hơn nữa các cô nương này còn phải trang điểm tỉ mỉ, nếu muốn buổi tối phải chuẩn bị xong xuôi để đón tình lang... thì thời gian thực sự rất gấp gáp, đương nhiên cũng không có thời gian đi từng y quán để hỏi dược liêu phối trong đơn thuốc, cho nên liền y lời Kim huynh "Câm miệng!", Bạch Ngọc Đường nghiến răng nghiến lợi quát lên, liếc chúng nữ tử trong y quán một cái, lại co mình vào trong góc, thuận thế trừng mắt lườm Kim Kiền.

Chọt nghe Nhất Chi Mai vui vẻ nói:

Kim Kiền cười khan hai tiếng.

người ta phải bái phục đó!"

đến Lã thị y quán bốc thuốc", nói đến đây, Nhất Chi Mai không khỏi nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, vỗ tay cười, "Nom dáng vẻ nóng nảy gấp gáp của các cô nương này... cũng đủ thấy sức hấp dẫn của Bach huynh quả kinh người, khiến

là... Kim huynh dẫn tất cả các cô nương ở Quần Phương lâu tới Lã thị y quán, rốt cuộc là có dụng ý gì?"

"Chỉ là tôi muốn tìm mấy trợ thủ tới

"Kim huynh quả nhiên cao minh! Chỉ

"Trợ thủ? Mặc cả giá?", Nhất Chi Mai hơi ngạc nhiên, cũng có chút khó

giúp Triển đại nhân mặc cả giá thôi mà",

Kim Kiền đáp.

hiểu.

Tiểu Dật bên cạnh thì liếc xéo vẻ coi

thường.

Bạch Ngọc Đường nghe xong, đôi mày nhướng lên, trong mắt lóe tia sáng, từ trong góc nhô người ra, rất hào hứng hỏi: "Tiểu Kim, vừa rồi trước khi xú miêu tới Lã thị y quán, vì sao ngươi phải đem một trăm lượng bạc vụn chia ra nhét vào hai ống tay áo của xú miêu, phần còn lại nhất quyết phải bỏ vào túi cất trong

vào hai ống tay áo của xú miêu, phần còn lại nhất quyết phải bỏ vào túi cất trong ngực xú miêu?"

"Cái này... thiên cơ bất khả lộ...", Kim Kiền lại bưng bát cháo lên, dừng một chút nhìn về phía Lã thị y quán

Kim Kiên lại bưng bát cháo lên, dừng một chút, nhìn về phía Lã thị y quán, miệng lầm bẩm: "Đã ầm ĩ đến độ này rồi, sao Lã đại thiếu còn chưa ra nhỉ?"

Rồi hệt như đáp lại lời của Kim Kiền,

truyền ra từ nội đường Lã thị y quán: "Âm ĩ cái gì thế? Ai mà to gan lớn mật mới sớm ngày ra đã tới Lã thị y quán ta gây sự hả?!"

Chỉ thấy một người đùng đùng nổi

bỗng nghe có tiếng quát đầy giận dữ

giận đi ra từ hậu đường, vận áo gấm màu đỏ, mang thắt lưng màu xanh lục, quấn quanh cái bụng ỏng thô lậu, mặt cổ đầy những dầu bóng nhẫy, đó chính là Lã đại thiếu.

"Lã đại thiếu, ngài tới rồi!"

"Lã đại thiếu, người ta mắc bệnh nặng, ngài mau mau bảo tiểu nhị bốc thuốc cho người ta đi!"

"Cái gì chứ, bênh của người ta mới

nặng nè! Phải xem bệnh của người ta trước!"

Lã đại thiếu mặt mày kinh ngạc: "Oanh Oanh, Thúy Thúy, Xuân Đào, Hoa Kiều... các nàng đều bị bệnh sao? Bệnh gì vây, mau để bản thiếu gia phái đai phu

chấn mạch cho các nàng, đăng kê đơn!"

Lã đại thiếu một hơi gọi tên mấy cô nương, nửa chữ cũng không sai, bọn Kim Kiền nghe mà khâm phục vô cùng: Tên Lã đại thiếu này quả nhiên là tay lão luyện tình trường, khách quen của thanh

lâu.

"Không cần đâu, người ta ở đây đã có đơn thuốc rồi, chỉ cần chiếu theo đơn bốc thuốc là xong."

"Đúng thế, đúng thế, người ta ở đây cũng có đơn thuốc."

"Người ta cũng có đây..."

Chúng cô nương vội vàng đưa đơn thuốc trong tay ra.

"Đều có đơn thuốc?", Lã đại thiếu vẻ mặt khó hiểu, nhận đơn thuốc đọc chăm nhân bệnh, chỉ đành sai tiểu nhị gọi một lão đại phu tóc bạc trắng thăm khám ở đây ra, đưa đơn thuốc qua, để đại phu xem cho tỉ mỉ.

Mấy người trong tiệm bánh nướng

chú, cũng không nhìn ra được nguyên

nhất thời biến sắc, đều đồng loạt nhìn Kim Kiền, trong nháy mắt chỉ phát ra duy nhất một câu: Tiểu tử, cái đơn thuốc vớ vẫn rách nát dùng để ngâm tắm của người không có vấn đề gì chứ?

Nhưng lại thấy Kim Kiền chỉ lo vục đầu vào bát húp cháo, dáng vẻ chẳng mảy may để ý.

không cái nào giống cái nào... Lão phu hổ thẹn, thực sự là kiến thức nông cạn, xin hỏi các cô nương những phương thuốc này có từ đâu?" Những lời này vừa thốt ra, ba người trong tiệm bánh nướng đều sững sờ.

cách dùng dược cao minh như thế này, hơn nữa mỗi một đơn thuốc đều tinh diệu

Chỉ thấy lão đại phu kia cầm từng đơn thuốc lên tỉ mỉ xem một hồi, càng xem lai càng trọn mắt, cuối cùng là dáng vẻ tấm tắc khen ngợi nói: "Lão phu hành nghề y mấy chuc năm nay, đây là lần đầu tiên được trông thấy những phương thuốc có

"Lẽ nào những đơn thuốc Kim huynh

bán cho các cô nương Quần Phương lâu đều không giống nhau?", Nhất Chi Mai kinh ngạc hỏi.

"Đó là tất nhiên, nếu đã là bí phương tổ truyền của nhà công tử, đương nhiên chỉ có một không hai, nếu phương thuốc đều giống nhau, các cô nương ấy đều tới y quán bốc thuốc, há chẳng phải là bại lộ ư?", Kim Kiền gật đầu điềm nhiên đáp.

nửa tuần trà mà có thể viết ra mười mấy đơn thuốc tinh diệu, hơn nữa tờ nào tờ nấy lại không giống nhau...", Bạch Ngọc Đường nhướng mày, "Thật nhìn không ra Tiểu Kim còn có bản lĩnh này đấy!"

"Trước khi xuất môn chỉ chưa đầy

"Ha ha, Ngũ gia quá khen, quá khen", Kim Kiền cười khan hai tiếng, thầm nghĩ: Thân là đệ tử quan môn của Y tiên, Độc thánh, nếu chút tài vặt này mà còn không có, thì lăn lộn thế quái nào được!

Tiểu Dật không nói được một lời, chỉ trừng trừng nhìn Kim Kiền, hệt như thấy một bông mẫu đơn kiều diễm mọc lên từ bãi phân trâu vậy.

Nhưng đáng tiếc, chúng cô nương Quần Phương lâu lại không có tâm tình đi để ý mấy chuyện như vậy, vừa nghe thấy lão đại phu hỏi về lai lịch của đơn thuốc, người nào người nấy đều dựng

ngược đôi mày liễu, mắt hạnh trợn trừng, nhao nhao lên:

"Ôi chao, lão đại phu này, ông bôc thuốc thì cứ bốc thuốc đi, ông quan tâm đến đơn thuốc của người ta làm cái gì chứ?"

"Đúng thế, đúng thế, đây là phương thuốc tổ truyền của người ta, ông quản cái gì chứ?"

"Nhanh bốc thuốc đi, bốc thuốc đi!"

"Lã đại thiếu, ngài phải quản lý lại đại phu trong y quán của ngài đi..." thiếu và lão đại phu, miệng mồm tía lia, ầm ĩ không ngừng, khiến cho lão đại phu vã mồ hôi đầy đầu, vội vàng gật đầu đáp ứng:

"Được được được, sẽ bốc thuốc cho

Chúng cô nương vây quanh Lã đại

các cô nương ngay đây, bốc ngay đây!"

Tiểu nhị bên cạnh vội vàng nhận lấy đơn thuốc, chạy vào quầy, nhất nhất chiếu theo đơn bốc thuốc, lúc này các cô nương Quần Phương lâu mới yên tĩnh trở lại, liền cùng Lã đại thiếu ngồi xung quanh đại sảnh cười cười nói nói.

"Lã đại thiếu, sao gần đây không tới

Quần Phương lâu?"

"Ai ya, gần đây những việc vụn vặt trong y quán quá nhiều, ta không thể phân thân ra được."

"Lã đại thiếu nói như vậy là không muốn gặp người ta rồi."

"Trời ơi, Thúy Thúy nói cái gì vậy, ta sao có thể không muốn gặp nàng được..."

Một y quán chỉn chu tốt đẹp, lúc này lại giống hệt như thanh lâu kỹ viện, nhìn chúng tiểu nhị, đại phu trong y quán sắc

cô nương thanh lâu diễn tuồng, chẳng ai để ý tới một nam tử vận y phục tuyền một màu lam đang cất bước tiến vào Lã thị y quán, cho đến khi nam tử đó đứng trước quầy, cất tiếng:

mặt đen sì, bách tính xung quanh thì cười thầm, thích thú xem Lã đai thiếu và các

"Cảm phiền, tôi muốn mua thuốc."

Giọng nói trong trẻo tinh khôi hệt như băng tuyết mới tan, suối sâu róc rách, thoắt cái tiếng cười nói trong y quán, tiếng nói chuyện của chúng tiểu nhị, tiếng rúc rích cười trộm của bách tính, đều lập tức ngừng bặt, yên lặng như tờ. thẳng tựa tùng, chỉ là bóng lưng thôi mà cứ hệt như một thỏi nam châm, hút hết ánh nhìn của chúng nhân.

Cảm thấy xung quanh bỗng tĩnh lặng,

Nam tử áo lam đứng trước quầy, thân

phiền, tôi muốn mua thuốc."

"Vị nhân huynh này, chẳng hay muốn mua thuốc gì?", Lã đại thiếu đẩy mấy vi

nam tử áo lam quay người, lại nói: "Cảm

cô nương bên cạnh ra, tiến lên hỏi.

Nam tử áo lam xoay người lại, hướng

Lã đại thiếu khẽ ôm quyền: "Linh chi bảy mươi năm, nhân sâm năm mươi năm, mỗi loại năm cây."

Khi nam tử này xoay người lại, chúng nhân mới nhìn rõ tướng mạo, xung quanh nhất thời vang lên tiếng hít vào cùng... tiếng nuốt nước bọt.

Nam tử này, thân vận áo lam bằng vải thô như sáng lên giữa nền trời, dáng người thẳng tắp, tựa như khóm trúc đón gió, dung nhan tuấn tú, châu ngọc nào bằng, đôi mắt trong sáng tĩnh lặng như nước, ẩn giấu vô vàn tinh tú, những sợi tóc đen mướt như tơ múa lượn trong gió, khuynh đảo tất thảy chúng sinh.

Lã đại thiếu hai mắt trợn tròn, miệng mồm há hốc, dáng vẻ hệt như mất hồn,

mắt!"

"Công tử người ở đâu?"

"Công tử..."

tới, bao vây kín mít nam tử nọ, tranh nhau chào hỏi:

"Ôi chao, vị công tử này trông rất lạ

hồi lâu sau vẫn không thốt ra nửa chữ. Trái lại, chúng cô nương ở Quần Phương lâu hoàn hồn lại trước tiên, đôi mắt, gò má người nào người nấy đều phát ra ánh sáng lấp lánh, rầm rập một cái liền xông

Trong tiệm bánh nướng, Nhất Chi Mai

khuôn mặt sâu thảm không dám nhìn, đưa tay đỡ trán: "Trời ơi, Triển đại nhân phen này nguy mất!"

Tiểu Dật lạnh mặt liếc Kim Kiền một cái: "Mỹ nhân kế... Hừ!"

Bạch Ngọc Đường vừa thấy thế trận này, không khỏi cười hơ hớ sướng rơn, nói với vẻ hả hê: "Xú miêu, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay!", lại quay đầu sang nói với Kim Kiền: "Ha, Tiểu Kim, Triển đại nhân của Khai Phong phủ các ngươi sắp bị người ta ăn tươi nuốt sống rồi, ngươi còn không mau đi giải vây?"

bánh nướng, cháo hoa trước mặt, chỉ là trong lúc nhai nuốt bánh liền nhả ra một câu, thuận tiện phun ra mấy hạt gạo to đùng: "Không sao, không sao..."

Còn Kim Kiền lại chẳng thèm liếc mắt, vẫn cứ hăng hái chiến đấu với đám

khỏi hướng về phía y quán, lúc này mới phát hiện được điểm kỳ lạ trong đó.

Ba người nghe mà sững sờ, không

Các cô nương Quần Phương lâu tuy

bao vây Triển Chiêu kín mít, ai nấy đều nghền cổ hướng vào trong, nhưng tất cả đều đứng cách Triển Chiêu ba bước, khăn tay, rồi quạt hương, cũng chỉ thành thành thật thật mà cầm trên tay, chẳng có

như hổ lúc trông thấy Bạch Ngọc Đường ở Quần Phương lâu, quả là cách biệt một trời, một vực.

Chợt nghe tiếng Triển Chiêu sang sảng vang lên: "Chư vị cô nương có lễ."

"Công tử có lễ", chúng cô nương đều nhún người cúi chào hệt như những tiểu thư khuê các, lai còn lùi về sau hai

cái khăn hay chiếc quạt nào phe phẩy trên người Triển Chiêu, lại nhìn kỹ, dáng vẻ họ dường như còn chút gì đó e ấp, ngượng ngùng, so với dáng vẻ như hùm

Trong tiệm bánh nướng, Bạch Ngọc

bước.

kia?"

Nhất Chi Mai nhíu mày giây lát, rồi như ngộ ra: "Theo như tại hạ thấy, nhất định là Nam hiệp có chính khí quanh thân, cho nên đám nữ tử phong trần đó mới không dám lai gần."

"Con mèo thối kia thì có chính khí gì chứ, Ngũ gia ta mới là một thân hiệp

khí..."

Đường trọn ngược đôi mắt hoa đào: "Chuyện, chuyện này là sao? Khi Ngũ gia ta ở Quần Phương lâu, đám cô nương kia hệt như... khụ... vì sao bây giờ trông thấy xú miêu lai hiền lành lễ phép thế

"Là yêu khí...", Tiểu Dật hừ lạnh một tiếng.

"Bốp", Bạch Ngọc Đường vỗ một cái rất mạnh lên đầu Tiểu Dật, lại giật lấy bát cháo của Kim Kiền, túm lấy cổ áo Kim Kiền hỏi: "Tiểu Kim, ngươi khai thật đi, có phải ngươi đã rắc loại phấn gì kỳ quái lên người con mèo kia, khiến cho đám cô nương đó không cách nào lại gần hắn, đúng không?!"

"Khụ khụ, Bạch Ngũ gia, nói vậy thực oan uổng cho tôi quá", Kim Kiền ho khan hai tiếng, lòng thầm nghĩ:

Đối với loại chuyện bị quần chúng

Miệu chẳng bình an vô sư thoái lui? Thế trân con con mười mấy người như vầy, đối với "Ngư Miêu" đại nhân, đệ nhất Idol Biên Lương thường xuyên bi vây kín mà nói chuyên điều khiển cục diên, duy trì trật tư, tư bảo vệ mình thực quá thành thao điệu luyên. Chỉ là... Nếu đem lý do này nói cho chuôt bach, thể nào con chuôt bach thích sĩ diên này cũng sẽ lon ton chay tới Biên

Lương tận lực phô bày hết phong tình

xúm đen xúm đỏ vây quanh thế này, mỗi ngày khi Tiểu Miêu đi tuần trong thành Biện Lương nói ít cũng phải gặp từ năm đến bảy lượt. Lần nào mà quy mô chẳng lên tới cả trăm người? Mà lần nào Tiểu nhân viên Khai Phong phủ, chọc giận "cây gậy trúc trấn phủ" của Khai Phong... Hậu quả thực không tưởng tương nổi! Nghĩ đến đây, Kim Kiền đảo đôi mắt nhỏ, đột nhiên linh cảm lóe lên, buột thốt, "Đây đều là do tên của hai người."

"Tên?", Bạch Ngọc Đường cau mày,

các fans, làm giảm phúc lợi của công

quyến rũ của mình, chẳng phải sẽ nổi bật hơn cả Idol Tiểu Miêu sao. Đến lúc đó, việc Tiểu Miệu mất đi danh hiệu thần tương số một của thành Biên Lương không quan trong nhưng nếu ảnh hưởng đến số lượng và chất lượng quả tăng của

"Giải thích như thế nào?"

Kim Kiền hắng giọng nói: "Tên của Ngũ gia là Ngọc Đường, chính là lấy từ ý 'kim ngọc mãn đường^[1]', ngài nghĩ mà xem... Người bình thường mà thấy vàng bạc châu báu chất đầy phòng, đương nhiên là dãi chảy ròng ròng, lao vội ngay tới, cho nên các nữ tử kia nhìn thấy Bạch Ngũ gia mà có chút thất thố, cũng là điều không thể tránh khỏi."

[1] Kim ngọc mãn đường: nghĩa là "vàng ngọc đầy nhà".

Ùm ừm, nếu giải thích theo cách tương đối thông dụng thì chính là "công

khai thể hiện".

"Vậy tên của Nam hiệp thì giải thích thế nào?", Nhất Chi Mai mặt đầy vẻ hứng thú, xáp tới hỏi.

"Triển đại nhân tên chỉ có một chữ 'Chiêu', mặt trời rực rỡ là 'Chiêu', cũng chính là vầng mặt trời ấm áp ở giữa tầng không, chiếu sáng vạn vật, nhưng cũng chỉ có thể đứng từ xa mà ngóng trông, không thể khinh nhờn. Chính vì vậy, những nữ tử phong trần đó nhìn thấy

Triển đại nhân, đương nhiên là không dám lỗ mãng rồi."

Cái đó... dùng từ hiện đại thịnh hành

để giải thích thì chính là "sau lưng mới thể hiện".

"Thì ra là như thế", Nhất Chi Mai như

bừng hiểu ra, liếc Bạch Ngọc Đường một cái, đầy thâm ý nói: "Bạch huynh tên hay

thật đó...", nói đoạn, lùi về chỗ ngồi cũ, nghiêng đầu hướng ra ngoài cửa sổ, hai vai run rẩy không ngừng.

Tiểu Dật ngắn ra một lát, sau đó mới thốt ra được vài từ: "Nói hươu nói vượn!"

Bạch Ngọc Đường, da mặt co giật liên hồi, đôi mắt hoa đào nheo lại đầy nguy hiểm: "Ý của Tiểu Kim là... tên

của Ngũ gia và tên của con mèo thối kia khác nhau một trời một vực như mây trên trời và bùn đen dưới đất?!"

"Cái, cái đó...", Kim Kiền cười

gượng, "gọi là củ cải và rau cải, mỗi loại đều có người yêu thích... là mỗi

người một vẻ, mỗi người một vẻ."

"Phụt! Ha ha ha...", Nhất Chi Mai bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn

được nữa, cười ha hả không ngừng.

Bạch Ngọc Đường sắc mặt từ đỏ chuyển sang tím, từ tím đổi thành đen, một tay bóp chặt cổ Kim Kiền, cho tới khi Kim Kiền hai tay hai chân quơ quào

loạn xạ, muốn kêu cứu mà không cách nào phát ra tiếng, hai mắt sắp trọn trắng, mạch ngừng, khí tuyệt.

"Anh muốn bóp chết hắn cũng chẳng

sao, có điều sau khi được liệu đến tay rồi hãy động thủ cũng chưa muộn", Tiểu

Dật lạnh lùng quăng ra một câu.

Bạch Ngọc Đường nheo đôi mắt hoa đào, hừ lanh một tiếng, phẫn hân buông

tay ra.

Kim Kiền vừa từ Quỷ Môn quan dạo một vòng trở về, vừa ho vừa thở hổn hển, hồi lâu mới dần hồi phục, liếc khuôn mặt bất thiện của Bạch Ngọc Đường một cái,

Bốn người trong tiệm bánh nướng bên này chí chóe ầm ĩ, trong y quán bên kia

"Hừ!", Tiểu Dật ngoảnh đầu sang phía khác.

có nghĩa..."

lại nhìn vẻ mặt cười trên nỗi đau người khác của Nhất Chi Mai, cuối cùng lướt tới Tiểu Dật, nước mắt ròng ròng nói: "Tiểu Dật, vẫn là cậu đối với tôi có tình

cũng náo nhiệt không kém.

Ngày thường Triển Chiêu luôn được

quanh ân cần hỏi han, dần dà tập mãi thành quen luôn ung dung điềm tĩnh trong moi tình huống. Lúc này các nữ tử thanh lâu kia há có thể sánh bằng chúng bách tính bình dân, tuy không một ai có thể lai gần chàng trong vòng ba thước, nhưng người nào người nấy đều vươn tay, nghiêng đầu, nhăn mày, phô ra đủ loại tư thế cùng vẻ mặt xinh đẹp, quyến rũ nhất, cho dù Nam hiệp định lực kinh người cũng khó tránh khỏi có chút ngương ngùng. Nếu là bình thường, chỉ e Triển Chiêu đã sớm thi triển khinh công tông cửa mà chạy rồi, nhưng nhớ tới lời Kim Kiền dăn dò vừa rồi...

bách tính trong thành Biên Lương vây

"Triển đại nhân, vì giải dược, ngài nhất định phải chống đỡ đến cùng đó, trước khi mua được dược liệu, ngàn vạn lần không được sử dụng khinh công, võ công, nổi giận, phát ra khí lạnh, phát ra sát khí, phát ra gió lốc... Khụ khụ, ý của thuộc hạ là, Triển đại nhân, nhẫn nhịn những thứ mà người bình thường không thể làm được, mới

Triển Chiêu khẽ thở ra một tiếng, đôi con ngươi như co lại, mục quang tránh né chúng nữ tử trước mặt, nhìn chằm chằm xuống dưới chân, nói: "Cảm phiền chư vị cô nương nhường đường, tại hạ muốn mua thuốc."

có thể thành đai sư!"

Chọt nghe các cô nương Quần Phương lâu cười vang:

"Ha ha, vị công tử này sao lại không dám nhìn chị em chúng tôi..."

"Ôi chao, da mặt vị công tử này thật là mỏng."

"Ha ha..."

Hai mắt Triển Chiêu lại càng rũ xuống, ôm quyền tiếp: "Chư vị cô nương, tại hạ..."

"Biết rồi, biết rồi, là công tử muốn mua thuốc."

"Lã đại thiếu, công tử nhà người ta muốn mua thuốc, ngài còn ngây ra đó làm gì, không mau phái người tiếp đón đi."

Có mấy cô nương hướng Triễn Chiêu cười e lệ một cái, xoay người liền lay Lã đại thiếu vẫn đang trong trạng thái thất thần, hoàn hồn trở lại.

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Lã đại thiếu chớp chớp mắt, lại ngơ ngắn nhìn Triển Chiêu giây lát, lắc lắc đầu, lúc này thần trí mới trở lai, hỏi: "Vi

công tử này vừa rồi muốn mua loại thuốc nào?"

"Linh chi bảy mươi năm, nhân sâm năm mươi năm, mỗi loại năm cây", Triển Chiêu thở ra một tiếng, đáp.

Lã đại thiếu vừa nghe hai mắt liền

sáng lên: "Không dám giấu công tử, mấy dược liệu này cả trấn Thanh Tập chỉ có

Lã thị y quán mới có, tuyệt đối là loại dược liệu tốt nhất, không trộn hàng giả vào dù chỉ nửa phần, có điều giá cả..."

"Chẳng hay phải cần bao nhiều ngân lượng?"

một cây, nhân sâm năm mươi năm một ngàn lượng một cây, công tử cần mỗi loại năm cây, cho nên tổng cộng là một vạn năm ngàn lượng!"

Lã đại thiếu vừa nói những lời này liền khiến chúng bách tính vây xung quanh xem náo nhiệt xôn xao kinh ngac.

"Không nhiều, không nhiều lắm đâu! Linh chi bảy mươi năm hai ngàn lương

"Một vạn năm ngàn lượng! Mẹ ơi, con có nghe nhầm không?!"

"Ôi trời ơi, tháng trước nhân sâm và linh chi này giá còn chưa tới trăm lượng bạc, sao mới có mấy ngày mà đã tăng vọt lên đến cả ngàn lượng vậy?!"

"Aizzz, anh còn không nhìn ra à, tên Lã đại thiếu này căn bản thấy vị công tử kia là người từ nơi khác đến, muốn lừa gạt thôi!"

"Chậc chậc, đúng là thiếu đạo đức quá đi..."

Chúng bách tính cứ anh một câu tôi một câu, tuy âm thanh không lớn, nhưng từng câu từng lời đều rơi vào tai Triển Chiêu và bốn người trong tiệm bánh nướng.

"Này, sao mỹ nhân kế gì gì đó của anh dường như chẳng có tác dụng gì vậy!", Tiểu Dật nguýt Kim Kiền, "Vẫn là giá một vạn năm ngàn lượng, chẳng rẻ đi lấy nửa văn tiền!"

Hai người Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Kim Kiền, vẻ mặt nghi hoặc.

"Đừng gấp, đừng gấp!", Kim Kiền

nhìn chăm chăm về phía y quán, khoát tay nói: "Cái gọi là mặc cả, chính là thương lượng qua bàn bạc lại thì mới có thể bớt được, chỉ cần Triển đại nhân nguyện ý 'cò kè', tự nhiên giá cả sẽ hạ xuống."

"Để xú miêu cù lần kia đi mặc cả với người ta sao? Bình thường mà bảo con mèo thối rao giảng về cái gì mà đạo đức, chính nghĩa, pháp luật thì tuôn ra cả tràng đâu ra đấy, nhưng nếu luận về việc cùng

tiểu thương ở chợ trả giá thì...", Bạch Ngọc Đường cười chế nhạo một tiếng, "Tiểu Kim, ngươi không nằm mơ giữa ban ngày đấy chứ?"

Ánh mắt Kim Kiền không rời khỏi y quán, vẻ như đã tiên liệu mọi việc, đáp: "Bạch Ngũ gia có chỗ không biết rồi, cái đó gọi là vô thanh thắng hữu thanh! Triển đại nhân không cần phải nhiều lời, tự nhiên sẽ có người đứng ra hỗ trợ."

"Ô?", Bạch Ngọc Đường nhướng mày, "Vậy hôm nay Ngũ gia muốn được mở rộng tầm mắt."

Trong y quán, Triển Chiêu nghe Lã đại thiếu nói vậy, không khỏi nhíu chặt chân mày: "Có thể rẻ hơn chút được không?"

Lã đại thiếu nhếch mép: "Vị công tử này, cái gọi là tiền nào của nấy, nếu muốn mua thuốc tốt, thì giá này, một văn tiền không thể thiếu!"

Chân mày Triển Chiêu càng nhíu chặt

hơn, chàng ngập ngừng nói: "... Hiện tại ngân lượng tại hạ mang theo... không đủ..."

mang đủ thì ngày mai lại đến", Lã đại thiếu khoát thay.

"Ôi trời, vị công tử này, bạc không

Sắc mặt Triển Chiêu tối lại, trong đầu vang lên tiếng Kim Kiền:

"Triển đại nhân, nếu trước buổi trưa mà không thể đem được dược liệu về, hai vị tiền bối Y tiên, Độc thánh không có cách nào luyện chế ra giải dược đúng hạn, tính mạng hơn ba mươi con người thôn Du Lâm và đương kim Thái

đại nhân, Công Tôn tiên sinh, già trẻ lớn bé của Khai Phong phủ e rằng đều phải chôn cùng Thái hậu! Đại sự thành hay bại, toàn bộ đều dựa vào một ý niệm của Triển đại nhân!"

hậu sẽ không thể cứu được, đến lúc ấy đừng nói là chúng ta, mà ngay cả Bao

Triển Chiêu thầm thở dài một tiếng, trước mắt tựa hồ lại hiện ra đôi mắt nhỏ dài lấp lánh:

"Cho nên, Triển đại nhân, vì thiên hạ xã tắc, vì tính mạng của Thái hậu, vì bách tính vô tội, vì Bao đại nhân, vì

Công Tôn tiên sinh, vì trên dưới Khai Phong phủ, xin Triển đại nhân hãy nhìn các cô nương của Quần Phương lâu vài lần!"

Triển đại nhân thầm lắc đầu, trăm lần suy nghĩ cũng không lý giải được.

Thiên hạ xã tắc và chuyên Triển mỗ

nhìn hay không nhìn nữ tử thanh lâu thì có quan hệ gì? Nhưng lúc này, nơi đây, chàng cũng không còn cách nào khác, e rằng chỉ có thể y theo lời Kim Kiền mà thử một lần.

Nghĩ vậy, Triển Chiêu rũ mắt trong giây lát, rồi từ từ ngước lên, đôi con ngươi thăm thẳm lướt trên người chúng nữ tử một vòng, rồi rất nhanh lại cụp

xuống, nhìn chằm chằm dưới đất.

Xung quanh liền vang lên tiếng hít khí lạnh.

Chúng nữ tử của Quần Phương lâu chỉ cảm thấy ánh mắt vừa rồi của vi công tử áo lam như chứa đưng tất cả đắng cay khổ sở cùng ẩn nhẫn kìm nén, cái nhìn mang theo vẻ bất đắc dĩ mà ngơ ngác hệt như một quả búa tạ giáng thẳng vào tim, khiến các cô nương lòng đau như dao cắt, hai mắt rưng rưng, làm cho lòng trắc ẩn khởi phát cùng thiên tính làm me tỏa ánh hào quang lấp lánh, nhất thời người nào người nấy lòng đầy căm phẫn, xông đến chỗ Lã đại thiếu:

"Lã đại thiếu, cái giá một vạn năm ngàn lượng quá đắt, không thể rẻ hơn chút sao?"

"Lã đại thiếu, ngài xem vị công tử này, dáng vẻ phong trần mỏi mệt, một thân áo vải, ắt hẳn trong nhà có người bệnh nặng, lại chẳng dư giả gì, sao ngài nỡ nhẫn tâm lấy đắt như vậy chứ?"

"Muội muội nói gì vậy, Lã đại thiếu là người thích làm việc thiện, lại có tấm lòng hiệp nghĩa, tất nhiên sẽ không làm chuyện bỏ đá xuống giếng, vừa rồi Lã đại thiếu nói giá hơn một vạn lượng, chẳng qua chỉ là lời nói đùa thôi."

"Tỷ tỷ nói đúng lắm, người ta thật đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cứ theo cách đối nhân xử thế của Lã đại thiếu thì giá thuốc này tất nhiên có thể thương lượng rồi!"

,

"Đúng đó, đúng đó!"

"Lã đại thiếu!"

"Lã đại thiếu..."

Chúng nữ tử Quần Phương lâu ngày thường tiếp khách cũng chẳng thấy hăng hái như vậy, lúc này ai ai cũng tung hết Lã đại thiếu khẳng khái trượng nghĩa, phải một câu Lã đại thiếu ngày tuyết đưa than, nói tới mức Lã đại thiếu lâng lâng sung sướng, ánh mắt mơ màng, không chú ý liền thốt ra: "Được được được, giá cả

có thể thương lượng, có thể thương

luong."

tuyệt chiều ra, dồn hết tâm sức, nào là kéo váy, nào là giậm chân, trái một câu

Những lời này vừa thốt ra, chúng nữ tử Quần Phương lâu liền reo hò vui sướng, Triển Chiêu thì sửng sốt, mấy người trong tiệm bánh nướng lại càng kinh ngạc hơn.

"Thấy chưa, có người giúp đỡ rồi

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường banh lớn trọn tròn, nhìn chằm chằm vào đám người trong y quán hồi lâu, thình lình quay sang lườm Kim Kiền,

nói năng lộn xộn: "Ngươi ngươi ngươi... họ, bọn họ... Xú, xú miêu... Ngũ, Ngũ

gia ta..."

đó!", Kim Kiền nhệch miêng cười nói.

Da mặt Tiểu Dật vặn vẹo, hai mắt như bị rút gân: "Thì ra là như thế... thì ra 'Liên hoàn mỹ nhân kế' là như vậy!"

Nhất Chi Mai xoa xoa cằm, gương mặt tràn ngập vẻ kinh thán: "Lấy vị 'mỹ nhân' Bạch huynh đây để dẫn dụ chúng khiến cho vi 'mỹ nhân' Nam hiệp kia mê hoặc 'các mỹ nhân' Quần Phương lâu trợ giúp Nam hiệp một tay, làm cho Lã đại thiếu cuối cùng phải phủ phục dưới váy chúng 'mỹ nhân' Quần Phương lâu, giảm giá thuốc, tiết kiệm ngân lượng. Kim huynh, kế này quả thực chặt chẽ tinh tế, vô cùng nhịp nhàng ăn khớp, quá hay, quá hay!"

'mỹ nhân' Quần Phương lâu đến, rồi lai

"Quá khen, quá khen!", Kim Kiền chắp tay thi lễ, "Nếu không phải Bạch Ngũ gia và Triển đại nhân quốc sắc thiên hương mỹ mạo vô ngần, thì kế này cũng chẳng cách nào có thể tiến hành một cách thuận lợi như vậy, đều là công lao của

sự không dám tranh công!"

"Kim huynh khách khí quá rồi!", Nhất
Chi Mai cười khen.

Bạch Ngũ gia và Triển đại nhân, tôi thực

lại có loại đức hạnh này...", Tiểu Dật che mặt thở dài.
"Ngũ gia ta một đời anh danh, một đời

"Hiệu úy của Khai Phong phủ vậy mà

anh danh...", hiển nhiên là Bạch Ngọc Đường đã bị đả kích quá độ.

Mấy người bên này đã thẩm thấu được sự "vi diệu" của "Liên hoàn mỹ nhân phẩm đới đao hộ vệ "ngu ngơ bị đem ra làm mồi câu mà không biết" kia vẫn chưa lĩnh hôi được sư tinh túy trong đó, chỉ là khi nghe thấy Lã đại thiếu nói giá thuốc có thể thương lương thì có chút nghĩ:

kế"; còn trong y quán, cái vị Ngư tiền tứ

kinh ngac, lai càng tin tưởng hơn mấy phần đối với lời của vị hiệu úy họ Kim nào đó, đồng nghiệp trong nha môn, thầm Lời của nha dịch Khai Phong phủ thường ngày quả không giả, Kim Kiền không hổ danh là "Đệ nhất mặc cả Biện Kinh", Triển mỗ chẳng qua chỉ y theo lời

hăn mà nhìn chư vị cô nương một cái, liền có hiệu quả như vậy, xem ra những việc tiếp theo nên làm đúng theo lời dặn dò của Kim hiệu úy mới là thượng sách. "Triển đại nhân, toàn bộ vốn liếng của chúng ta chỉ có một trăm lượng bạc, ngài quyết không được móc hết ra, nhất định phải lấy ra từ trong hai ống tay áo trước, sau đó mới móc tới trong ngực", Kim Kiền đã dặn như vậy.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu móc từ trong tay áo ra một túi tiền, đưa cho Lã đại thiếu nói: "Trong đây là ba mươi lượng bạc, không biết..."

"Ba mươi lượng?!", Lã đại thiếu thình lình tỉnh lại từ trong vòng vây mềm mại dịu dàng của chúng mỹ nhân, nhìn túi tiền trước mắt, kinh ngạc kêu lên: "Dược liệu

muốn mua với giá ba mươi lượng, vị huynh đệ này, chắc không phải ngươi uống nhầm thuốc đấy chứ?!"

Da mặt Triển Chiêu hơi nóng lên, hai

giá một vạn năm ngàn lượng, ngươi lại

gò má như nhuộm sắc đỏ nhàn nhạt, chúng nữ tử Quần Phương lâu nhìn mà tim đập loạn nhịp, không hẹn cùng kêu lên:

"Lã đại thiếu, ba mươi lượng cũng không ít mà."

"Lã đại thiếu, xem như nể mặt người ta, bán cho vị công tử này với giá ba mươi lượng đi!"

"Lã đại thiếu..."

Lã đại thiếu đầu đầy mồ hôi, phân bua: "Các mỹ nhân, linh chi bảy mươi năm và nhân sâm năm mươi năm này đều là dược liệu quý giá, ba mươi lượng thực sự không bán được!"

Triển Chiêu hơi nhíu mày, lại móc một túi tiền từ ống tay áo khác ra, nói: "Ở đây còn có ba mươi lượng, không biết..."

"Sáu mươi lượng... cái này cũng...", Lã đại thiếu vẻ mặt khó xử. "Lã đại thiếu, sáu mươi lượng còn không đủ ư!"

"Đại thiếu..."

"Lã đại thiếu, ngài giúp vị công tử này đi!"

Lã đại thiếu đầu đầy mây đen, liên tục lắc đầu.

Triển Chiêu hít một hơi, đưa tay vào trong ngực, định móc túi bạc cuối cùng ra, nhưng sờ được túi tiền, mà kéo nửa

ngày cũng chẳng được, cảm thấy kỳ lạ, tay chàng liền dùng sức một chút, "roạt" một tiếng, túi tiền lôi ra được, có điều vạt áo ngực cũng bị bung ra quá nửa.

"Hả?", Triển Chiêu khẽ kêu lên sửng sốt, thoáng cái khiến tất cả mọi người đều đổ dồn mắt lên người chàng.

Chớp mắt, trong ngoài y quán, một mảnh tĩnh lặng.

Chỉ thấy ánh bình minh trải khắp, gió sớm phất phơ như sương khói, chàng quân tử khiệm nhường, gương mặt tuấn tú ửng hồng, cổ áo mở ra, lộ rõ cần cổ với đường cong mỹ lệ cùng da thịt trơn bóng xung quanh xương quai xanh.

Đúng là: Ráng mây như gắm má ai thêm hồng, hừng đông gột rửa phù dung nõn nà.

"ực ực!", xung quanh vang lên tiếng nuốt nước bọt.

Triển Chiêu chỉ cảm thấy da mặt như thiêu như đốt, vội túm vạt áo cài chặt lại, rồi đưa túi tiền qua, rũ mắt lúng túng nói: "Trong đây còn có bốn mươi lượng."

Gò má ửng đỏ, tóc đen phiêu phất, hàng mi run run, lúc này mỗi một cái chau mày, mỗi một cử động của nam tử áo lam đều hệt như cảnh xuân mỹ lệ gẩy lên nốt huyền, gõ vào trái tim mỗi người.

Đừng nói là các cô nương Quần Phương lâu đã ngắn ngơ thất thần từ lâu, mà ngay cả chúng bách tính vây xung quanh và Lã đại thiếu cũng đều cảm thấy đỏ mặt tía tai, tim đập loạn nhịp.

"Được, được, được!", Lã đại thiếu ngơ ngắn nhìn Triển Chiêu, nhận lấy túi tiền, tùy ý khoát tay nói, "Chọn giúp vị công tử này năm cây linh chi bảy mươi năm và năm cây nhân sâm năm mươi năm, gói lại mang ra đây!"

Tiểu nhị bên cạnh bị ông chủ nhà mình gọi mới hoàn hồn trở lại, vội vàng chạy tới hậu đường, không lâu sau, liền mang một bọc giấy tới đưa cho Lã đại thiếu.

Lã đại thiếu cầm lấy bọc giấy, tiến lên hai bước tới trước mặt Triển Chiêu, ôn hòa nói: "Vị công tử này, trong đây là dược liệu mà công tử cần."

"Đa tạ", Triển Chiêu ôm quyền thi lễ, vươn tay định nhận gói thuốc, nhưng gã Lã đại thiếu kia lại cứ cầm chặt không buông, thình lình cái tay còn lại của gã nắm lấy cổ tay Triển Chiêu.

"Vị công tử này, chẳng hay tên gọi là chi, quê hương bản quán biết là nơi nao?"

nhìn, chỉ thấy Lã đại thiếu nhìn chằm chặp vào mình, hềnh hệch cười thô bỉ, mắt trái viết chữ "dâm", mắt phải họa chữ "đãng".

Đôi mắt sáng trừng lên, ngón tay thình

Triển Chiêu sửng sốt, ngước mắt lên

lình siết chặt, phát ra tiếng kêu rắc rắc, sát khí vần vũ bao trùm quanh thân, con ngươi lạnh lẽo bắn ra nộ khí cùng hàn quang.

Triển Chiêu một thân sát khí bừng bừng, thoáng cái liền bức Lã đại thiếu lảo đảo lùi lại sau một bước.

Trong tiệm bánh nướng, Nhất Chi Mai

kinh hoàng thất sắc kêu lên: "Ôi chao, Kim huynh, xem ra mỹ nhân kế của huynh phát huy quá mức rồi, tay Lã đại thiếu này hình như nhìn trúng Nam hiệp đó."

Bạch Ngọc Đường đập bàn giận dữ, cũng chẳng thèm che khuôn mặt tuấn tú của mình, gầm lên: "Hay cho lũ sâu mọt dâm đãng này, lại dám càn rỡ như vậy! Tiểu Kim, chúng ta há để mặc cho Tiểu Miêu bị...", nói được một nửa, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, Bạch

cảm thây có gì đó không đúng, Bạch Ngọc Đường đánh mắt sang, kinh ngạc nhận ra Kim Kiền vốn đang ngồi chếch phía đối diện chẳng biết tự khi nào đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Kim huynh đâu?"

"Tiểu Kim đâu?"

Hai người cùng đồng thời kêu lên.

Tiểu Dật chỉ ra bên ngoài cửa: "Vừa rồi lúc Lã đại thiếu nhận gói thuốc trong tay tiểu nhị, cái tên đó đột nhiên biến sắc, miệng lẩm bẩm cái gì mà, 'Hỏng rồi, không ngờ hắn lại là một tên 'boi lớp' (người tốt bụng phiên dịch: Boy Love), Tiểu Miêu sắp xù lông lên rồi...' sau đó vút một cái liền không thấy đâu nữa"

chờ họ kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bỗng nghe thấy một trận ầm ĩ bên phía y quán.

"Hả?", hai người sửng sốt, còn không

Ba người cùng quay sang nhìn, chỉ thấy một người từ trong đám đông bên ngoài y quán xông vào, thân hình gầy nhỏ, nhanh như điện xẹt thình lình nhảy vọt lên chừng hơn nửa trượng, đáp cái rầm vào trong sảnh của y quán hệt như đá tảng rơi xuống vậy, bộp bộp đi đến trước mặt gã Lã đại thiếu, quát:

"Hay cho tên to gan lớn mật nhà người, người của Ngũ trại chủ 'Ác Thử trại' chúng ta mà người cũng dám động vào, muốn chết hả!"

tôi tới đón ngài."

Mai bên cạnh nhanh tay nhanh mắt, thuận tay đỡ lấy, mới tránh cho Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường đại danh lừng lẫy giang hồ vì nhất thời khí huyết tăng vọt lên rồi bất ngờ hạ xuống mà ngã chồng bốn vó lên trời.

Chỉ thấy Kim Kiền gạt tay Lã đại

thiếu qua một bên rồi quay đầu nặn ra một nu cười với Triển Chiêu: "Công tử,

Trong tiệm bánh nướng, thân hình Bạch Ngọc Đường lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã bổ chẳng, may mà Nhất Chi như cơn lốc, thẳng một mạch tới bên ngoài trấn.

"Triển đại... Công tử...", Kim Kiền cũng vọt theo nhanh như chớp.

Triển Chiêu trừng mắt lườm Kim Kiền hồi lâu, thình lình quay người, xách theo gói thuốc lao vút ra khỏi y quán hệt

Bỏ lại Lã đại thiếu ngất xỉu nằm thẳng cẳng trên đất miệng sùi bọt mép, chúng nữ tử Quần Phương lâu lại càng kinh ngạc hết sức, còn đám bách tính mắt trợn tròn mồm há hốc rì rầm bàn tán.

"Nương tử ơi, tôi thật có lỗi với bà, hôm nay tôi đã nhìn một nam tử đến ngu người..."

"Không ngờ Lã đại thiếu ngày ngày lưu luyến chốn trăng hoa, vậy mà từ trong cốt tủy lại là một tên đoạn tụ^[2]!"

[2] Đoạn tụ: Nghĩa đen là cắt tay áo, nghĩa bóng chỉ những người đồng tính nam. Xuất phát từ điển cố: Xưa Hán Ai Đế từng sủng ái và phong chức rất hậu cho Đổng Hiền, một nam nhân có khuôn mặt kiều diễm mỹ lệ như phụ nữ. Một lần ngủ trưa Đồng Hiền gối lên tay của nhà vui ngủ. Nhà vua muốn trở mình nhưng lại sợ Đổng Hiền thức giấc bèn cắt ống tay áo của mình. Sau người ta gọi những mối tình đồng tính là những mối tình đoạn tụ.

"Haizz, đừng nói là Lã đại thiếu, dáng vẻ rúng động vừa rồi của vị công tử kia, ai mà không động lòng chứ?"

"Chính thế, chính thế, không thấy Ngũ

đương gia của cái gì mà Ác Thử trại cũng tới cướp người sao?!"

"Ác Thử trại này quả thực làm quá nhiều việc ác, ngay cả nam tử mà cũng..."

"Thói đời ngày một suy đồi, thói đời ngày một suy đồi rồi!"

Trong tiệm bánh nướng, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Tiểu Dật ngơ ngác nhìn nhau. xốc Tiểu Dật lên, lao vọt qua cửa sổ, thi triển khinh công tuyệt đỉnh, thân hình chỉ nháng lên hạ xuống mấy lần đã không thấy bóng dáng đâu nữa, tuy dáng vẻ vẫn tiêu sái phóng khoáng như thường, nhưng nhìn thế nào cũng có chút như đang chạy trối chết vậy.

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai mỗi người một bên đồng thời

Đến khi ba người đuổi tới bên ngoài trấn mới thấy bóng dáng hai người Triển, Kim vẫn như cũ, một trước một sau, một người chạy, một người đuổi.

một người gánh vác công việc của hai người, dược liệu giá một vạn năm ngàn lượng mà Triển đại nhân chỉ dùng một trăm lượng để mua, thực là quá cao minh, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ với Triển đại nhân, miên man như nước sông dào dạt...", Kim Kiền vui vẻ theo sau Triển Chiêu kêu lên.

"Quả nhiên là Triển đai nhân xuất mã,

Chậc chậc, xem ra phản ứng của Tiểu Miêu có vẻ không quá lớn, chẳng biết lúc này vuốt mông ngựa Tiểu Miêu liệu có kịp không nữa.

Thân hình Triển Chiêu thoáng khựng lại, rồi dừng bước: "Triển mỗ có đức có

năng có gì đâu, đều là nhờ vào diệu kế của Kim huynh cả."

Kim Kiền rùng mình: "Công, công đầu vẫn thuộc về Triển đại nhân, thuộc hạ chẳng qua, chẳng qua chỉ là..."

Chết rồi, chết rồi, ngay cả "Kim huynh" cũng nói ra, lần này Tiểu Miêu thật sự xù lông lên rồi.

"Công đầu thuộc về Triển mỗ?! Kế này của Kim hiệu úy có tên 'Liên hoàn mỹ nhân kế', đương nhiên công đầu phải thuộc về 'mỹ nhân', vì sao công đầu lại thuộc về Triển mỗ được?!"

"Đây, cái này... đó, cái đó... tất, tất nhiên là không thiếu được công lao của Bạch Ngũ gia..."

"Kim Kiền!", Triển Chiêu thình lình

xoay người lại, thân hình cứng ngắc, giọng nói trầm trầm run run, sát khí từng đợt từng đợt tấn công vào thần kinh yếu ớt của Kim Kiền: "Hay cho 'Liên hoàn mỹ nhân kế' của ngươi, lại dám đem Bạch Ngọc Đường và Triển mỗ làm, làm..."

Kim Kiền cơ hồ co rúm lại thành một đống, toàn thân trên dưới đều run cầm cập: "Thuộc hạ, thuộc hạ..."

đen kịt, khí tức nặng nề, ngón tay xách gói thuốc hết thả rồi lại nắm chặt, hết nắm chặt rồi lại thả ra, khiến cho Nhất Chi Mai đuổi theo phía sau trông thấy mà cũng kinh hãi khiếp đảm.

Cơn thịnh nộ của Triển Chiêu ngập tràn trong ngực, sắc mặt u ám, hai mắt

"Bạch huynh, Nam hiệp sẽ không đem Kim huynh giết để xả hận dưới cơn thịnh nộ chứ?"

"Cái tên Kim Kiền này chết cũng không đáng tiếc!", Bạch Ngọc Đường nheo đôi mắt hoa đào, nghiến răng nghiến lợi căm hận nói, "Chỉ là, trước giờ Khai Phong phủ vẫn luôn bao che

khuyết điểm cho nhau, cái tên xú miêu kia xưa nay hay mềm lòng... Hừ!"

Tiểu Dật liếc nhanh Kim Kiền đang

co rúm dưới đất một cái, lạnh lùng nói: "Ít nhất cái tên họ Kim này cũng thực sự chỉ dùng một trăm lượng bạc mà mua được dược liệu có giá một vạn năm ngàn lượng", trong lòng lại thêm một câu: Hắn còn lén kiếm thêm được hơn ba mươi lượng nữa.

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt Triển Chiêu nhất thời hòa hoãn đi vài phần.

Mặc dù Kim Kiền cúi đầu rụt vai,

nén trong ngực nhất thời giảm xuống năm mươi phần trăm, tế bào não trong nháy

không dám liếc trộm Triển Chiêu một cái, nhưng chỉ bằng kinh nghiệm phong phú quanh năm được tắm trong sát khí hùng hâu của Ngư tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, lập tức nhận ra trước tiên rằng sát khí của con mèo nào đó đã tiêu tán đi chừng mười lăm phần trăm, áp lực đè

mắt liền khôi phục lai công nặng bình thường, đầu lưỡi thuân thế trượt ra, lời lẽ biên giải thao thao bất tuyết cũng cuôn trào: "Triển đại nhân minh giám! Thuộc hạ cũng vì nghĩ cho tính mang của bệnh nhân quan trọng trong thành Biện Lương cùng

muốn sống, đau, đau đến chết đi sống lại...", vừa nói, Kim Kiền còn cố ý nấc lên ở những âm cuối, gạt nước mắt như thật, trên thực tế là đang lau mồ hội lanh chảy xuống mặt. Sát khí của người trước mặt dần dần

ha vốn đinh xung phong đi đầu, xả thân làm gương, ngặt nỗi tướng mao của thuộc hạ... Thuộc hạ vô năng, không cách nào thay Triển đại nhân phân ưu, thuộc hạ thực vô cùng đau đớn, đau đến không

các thôn dân thôn Du Lâm! Chỉ là thời gian cấp bách, thuộc ha ngu đốt, chỉ có thể nghĩ ra cái kế vụng về này. Khiến cho Bạch Ngũ hiệp và Triển đại nhân hao tổn tinh thần, thực sư là hết cách rồi, thuộc tiếng thở dài phát ra từ miệng Triển Chiêu: "Sắp trưa rồi, chúng ta nên mau mau mang dược liệu về thôn Du Lâm thôi."

Kim Kiền như trút được gánh nặng

tiêu tán, im lăng hồi lâu, chơt nghe một

trong lòng, thở phào một tiếng, ngước mắt lên nhìn một cái, chỉ thấy Triển Chiêu đã xoay người đi trước, liền vội vàng đuổi theo sau.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai và Tiểu Dật cũng theo sát, đi bên cạnh Kim Kiền.

Nhưng vừa mới đi chưa được nửa

"Nếu nói như thế, thì vì sao lúc Nam hiệp móc túi tiền trong ngực ra lại làm

Toàn thân Kim Kiền cứng đờ.

dăm, đã thấy thân hình Triển Chiêu thoáng khưng lại, hỏi: "Kim hiệu úy, trong lúc nhét túi tiền vào ngực Triển mỗ, trước khi Triển mỗ tới y quán, có phải ngươi đã động tay động chân gì đó

không?"

vat áo bi bung ra?", Nhất Chi Mai nghi hoặc hỏi.

"Cái, cái đó...", Kim Kiền miệng lúng búng.

Triển Chiêu hơi nghiêng đầu, con người thoáng co lại.

"Thuộc hạ chỉ là đem dây túi tiền

buộc vào áo lót trong của Triển đại nhân", Kim Kiền vội vàng giải thích ngắn gọn.

Nhất Chi Mai ho khan một tiếng, Tiểu Dật lạnh mặt không nói gì.

Triển Chiêu lập tức dừng lại, sau đó tiếp tục phi về trước rất nhanh, chầm chậm nói: "Thủ đoạn của Kim huynh thật hay."

lạnh từ đầu tới chân, buốt thấu tim, hai chân run rẩy không ngừng, cơ hồ không thể bước đi được.

Nhất Chi Mai và Tiểu Dật liếc Kim Kiền một cái, khẽ lắc đầu, tiếp tục đi.

Ngữ khí bình bình nhưng lại khiến Kim Kiền cảm thấy như bị giội nước

Chỉ có Bạch Ngọc Đường vẫn chậm rãi đi, tụt lại sau mấy bước, cúi đầu nhòm quần áo cả người trên dưới không dính một hạt bụi, không chút hao tổn gì, thốt nhiên cảm thấy vô cùng sung sướng, nhỏ giong lẩm bẩm:

"May quá, may quá, quần áo của Ngũ

gia ta vẫn nguyên vẹn, cảnh xuân chưa bị lộ ra ngoài..."

Bốn người vội vã chạy, cuối cùng trước giờ Ngọ đã về đến thôn Du Lâm, vừa vào thôn, liền thấy một người đứng

ở đầu thôn lo lắng đi đi lại lại, một thân áo dài nho sinh, mi mày đoan chính, đó chính là Nhan Tra Tán, ca ca của Tiểu Dật.

"Ca ca, sao huynh lại ở đây?", Tiểu Dật vội chạy lên hỏi. "Khâm sai?", Bạch Ngọc Đường nhướng mày.Nhất Chi Mai thân hình thoáng động."Thánh chỉ?", Kim Kiền nghi hoặc,

Có khâm sai đến tuyên thánh chỉ, điều

thảo dân lâu rồi "

thầm nghĩ:

Nhan Tra Tán nhìn thấy bốn người họ, liền thở phào một tiếng, ôm quyền thi lễ nói: "Triển đại nhân, cuối cùng ngài cũng về rồi, có khâm sai của Đông Kinh Biện Lương đến tuyên thánh chỉ, đã đơi ở nhà

này không lạ, lạ là ở chỗ khâm sai sao lại đến nhanh như vậy chứ?!

Dọc đường đi, Tiểu Miêu và phủ nha liên lạc với nhau rất chặt chẽ tỉ mỉ, sáng sớm nay còn cấp tốc truyền tin về Khai Phong phủ, nếu khâm sai này là người của Khai Phong phủ... có điều nơi này cách Khai Phong phủ ít nhất một ngày đi đường, rạng sáng dùng bồ câu đưa thư, chưa tới Ngọ đã có khâm sai tới... cứ coi như dùng trực thăng đi nữa cũng

Triển Chiêu thoáng kinh ngạc, hơi gật đầu, rồi tăng nhanh cước bộ, cả đoàn người vội vã lướt tới bên ngoài sân viện

không nhanh như vây chứ?!

viện hoang phế, một con tuấn mã cao to buộc ở cổng, toàn thân tuyền một màu tuyết trắng, chẳng có lấy nửa cọng lông màu sắc khác, yên ngựa lộng lẫy, thêu vàng viền bạc, không giống vật bình thường.

Kim Kiền không khỏi nhíu mày, nghĩ

nhà Nhan Tra Tán, chỉ thấy trước sân

bụng:

Con ngưa này mới nhìn là biết thiên lý

thần câu, vô cùng quý giá, tuyệt đối không phải phong cách mộc mạc giản dị của Khai Phong phủ, xem ra thân phận người đến truyền thánh chỉ nhất định không phải tầm thường.

Đến khi mấy người họ đi qua sân viện, tiến vào gian chính, liền thấy một người đang ngồi giữa nhà, chân bắt chéo, chậm rãi uống trà, thấy bọn Triển Chiêu, liền thong thả đặt tách trà trong tay

xuống, vỗ vỗ vạt áo, chầm chậm đứng dậy ôm quyền cười sang sảng, nói:

"Triển đại nhân, đã lâu không gặp!"

Một thân áo gấm, dáng thẳng như cán bút, mặt mày trắng nõn, mũi mắt tuy đoan chính đấy, nhưng gương mặt lại ẩn nét độc ác, ngang ngược, chính là Hoàng Can phó chỉ huy sứ cấm quân.

Kim Kiền chỉ cảm thấy một dự cảm

không lành dâng lên trong lòng: Có nhầm không đấy?! Nhân vật phản diện bám cạp váy nhà lão cua kia lại chính là khâm sai?!

Hồi tám

Thôn Du Lâm khâm sai gây trở ngại,

chế giải dược bộc lộ chút tài năng.

Từ khi Kim Kiền gia nhập Khai Phong phủ tới nay, khâm sai là chức vu được "đồng chí" lão Bao của Khai Phong phủ độc quyền chiếm lĩnh, cho nên vừa nghe tới hai từ "khâm sai", Kim Kiền liền nhận định theo quán tính, người tới đương nhiên là người của Khai Phong phủ, nhưng van van lần cũng chẳng ngờ được vị khâm sai này thế nào lại là Hoàng Can...

Liếc mắt nhìn thể trận các nhân vật trước mặt, trong đầu Kim Kiền liền xẹt qua một chuỗi danh từ giải thích với ngụ ý không lành:

Hoàng Can, giữ chức vụ quan trọng, phó chỉ huy sử cấm cung, người bà con xa bám cạp váy của Bàng thái sư - Bàng Cát, tử địch của Bao đại nhân Khai Phong phủ, thân mang thánh chỉ, đang giữ chức khâm sai... lúc này đứng chéo trước mặt Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu.

Nhất Chi Mai, một "gốc mai" tiếng trộm lan xa, khâm phạm quan trọng, mới còn tươi rói... lúc này đang nghênh ngang đứng chếch phía sau Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, Triển Chiêu.

Triển Chiêu, Ngư tiền tứ phẩm đới

nằm trong danh sách cho vào "bếp lò"

đao hộ vệ, môn hạ đắc lực của Bao đại nhân Khai Phong phủ, lúc này thân mang thánh mệnh, nội trong bảy ngày phải bắt giữ giang hồ đệ nhất đạo tặc, Nhất Chi Mai, về quy án, tìm lại Thanh Long châu... hiện tại với vẻ mặt bình thản ung dung đứng giữa khâm sai và khâm phạm.

Trời ạ! Cảnh tượng này cũng quá không hài hòa đi!

Kim Kiền đầu đầy mồ hôi lạnh liếc Triển Chiêu một cái.

Chỉ thấy Triển Chiêu thoáng sửng sốt khi nhìn thấy Hoàng Can, liền ôm quyền thi lễ, bình tĩnh như thường, nói: "Hoàng chỉ huy sứ, Triển mỗ có lễ."

"Triển hộ vệ không cần khách khí", Hoàng Can ôm quyền đáp lễ nói, lại hướng Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai phía sau Triển Chiêu, hỏi: "Chẳng hay hai vị này là?"

Đuôi mày Kim Kiền nhảy lên một cái.

đến đây, liền quay người ôn hòa nói với Bach Ngoc Đường và Nhất Chi Mai: "Hai vị, nay Triển mỗ còn có công vụ phải làm, mong hai vị trước hãy cùng huynh đê Nhan gia lánh qua phòng bên một lát, Triển mỗ sẽ lập tức đến ngay." Những lời này vừa nói ra, liền thấy Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày, phe phẩy quạt đi ra phía cửa: "Ôi chao ơi, Tiểu Miêu đại nhân ngại mấy người

chúng ta vướng bận, chúng ta vẫn nên tìm

chỗ nào mát mẻ uống trà thì hơn!"

Triển Chiêu hơi cúi xuống, nghiêm

trang nói: "Hai người này chính là bằng hữu trên giang hồ của Triển mỗ, lần này đến đây là giúp Triển mỗ một tay", nói "Bạch huynh nói rất phải", Nhất Chi Mai thong thả đi ra ngoài.

"Nhan Tra Tán và tiểu đệ Nhan Tra Dật xin cáo lui trước", Nhan Tra Tán cũng kéo Tiểu Dật lui ra.

Đồng chí Nhất Chi Mai, khâm phạm quan trọng, cứ như vậy mà nghênh ngang đi ra ngoài sao?

Kim Kiền nhất thời còn chưa kịp hoàn hồn.

"Kim hiệu úy, còn không mau hành lễ

với Hoàng chỉ huy sứ?", giọng không vui của Triển Chiêu vang tới.

Kim Kiền cả kinh, lúc này mới phát hiện Triển Chiêu và Hoàng Can đều đang nhìn mình, liền vội vàng ôm quyền thi lễ nói: "Khai Phong phủ Tòng hiệu úy lục phẩm Kim Kiền bái kiến Hoàng chỉ huy sứ."

Hoàng Can cười nói: "Kim hiệu úy không cần đa lễ, Triển hộ vệ cũng vậy, chúng ta đều là mệnh quan của triều đình, hà tất phải khách khí như thế, nào, cùng ngồi xuống đi!"

"Thánh chỉ chưa tuyên, Triển mỗ sao

dám ngồi?", Triển Chiêu lưng thẳng như cán bút, không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp.

Kim Kiền cũng giống như Triển Chiêu, không dám có nửa phần sơ suất.

"Triển hộ vệ không cần phải câu nệ như vậy, là Thánh thượng không yên lòng chuyện Triển hộ vệ truy tìm tung tích của Thanh Long châu, nên phái Hoàng mỗ đến giúp Triển hộ vệ một tay, nếu nói là

thánh chỉ, cũng chỉ là Thánh thượng khẩu dụ, lệnh cho Triển hộ vệ nội trong bảy ngày phải tìm Thanh Long châu về mà thôi", Hoàng Can cười nói, "Mọi người không cần phải câu nệ quá, ngồi đi."

Nói đến đây, Hoàng Can ngồi xuống trước, mim cười, nhìn hai người Triển, Kim.

Lúc này Triển Chiêu, Kim Kiền mới lần lượt ngồi xuống.

Hoàng Can cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, hỏi: "Chẳng hay tung tích của Thanh Long châu đã có manh mối gì chưa?"

"Không giấu gì Hoàng chỉ huy sứ, Thanh Long châu vẫn chưa rõ tung tích", Triển Chiêu đáp. chưa rõ tung tích? Vậy... vậy còn tung tích của Nhất Chi Mai và Bách Hoa Công Tử?"

"Hå?!", Hoàng Can biến sắc, "Vẫn

Triển Chiêu tiếp tục nhàn nhạt trả lời: "Triển mỗ thất trách, cũng chưa tìm được tung tích của hai người này!"

Nghe vậy Kim Kiền không khỏi len

lén liếc mắt sang, thầm nghĩ: Bây giờ công phu nói xạo của Tiểu Miêu càng dùng càng thành thục, nói dối mà không chớp mắt, mặt không đỏ, tim không đập nhanh, xin bái phục, bái phục.

"Cũng không hề có chút tin tức gì

vậy phải làm thế nào bây giờ?!"

"Hoàng chỉ huy sứ không cần phải lo

sao?!", Hoàng Can kinh ngac nói, "Vây,

lắng, Triển mỗ đã tìm được thuốc giải có thể giải độc cho Thái hậu rồi."

"Triển hộ vệ nói có thật không?!",

Hoàng Can vui mừng quá đỗi, kêu lên: "Giải được đang ở đâu? Vì sao còn không mau mau mang về Đông Kinh Biện Lương?"

"Hoàng chỉ huy sứ hãy thư thả một chút, chó nóng vội, giải được còn chưa luyện chế được, phải bốn ngày nữa mới có", Triển Chiêu đáp.

"Còn chưa luyên thành? Phải đơi bốn ngày nữa?", Hoàng Can kinh ngac, nhíu mày tính toán, "Triển hộ vệ, nếu là bốn ngày nữa, trừ ngày hôm nay ra, thì thời han bảy ngày chỉ còn chưa đầy một ngày, cứ coi như hỏa tốc trăm dặm đưa về, cũng là cố gắng lắm mới kip... Triển hô vê, vì sao không lập tức đưa người luyên chế giải dược về thành Biên Kinh chế thuốc giải, giải được luyện thành là có thể lập tức đưa vào cung, há chẳng phải là tốt hơn đơi suông ở đây?"

"Hoàng chỉ huy sử không biết đấy thôi, quá trình luyện chế giải dược vô cùng phức tạp, hơn nữa người luyện chế giải dược trong bốn ngày phải lấy máu để nuôi thuốc..."

"Lấy máu để nuôi thuốc?!", Hoàng chỉ

huy sử nghe mà sửng sốt, "Dám hỏi Triển hộ vệ, máu này là lấy thế nào?"

Triển Chiêu thoáng ngưng lại, sau đó

đáp: "Mỗi ngày trong lúc luyện chế giải dược cần phải trích hai giọt máu, một giọt của người từng uống qua trăm loại dược thảo, giọt còn lại phải là của người từng thử qua trăm loại độc."

"Hoang đường! Thực là quá hoang đường!", Hoàng chỉ huy sứ kinh hoàng thất sắc, "Lại dùng máu người chế thuốc, quả thực nghe mà rợn người, Triển hộ vệ, chắc không phải ngài bị bọn giang hồ thuật sĩ lừa gạt chứ..."

Lời còn chưa dứt, đã nghe bên ngoài phòng vang lên tiếng hừ lạnh âm trầm:

"Hừ! Nghe mà rợn người? Không bằng nói người đúng là kẻ nông cạn quê mùa!"

Một bóng đen tựa như u hồn lướt từ ngoài cửa vào, người đến một thân y phục đỏ tía sặc sỡ, râu tóc bạc trắng, mặt xanh lét, môi trắng bệch, nếu không phải hiện tại đang là chính Ngọ, giữa thanh thiên bạch nhật, người bên cạnh nhất định

sẽ cho rằng mình đã nhìn thấy oan hồn. Chính là Nhị sư phụ của Kim Kiền, "Quỷ thần Độc thánh".

Hoàng Can cả kinh nhảy dựng khỏi ghế, quát lên: "Ngươi, ngươi là kẻ nào?!"

Độc thánh chẳng thèm liếc mắt nhìn Hoàng Can, đi thẳng tới trước mặt Kim Kiền, vươn bàn tay tái xanh ra hỏi: "Dược liệu đâu?"

Kim Kiền lập tức nhảy dựng lên, đang định đáp lại thì thấy Triển Chiêu hệt như một cơn gió quét đến trước mặt, ngăn giữa Độc thánh và Kim Kiền, móc từ dược liệu đang ở chỗ vãn bối."
Đôc thánh liếc xéo Triển Chiêu một

trong ngực ra gói thuốc, nói: "Tiền bối,

cái, cầm lấy gói thuốc, rồi lạnh lùng nói với Kim Kiền: "Còn không đi hỗ trợ?", nói đoạn, Độc thánh liền quay người về phía cửa.

"Vâng!", Kim Kiền giật mình một cái, theo phản xạ có điều kiện lập tức đi theo Độc thánh, nhưng còn chưa đi được bước nào đã bị Triển Chiêu ở phía trước cản lại.

"Tiền bối, Kim hiệu úy và Triển mỗ còn có công vụ phải làm, nếu tiền bối công vụ sẽ lập tức tới giúp", Triển Chiêu nói.

Độc thánh dừng cước bộ, chầm chậm quay đầu, âm trầm trừng mắt nhìn Triển Chiêu.

cần người trợ giúp, xin hãy đợi đến khi Triển mỗ và Kim hiệu úy hoàn thành

Triển Chiêu chắn trước mặt Kim Kiền, thân thẳng như tùng bách, bất động như núi.

Kim Kiền cúi đầu, đôi mắt nhỏ đảo nhanh như chớp, hết liếc bên này, lại ngó bên kia, cuối cùng không có gan nói ra nửa chữ, chỉ đành rụt cổ cong người, co Trái lại, Hoàng Can thấy Độc thánh không thèm đếm xỉa gì đến mình, lại có dáng vẻ không coi ai ra gì như vây thì

không khỏi có chút bực bội, bước lên nói: "Ngươi rốt cuộc là kẻ nào, lai

rúm ở một bên.

Hoàng Can.

dám..."

Hoàng Can còn chưa nói xong, đã thấy Độc thánh vung tay một cái, luồng khói đen từ ống tay áo phun thẳng vào

Hoàng Can kia thân là phó chỉ huy sứ cấm quân, cũng coi như có vài phần bản lĩnh, trong cơn kinh hãi liền lách người

qua, tránh được luồng khói đen trong gang tấc.

Mà luồng khói đen kia phun trúng chiếc ghế gỗ Hoàng Can vừa ngồi.

"Xèo xèo...", khói xanh cùng thứ mùi

gay mũi xông lên, chiếc ghế bị luồng khói kia làm cho thủng một lỗ.

Sắc mặt Hoàng Can nhất thời trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh tuôn đầy đầu.

"Độc, Độc thánh tiền bối... vị này là phó chỉ huy sứ cấm quân Hoàng Can, Hoàng đại nhân, đồng thời là khâm sai thượng...", Kim Kiền vừa nhìn thấy dáng vẻ đó của Độc thánh đã bị dọa tới nỗi phải lập tức xông ngay đến, vừa giải thích với Nhị sư phụ vừa nháy mắt ra hiệu, lòng thầm kêu lên:

đại nhân đến truyền khẩu du của Hoàng

Nhị sư phụ lão nhân gia người ngàn vạn lần phải kiềm chế một chút, vị này ít nhiều cũng coi như khâm sai, nếu đắc tội thì con sẽ gặp xui xẻo lớn đó!

"Độc, Độc thánh?!", Hoàng Can biến sắc, "Là vị Độc thánh nào? Chẳng lẽ là vị 'Quỷ thần Độc thánh' đã mất tích mười năm trước trên giang hồ?!"

Kim Kiền nhìn Hoàng chỉ huy sứ, vô cùng thành thật gật gật đầu.

"Không phải là mười năm trước khi Độc thánh và Y tiên quyết chiến đã đồng quy vu tận...", Hoàng Can kinh hãi nói.

"Hai vị tiền bối chỉ là cùng quy ẩn giang hồ mà thôi", Kim Kiền đáp.

Triển Chiêu ôm quyền: "Không giấu gì Hoàng chỉ huy sứ, người Triển mỗ nói có thể luyện chế giải được, chính là Y tiên tiền bối và Độc thánh tiền bối đã tái xuất giang hồ đang đứng trước mặt đây."

Hoàng Can đã không còn biết nên bày loại vẻ mặt nào nữa, "Là hai vị tiền bối này đã luyện chế giải dược?!"

"Y tiên tiền bối cũng đang ở đây?",

"Đúng vậy!", Triển Chiêu đáp.

Hoàng Can kinh hãi ngu người ngay tại chỗ, hai mắt trọn tròn.

Ba người, anh hỏi một câu, tôi đáp một câu, đá qua đá lại, Độc thánh nghe mà mất kiên nhẫn, chân mày nhíu chặt, trầm giọng quát Kim Kiền: "Còn không đi?" Triển Chiêu cứ hệt như một pho tượng Phật đứng chắn trước mặt Kim Kiền, nửa bước cũng không cho đi, còn cau mày liếc mắt, hàn quang lạnh thấu xương bắn qua.

Kim Kiền cả người như bừng tỉnh, chân liền tư đông bước về trước, nhưng

Kim Kiền nhất thời không dám mảy may cử động.

Thế là, tình huống lại trở về tình trạng trầm mặc, quỷ dị, Độc thánh cùng Triển Chiêu bốn mắt gườm nhau, cho tới khi một lão nhân gương mặt phương phi hồng hào, thân vận áo trắng thong thả bước vào hệt như đang dao bước đình vắng

"Ta nói Độc lão đầu nhà ngươi này,

vây, lão nhân thở dài nói:

có đi lấy thuốc thôi mà cũng lâu như vậy hả?"

Triển Chiêu vừa thấy người tới, liền vội vàng ôm quyền thi lễ: "Triển Chiêu

bái kiến Y tiên tiền bối."

"Kim Kiền bái kiến tiền bối!", Kim

Kiền cũng ôm quyền nói.

Hoàng Can hai mắt càng trợn tròn, kinh hãi hô lên: "Y tiên quỷ kiến sầu?" chỉ là liếc thấy Triển Chiêu và Độc thánh gườm nhau, liền nói: "Độc lão đầu, ngươi sao lại luyện mắt cùng tên nhóc xinh đẹp này như chọi gà vậy? Tuổi cũng đã một đống rồi, sao còn ganh đua với đám thanh niên làm gì?"

Vị Y tiên kia cũng hệt như Độc thánh, căn bản vốn không nhìn thấy Hoàng Can,

Độc thánh liếc xéo Triễn Chiêu một cái, nói: "Hắn không cho ta đưa người đi."

"Đưa người?", Y tiên thoáng sửng sốt, nhìn Độc thánh một cái, lại liếc Kim Kiền mặt mày đau khổ đang bị Triển Chiêu chắn ngang sau lưng, liền hiểu rõ, cho cùng vẫn là quan sai của Khai Phong phủ, nay người muốn tìm người trợ giúp, đương nhiên phải có sự đồng ý của cấp trên hắn chứ!"

không khỏi lắc đầu cười nói: "Ai da, Đôc lão đầu, tên tiểu tử ho Kim này suy

Kim Kiền vội vàng gật đầu.

Y tiên lại trưng ra vẻ mặt điềm đạm hòa nhã cười nói với Triển Chiêu: "Tên nhóc xinh đẹp, việc luyện chế giải dược này không hề dễ dàng, hai lão già chúng ta cũng không còn trẻ nữa, nói thực là lực bất tòng tâm, nếu người không ngại, có thể cho hai lão già chúng ta mượn tên

tiểu tử bên canh kia làm trơ thủ không?"

bối không thả người, chỉ là lúc này vãn bối và Kim hiệu úy còn có công vụ phải làm, đợi đến khi chúng vãn bối bàn giao công vụ hoàn tất với khâm sai đại nhân, hai vị tiền bối có gì sai bảo, chúng vãn bối sẽ tận lực hoàn thành, tuyệt không khước từ", Triển Chiêu cung kính đáp, thân hình vẫn như cũ chẳng chút nhúc nhích.

"Hai vi tiền bối, không phải là vãn

Những lời này vừa được thốt ra, đừng nói là sắc mặt Hoàng Can vô cùng khó

nào là khâm sai?"

"Khâm sai?", Y tiên ngạc nhiên, "Tên

coi, mà ngay cả vẻ mặt của Triển Chiêu cũng thay đổi, Kim Kiền thì đầu đầy mây đen, thầm nghĩ:

Chậc chậc, hai người cũng thất chẳng

thèm nể mặt người ta tí nào cả, Hoàng Can là người sống sờ sờ ra đấy, đứng lù lù ở đây cả nửa ngày trời, vậy mà hai người lại không thèm liếc mắt!

"Khụ khụ, Y tiên tiền bối, Hoàng Can, Hoàng chỉ huy sứ đây chính là khâm sai do Thánh thượng phái tới", Kim Kiền ho khan hai tiếng, giải vây nói.

Lúc này Y tiên mới chính thức liếc Hoàng Can một cái, nói: "Ngươi là khâm •

"Đúng vậy", Hoàng Can đáp.

"Chuyện giải được này ngươi đều đã nghe cả rồi chứ?"

"Vãn bối đã nghe cả rồi."

Y tiên gật gật đầu, lại quay sang nói với Triển Chiêu: "Hắn nói biết cả rồi, công vụ của các ngươi đã bàn giao xong, còn không theo chúng ta đi?!"

"Hả?", Triển Chiêu và Kim Kiền cùng sửng sốt.

Hoàng Can cũng kinh ngạc, vội nói: "Khoan đã..."

Lời còn chưa nói xong, đã thấy Độc thánh thình lình quay đầu lại, âm trầm trừng mắt nhìn Hoàng Can.

"Khâm sai còn có chuyện gì sao?", Y tiên vuốt râu cười đến là thân thiện hỏi.

"Không, không có gì...", Hoàng Can không khỏi lùi lại một bước, ôm quyền nói: "Nhị, nhị vị tiền bối xin cứ tùy ý."

"Triển mỗ cáo lui", Triển Chiêu ôm

quyền.

"Kim Kiền xin cáo lui", Kim Kiền cũng ôm quyền.

"Không cần đa lễ, Triển hộ vệ, Kim hiệu úy, xin mời, chớ nên để hai vị tiền bối đợi lâu", Hoàng Can vội vàng đáp, đuôi mắt lại liếc cái ghế vừa bị khói độc làm thủng một lỗ, lau lau mồ hôi lạnh trên trán rồi lại thở phào một hơi.

Chẳng ngờ Y tiên đã đi đến cửa lại quay đầu nói: "Khâm sai đại nhân, nay chuyện luyện chế giải dược đã gấp đến độ lửa cháy sém lông mày rồi, nếu khâm sai đại nhân không có chuyện gì làm, có

thể cùng chúng ta ra hậu viện giúp một tay không?"

"Vãn bối?!", Hoàng Can chỉ vào mũi mình, ngạc nhiên nói.

Triển Chiêu và Kim Kiền cũng đồng thời đưa mắt nhìn Y tiên, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Chỉ thấy Y tiên mim cười, Độc thánh lạnh lùng, nhìn chằm chằm Hoàng Can.

"Đương nhiên là được, đương nhiên là được", Hoàng Can gật đầu như bổ củi, chỉ cần hai bước đã tới cửa rồi, "Hoàng mỗ có thể góp một phần tâm sức để luyện chế giải dược, quả thực đó là vinh hạnh của Hoàng Can rồi."

Ba người Triển Chiêu, Kim Kiền, Hoàng Can theo hai vị tiền bối rảo bước ra hậu viện, chỉ thấy chính giữa hậu viện

đang đặt một nồi đất rất lớn với đường kính hơn ba thước, phía dưới củi đang cháy lách tách, khói bốc lên cuồn cuộn, Nhất Chi Mai đang đứng bên cạnh xách thùng gỗ đổ nước vào nồi, Bạch Ngọc Đường thì ngồi xồm, tay cầm chiếc quạt "phong lưu thiên hạ chỉ mình ta" đang ra sức quạt phành phạch cho củi cháy, còn

Nhan Tra Tán và Tiểu Dật thì vận chuyển những gói thuốc chất thành đống từ sương phòng ở gian trong ra.

"Hai vi tiền bối... đây là...", Triển

ngạc nhiên, mở miệng hỏi.

"Ngắn ra đó làm gì?! Còn không mau
đi bổ đống củi bên kia ra?!", Y tiên đổi

luôn thái độ hòa nhã dễ gần vừa rồi, lanh

giong quát.

Chiêu thấy cảnh tương này thì không khỏi

Y tiên danh chấn giang hồ mấy chục năm, tuyệt không nói chơi, một tiếng quát này mang theo khí thế phi thường cùng sức mạnh to lớn, có thể so với khí thế thăng đường thẩm án.

"Vâng!", Triển Chiêu không khỏi chấn

của Bao đại nhân Khai Phong phủ lúc

động, vội vã bước hai bước đến bên đống củi, đặt thanh Cự Khuyết xuống, cầm rìu lên, bổ từng thanh củi.

"Khâm sai đại nhân, mời đi ra giếng nước ở sân bên ngoài múc hai thùng nước vào đây!", Y tiên lại sai Hoàng Can, mặc dù xưng là "khâm sai đại nhân", nhưng trong lời nói lại mang theo ngữ khí ra lệnh.

Hoàng Can sắc mặt cứng đờ, nhưng vẫn y lời nhấc đòn gánh lên, gánh hai "Tên nhóc lông trắng, còn không

thùng nước đi ra ngoài.

nhanh khuấy nước trong nồi lên!", Y tiên lại quát Nhất Chi Mai.

"Vâng...", Nhất Chi Mai dựng thẳng lưng, lịch bịch chạy đến phòng bếp tìm một cái muôi sắt đến, rồi nhún mình một cái liền nhảy lên mép nồi, ngồi xổm xuống bắt đầu dùng muôi sắt khuấy khuấy.

"Còn tên tiểu tử Bạch gia kia, ra sức nữa lên, xem ngọn lửa người quạt kìa, phập phà phập phù! Chẳng lẽ đường đường là người của Hãm Không đảo mà

ngay cả bản lĩnh quạt cho lửa cháy lên mà cũng không có sao?", Y tiên lại quát Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngắng đầu lên, da mặt giật giật, khuôn mặt tuấn tú đã sớm bị khói lửa hun cho lấm lem, một vệt đen, một vệt xám quẹt ngang mặt, nào còn là Cẩm mao thử tiêu sái của giang hồ nữa, hoàn toàn là một con chuột xám mới chui ra khỏi hang.

"Hai tên nhóc Nhan gia, chuyển thuốc xong rồi thì nhanh đến nhà bếp nấu cơm đi! Hơn ba mươi nhân khẩu trong thôn toàn bộ đều đang nằm trong phòng chờ các ngươi đưa cơm đấy, đứng đực ra đấy

làm gì, còn chưa đợi đến lúc độc phát thì tất cả đã chết đói hết rồi!"

Nhan Tra Tán và Tiểu Dật cúi đầu đặt hai gói thuốc cuối cùng xuống, rồi vội vội vàng vàng chạy té khói xuống bếp, cứ hệt như sau lưng có hổ dữ, sói đói vậy.

Quát tháo một loạt mệnh lệnh xong, Y tiên ngó quanh một vòng, gật gật đầu, lúc này mới quay sang nhìn Kim Kiền.

"Tiền bối có gì cứ sai bảo, vãn bối xin cúc cung tận tụy dẫu chết cũng không từ!", Kim Kiền vội biểu thị quyết tâm.

liền thay đổi, lại biến thành lão nhân hiền từ, hòa ái dễ gần, vô cùng thân thiết, nói với Độc thánh bên cạnh: "Độc lão đầu, phối phương của giải được."

"Như vậy rất tốt", vẻ mặt của Y tiên

Độc thánh nãy giờ vẫn im lặng liền rút một quyển trục từ tay áo rộng thùng thình đưa cho Kim Kiền.

Kim Kiền rút dây buộc quyển trục,

mở ra nhìn một cái, quyển trục này dài hơn sáu thước, trên đó ghi chép dày đặc toàn bộ phối phương về cách sao thuốc chế đan, bất luận là thời gian nào cho mấy tiền loại dược liệu nào, hay cách

khống chế đô lửa ra sao, ngay cả lúc nào

cũng đều viết rõ ràng mạch lạc, tỉ mỉ chi tiết, Kim Kiền xem mà đầu váng mắt hoa một hồi.

thêm nước và nên thêm mấy bát nước,

"Tiền bối... đây là..."

"Đây là phối phương và cách điều chế của giải được, ngươi cứ dựa theo những gì viết trên đó mà làm!", Y tiên mim cười nói.

Hả? Kim Kiền nghe mà ngạc nhiên.

Nhất Chi Mai kinh ngạc kêu lên: "Hai vị tiền bối định để Kim hiệu úy luyện

thuốc?!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời ngừng công việc trong tay lại, vẻ mặt sửng sốt nhìn hai người Y tiên, Độc thánh.

"Có gì là không thể?", Độc thánh sa sầm mặt, quét mắt một vòng hỏi.

"Hai vị tiền bối!", Hoàng Can gánh hai thùng nước chạy tới, đặt gánh nước xuống, ôm quyền nói: "Luyện chế giải dược là chuyện đại sự, hai vị tiền bối sao có thể khinh suất như vậy được?"

"Hừ! Chẳng qua chỉ là luyện chế mấy viên giải được, do quan môn đại..."

"Vãn bối chỉ là trợ thủ, đương nhiên hai vị tiền bối sẽ ở bên cạnh chỉ đạo!", Kim Kiền nhảy vội lên xen vào một câu, cắt ngang mấy từ "quan môn đại đệ tử" đã trượt ra đến đầu môi của Độc thánh.

"Quan môn^[1] đại... cái gì?", dường như Bạch Ngọc Đường rất có hứng thú đối với nửa câu còn lại chưa nói ra của Độc thánh.

[1] Ở đây "quan môn" lại có nghĩa là đóng cửa.

sao có thể lộ liễu phô trương được, đương nhiên là phải đóng chặt cửa lớn, kín đáo tiến hành mới tốt!", Kim Kiền lại vội vàng kêu lên.

"Ùm, tên nhóc họ Kim nói rất đúng",

"Quan môn đại cát, quan môn đại cát! Việc luyện chế giải được bí mật như vậy,

Y tiên vuốt râu trịnh trọng ra lệnh, "Tên nhóc lông trắng, đi đóng cửa sân viện lại, tránh cho mấy thứ đồ tạp nham gì đó chạy vào gây rối", nói xong còn "vô tình" liếc Độc thánh một cái.

Độc thánh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Nhất Chi Mai vẻ mặt khó hiểu, không thể không y lệnh chạy ra sân trước, đóng cửa lớn lại rồi quay trở về.

Y tiên nói với Kim Kiền: "Ngươi trước cứ căn cứ những gì viết trên quyển truc này mà chế thuốc, nếu có chỗ nào

không rõ thì đến hỏi ta."

Nói rồi, cũng giống như Độc thánh, Y tiên lùi về sau hai bước, khoanh tay đứng

nhìn.

Kim Kiền nhìn lướt qua dáng vẻ như nói "tự túc đi con" của Y tiên, Độc thánh, lại nhìn sang khuôn mặt ngạc nhiên của Nhất Chi Mai, vẻ suy nghĩ của Bạch Chiêu, và sắc mặt hơi đen của Hoàng Can, thở dài một tiếng, mở quyển trục ra xem kỹ một lượt, rồi cuộn quyển trục lại giất bên hông, đi tới bên nồi thuốc đang sôi, xách mấy gói thuốc đưa lên mũi ngửi ngửi, mở từng gói một bỏ vào trong nồi.

Ngọc Đường, vẻ ngưng trọng của Triển

"Tiếu Kim!", Bạch Ngọc Đường sải bước lên ngăn Kim Kiền lại, "Ngươi quả thực có thể đảm đương được?"

trọng như vậy, giao cho một mình Kim hiệu úy luyện chế, phải chăng có chút gì đó không thỏa đáng?", Nhất Chi Mai cũng tiến lên nói.

"Chuyện luyện chế giải dược quan

"Kim hiệu úy, giải dược nếu xảy ra sai sót gì, đó chính là phạm trọng tội!", Hoàng Can cũng thêm vào một câu.

Kim Kiền hết nhìn người này, lại ngó người kia, mặt mũi khổ sở.

"Hai vị tiền bối đã giao chuyện luyện chế giải được cho Tiểu Kim, đương nhiên là có lý của hai người", một giọng nói phát ra từ sau lưng Kim Kiền.

Chỉ thấy Triển Chiêu vững vàng đứng ở phía sau Kim Kiền, nghiêm mặt cất tiếng. ba người Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Hoàng Can, mà ngay cả bản thân Kim Kiền cũng kinh ngạc.

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói

Kim Kiền nhìn vẻ tin tưởng trên gương mặt Triển Chiêu mà da mặt giật giật:

Ê ê! Đây là lần đầu tiên tôi luyện chế giải được đấy, đến cả tôi còn chẳng thấy

yên tâm nữa, thế nào mà dáng vẻ Tiểu Miêu đại nhân còn tự tin hơn cả tôi vậy?

"Triển hộ vệ!", Hoàng Can sa sầm mặt, "Nếu như giải được có nửa điểm sai sót..."

"Triển Chiêu nguyện một mình gánh chịu!"

"...", Hoàng Can nhất thời nghẹn lời.

"Kim hiệu úy, ngươi phải cẩn thận một chút", Triển Chiêu lại quay sang nhìn Kim Kiền, dặn.

"Thuộc hạ tất sẽ dốc hết sức!", da mặt Kim Kiền cứng đơ, mồ hôi lạnh tuôn xối xả, lại cầm quyển trục mở ra xem kỹ một lượt nữa, tập trung tinh thần, đem đống thuốc bên cạnh nồi chia thành mấy đụn nhỏ, nhân rõ từng loại sau đó bỏ từng thứ

một vào trong nồi.

quan sát kỹ sẽ thấy, còn có tám, chín phần thần vận phong thái của những đại phu, danh y nhiều năm trong nghề, lúc này trái tim vốn đang treo lơ lửng giữa không trung của mọi người mới đặt xuống được. "Xem ra y thuật của Tiểu Kim rất khá!", Bach Ngọc Đường xoa cầm nói.

Chúng nhân thấy Kim Kiền mặc dù sắc mặt đen sì, nhưng thủ pháp đọc đơn, ngửi thuốc, phân loại dược liêu, bốc thuốc lai vô cùng thành thực dứt khoát, chẳng hề nhìn thấy chút do dự nào; trên khuôn mặt chỉ có vẻ bình tĩnh lão luyện;

"Hai vị tiền bối quả nhiên tuệ nhãn hơn người", Nhất Chi Mai cảm khái.

Hoàng Can sắc mặt cũng bớt căng thẳng đi vài phần.

Chỉ có Triển Chiêu vẫn như cũ, chăm chú nhìn Kim Kiền, khuôn mặt căng cứng.

"Tiểu Miêu, chẳng phải vừa rồi ngươi rất có lòng tin đối với y thuật của Tiểu Kim ư, sao bây giờ lại căng thẳng như vậy?", Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, trêu chọc nói.

Triển Chiêu vẫn nhìn chằm chằm Kim Kiền, như không hề nghe thấy tiếng Bạch Ngọc Đường.

Ngọc Đường huơ huơ tay trước mặt Triển Chiêu.

"Này! Tiểu Miêu?! Xú miêu!", Bach

Thình lình, đôi mày lưỡi mác của Triển Chiêu nhíu chặt, chàng gạt cánh tay của Bạch Ngọc Đường ra, đi thẳng tới phía sau Kim Kiền, trầm giọng hỏi: "Kim hiệu úy, có chỗ nào không rõ ư?"

Lúc này chúng nhân mới phát hiện Kim Kiền đã ngừng bỏ thuốc vào từ bao giờ, chỉ bình tĩnh đứng bên cạnh nồi thuốc.

"Bẩm Triển đại nhân, không có chỗ nào không rõ", Kim Kiền quay người ôm quyền đáp, "Những dược liệu còn lại đến tối nay mới cần cho vào, sau đó lại sắc trong ba ngày ba đêm, rồi thêm một vài dược liệu, đồng thời giờ Mão mỗi ngày nhỏ vào hai giọt máu của hai người thử qua trăm loại dược và trăm loại độc để nuôi thuốc."

"Ha ha, không sai, không sai!", Y tiên đứng bên nãy giờ vẫn không lên tiếng, vuốt râu cười nói: "Nội trong bốn ngày là giải được có thể luyện thành."

Độc thánh khế gật đầu, trong đôi mắt hẹp dài xẹt qua nét vui vẻ, đưa tay lên định xoa đầu Kim Kiền.

<u>©DTV</u>

Con ngươi đen láy của Triển Chiêu lóe lên, chàng đưa tay túm lấy Kim Kiền kéo về bên cạnh mình, vừa vặn khiến cho cánh tay Độc thánh quơ giữa không trung, sắc mặt Độc thánh lập tức trở nên khó coi, hai mắt trừng lên định tìm Triển Chiêu xử lý.

"Triển Chiêu đa tạ hai vị tiền bối đã chỉ bảo Kim hiệu úy", chẳng ngờ Triển Chiêu lại ôm quyền cao giọng cảm tạ,

Triển Chiêu.

Triển Chiêu thân thẳng như cán bút, thản nhiên nhìn lại.

Trong viện, nhiệt độ đột nhiên tụt xuống.

khiến cho Độc thánh đầy một bụng tức giận cũng không phát tiết được, Độc thánh chỉ đành âm trầm trừng mắt lườm

"Ai da, bận rộn đã lâu, bụng cũng đói rồi, không biết tiểu ca Nhan gia đang làm cái gì, xuống bếp ngó cái, ngó cái...", Y tiên ho khan hai tiếng, lắc lắc cổ, thong thả đi về phía nhà bếp.

Những người còn lại đương nhiên là theo sát phía sau, nhanh chóng tránh xa hai cái người đang trừng mắt lườm nhau kia.

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền đảo một

lươt từ Độc thánh sang Triển Chiêu, một bước nhích qua, hai bước lùi đi, cuối cùng cũng chuồn khỏi pham vi công kích nhau bằng ánh mắt của hai người ho, lom khom theo sau mọi người. Nhưng vừa mới đi được hai bước, Kim Kiền liền nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân rất nhe, nàng bèn quay đầu nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu và Đôc thánh một trước, một sau cũng bước theo, hai người vừa đi vừa chém giết nhau kich liệt bằng ánh mắt. Kim Kiền nhìn mà rùng mình kinh hãi, thầm nghĩ:

Vì sao Nhị sư phụ và Tiếu Miêu cứ gặp nhau là đỏ mắt tía tai hệt như kẻ thù vậy, lẽ nào bát tự không hợp, chòm sao không xứng, ngũ hành bát quái không hài hòa?

Nghĩ một hồi, Kim Kiền chỉ thấy đầu óc mình đặc sệt, còn hai người phía sau phát hiện Kim Kiền đang quay đầu nhìn, liền đưa mắt bắn sang Kim Kiền, khiến nàng giật nảy mình, vội quay lên, hai chân vọt nhanh bước cạnh Y tiên, khi đó mới cảm thấy an tâm hơn mấy phần.

Chúng nhân đi xuyên qua hậu viện tới bên ngoài nhà bếp ở tây sương phòng, vừa tới cửa nhà bếp, liền ngửi thấy mùi thức ăn bay vào mũi.

Đẩy cửa ra nhìn, liền thấy Nhan Tra

Tán đang đứng trước bệ bếp lò, tay phải cầm xẻng, tay trái nhấc chảo, đảo thức ăn rất nhanh, thủ pháp thành thục, lát sau rau trong chảo đã tỏa hương nức mũi.

Nhìn thấy mọi người, Nhan Tra Tán cúi đầu thi lễ nói: "Nhan mỗ còn một món canh vẫn chưa làm xong, chư vị xin hãy đợi một lát", nói đoạn, lại quay đi bận rộn tiếp.

chàng thư sinh với khuôn mặt thanh tú, tay áo môc mac xắn lên, để lô hai cánh tay trắng trẻo, tay cầm chảo hất lên hất xuống, thêm nước điều vị, động tác nhanh gon lưu loát, hệt như nước chảy mây trôi, liền mạch dứt khoát, Kim Kiền nhìn mà choáng váng, trong đầu đột nhiên bật ra tám chữ vàng to đùng, "giỏi việc sảnh đường, khéo tài bếp núc".

Trong lúc khói dầu bốc lên mờ ảo,

Chẳng mấy chốc, trên bàn đã bày bốn món rau, một món canh, tuy không có thịt cá, chỉ là rau xào xanh mướt giản dị, nhưng cũng đầy đủ cả hương lẫn sắc, khiến chúng nhân nhìn mà thèm nhỏ dãi.

"Cơm rau dưa thanh đạm, chư vị nếu không chê, xin mời dùng", Nhan Tra Tán mỉm cười nói.

Chúng nhân từ sớm đã không chờ được nữa, vừa ngồi xuống, liền nhấc đũa dùng bữa.

"Ngon, ngon, Bạch Ngọc Đường ta đã thưởng thức món ăn khắp đại giang nam bắc, nhưng mỹ vị như thế này cũng hiếm nơi có được", Bạch Ngọc Đường nhìn Nhan Tra Tán cười nói, "Đúng là không

thể trông mặt mà bắt hình dong được."

"Tay nghề của Nhan huynh rất tuyệt", Triển Chiêu cũng tán thưởng. Còn Nhất Chi Mai và Kim Kiền vẫn đang nhoài trên bàn gắp cật lực món rau xanh mà bình thường họ thậm ghét, không rảnh để mà đánh giá bình phẩm.

Hoàng Can vốn chưa động đũa, nhưng thấy dáng vẻ vô cùng hưởng thụ của mọi người, không nhịn được mùi hấp dẫn mà đưa một miếng lên miệng, sau đó liền gắp liên tùng tục.

Chỉ có Độc thánh và Y tiên là vẫn bình thản, còn ra vẻ soi mói bắt bẻ.

"Rau hôm nay không được tươi bằng

hôm trước", Y tiên nói.

"Canh hơi nhạt", Độc thánh nói.

Mồm thì nói như vậy, nhưng động tác của hai người chẳng mảy may chậm lại chút nào.

Nhất thời, trên bàn ăn các lộ cao thủ võ lâm tận lực thi triển hết sở học bình sinh, mấy đôi đũa tranh đoạt đấu nhau kịch liệt, như gió cuốn mây tan, chỉ trong chốc lát, bốn món rau, một món canh đã sạch bách, mà mọi người vẫn còn thấy thòm thèm.

"Tay nghề của Nhan huynh chẳng hay học được từ đâu?", Nhất Chi Mai xoa bụng, ợ lên một tiếng, hỏi.

"Nào có học từ đâu đâu", Nhan Tra

Tán cười nói, "Phụ mẫu Nhan mỗ mất sớm, bỏ lại hai huynh đệ chúng tôi nương tựa vào nhau, Nhan mỗ từ nhỏ đã phải vào bếp nấu cơm hầm canh, đơn giản là vì hai chữ 'ấm no', lâu dần, cũng đúc rút được một vài điều tâm đắc, chẳng qua cũng chỉ là mấy món ăn dân dã thô lậu, chư vị có thể đưa vào miệng đã là cho Nhan mỗ thể diên rất lớn rồi."

"Cho dù là đầu bếp nổi tiếng của tửu lâu ở Biện Kinh cũng không có tay nghề như vậy, Nhan huynh quá khiệm nhường rồi", Bạch Ngọc Đường cười nói.

Nhan Tra Tán lại ôm quyền thi lễ.

Kim Kiền chép chép miệng, lấm bẩm: "Không ngờ tên tiểu quỷ Tiểu Dật kia lại có một huynh trưởng hiền huệ như vậy, thật sự là có phúc ghê."

Kim Kiền vừa nói xong, lúc này chúng nhân mới phát hiện, trong phòng thiếu một người.

"Nhan huynh, vì sao không thấy Tiểu Dật huynh đệ?", Triển Chiêu nhìn quanh một vòng hỏi.

"Tiểu Dât vừa xuất môn đi đưa cháo rồi", Nhan Tra Tán nói, "Từ mười mấy ngày trước khi bà con thôn Du Lâm chúng tôi trúng độc tới nay, cả người đều mêm nhũn, nửa tỉnh nửa mê, mỗi ngày chỉ có thể đút ít cháo loãng, để duy trì thể lực, cho nên những ngày này Nhan mỗ và Tiểu Dât đều v theo lời dăn dò của hai vi tiền bối, hầm cháo thuốc cho bà con dùng."

Nhan Tra Tán còn chưa nói xong, đã nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân hoảng loạn vội vã, Tiểu Dật sắc mặt trắng bệch xông vào, thở hồn hền kêu

nhà bên và... và bác... bác Lý... đều... đều miệng sùi bọt mép, cả người co giật, sắp không xong rồi..."

"Cái gì?!", chúng nhân thình lình đều

lên: "Không, không xong rồi... Tiểu Nha

"Độc lão đầu, ngươi và tên nhóc tóc trắng ở lại đây trông thuốc cho tốt, những

nhảy dựng khỏi ghế.

người còn lại, đi theo ta!", Y tiên sắc mặt sa sầm nói.

Chúng nhân tự biết tình hình nghiêm trọng, liền vội vàng theo Y tiên lao đi như tên bắn.

"Tại hạ cũng đi!"

Nhưng chưa đi được vài bước, Nhất
Chi Mai đã bi Đôc thánh túm trở lai.

lên được hai bước cũng muốn đi cùng:

Chỉ có Nhất Chi Mai biến sắc, chuồn

nồi thuốc!"

Nhất Chi Mai nhàn libuân mặt âm trầm

"Tên nhóc lông trắng, ở lại đây! Canh

Nhất Chi Mai nhìn khuôn mặt âm trầm trắng tái của Độc thánh, muốn khóc mà không có nước mắt.

Tại... tại hạ không muốn đơn độc đứng đực ra đây cùng với vị Độc thánh mưa nắng thất thường này đâu!

Chúng nhân vội vã chạy sang nhà bên

Nhan gia, đi qua sân viện bước vào phòng thì thấy hai cha con đang nằm trên giường đất, một người tuổi chừng trung niên mặt đầy râu, người còn lại là cô bé tầm bảy, tám tuổi, quần áo họ mặc đầy những mụn vá, sắc mặt xanh tím, miệng sùi bọt mép, toàn thân co giật không ngừng hệt như lên cơn động kinh.

Chúng nhân đều kinh hãi.

một dải vải dài chừng ba thước, trên đó mấy trăm cây ngân châm được gài rất ngay ngắn trật tư, cây nào cây nấy sáng lấp lánh. Hai tay Y tiên đặt trên ngân châm, thoắt cái đã xuất ra mười mấy cây ngân châm kẹp trong tay, cổ tay lắc một cái, chuẩn xác cắm trên mấy huyệt đạo của hai người đang hôn mê, thủ pháp tinh diệu, thế gian hiểm thấy. Chỉ trong chốc lát, sắc mặt hai người đang nằm trên giường đất liền bình thường trở lại, cơ thể cũng dần thôi co

giât.

Y tiên nhíu chặt đôi mày, sau khi xem

xét sắc mặt và chẫn mạch xong, lập tức rút một túi vải từ thắt lưng, mở ra thành Chúng nhân đều thở phảo nhẹ nhõm.

"Tiểu Nha, Tiểu Nha, muội không sao rồi!", Tiểu Dật nhào tới, xoa đầu cô bé đang nằm trên giường đất, mắt rưng rưng nói.

"Tiểu tử Nhan gia, lập tức đưa chúng ta đi những nhà khác xem thế nào!", Y tiên quát.

"Vâng, vâng!", Tiểu Dật gạt nước mắt rồi chạy vọt lên trước dẫn đường, chúng nhân theo sát, thi triển khinh công lao vút đi. Chưa đầy nửa tuần hương, đã thăm

ngoại trừ hai cha con hàng xóm của Nhan gia là có hiện tượng khác lạ, thì những thôn dân còn lại vẫn đang trong tình trạng hôn mê như trước.

khám xong những nhà khác trong thôn,

Chúng nhân quay trở lại nhà hai cha con nọ.

"Tiền bối, hai người này rốt cuộc là...", Triển Chiêu nhìn hai cha con họ hỏi.

"Độc tính phản phệ!", Y tiên cau mày đáp, mắt lại nhìn Kim Kiền.

giác nhìn sang Triển Chiêu, nàng nhận thấy nét kinh hãi trong mắt Triển Chiêu hệt như mình.

"Độc, độc tính phản phệ? Vậy, vậy Thái hậu há, há không phải cũng...",

Hoàng Can lắp bắp nói, mồ hôi rơi như

hat đâu.

Mí mắt Kim Kiền giật giật, theo trực

"Các ngươi không cần lo lắng quá như vậy, lần này độc tính phản phệ chính là do thể lực bên ngoài tác động", Y tiên nhìn Triển Chiêu và Kim Kiền nói.

"Những lời này của tiền bối giải thích như thế nào?", Bạch Ngọc Đường sốt sắng hỏi.

Y tiên lại không đáp thêm, chỉ trầm mặc nhìn Kim Kiền.

Ánh mắt chúng nhân cũng đồng thời chuyển qua Kim Kiền, có chút khó hiểu.

Da đầu Kim Kiền tê dại: Chậc... xem ra cái bệnh thích kiểm tra, giày vò mình mọi lúc mọi nơi của Đại sư phụ lại tái phát rồi.

Thầm thở dài một tiếng, Kim Kiền tiến lên cầm lấy cổ tay vị đại thúc kia chẩn mạch, chỉ trong nửa khắc, càng xem

nội công thâm hậu dùng nội lực phát động vào tâm mạch người này, khiến cho độc tính tăng vọt dẫn đến phản phệ!" Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân

càng biến sắc: "Một khắc trước có kẻ

đều biến sắc.

"Dùng nội lực phát động vào tâm

mạch?!", đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường hơi nheo lại, hàn quang lạnh thấu xương lóe lên, "Là kẻ nào lại làm ra việc để tiện như vậy?!"

Chúng nhân đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng không hẹn mà cùng chiếu thẳng vào Hoàng Can.

"Hå?!! Nhìn ta làm gì?! Không phải ta làm!", Hoàng Can mặt trắng như tờ giấy, liên tục lắc đầu xua tay.

"Một khắc trước, ngoại trừ Hoàng đại nhân xuất môn gánh nước, những người còn lại đều đang ở hậu viện Nhan gia, nửa bước cũng chưa từng rời đi", Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước, trừng mắt nhìn Hoàng Can.

Nói trắng ra là, những người khác đều có chứng có ngoại phạm, chỉ riêng Hoàng Can ngươi không có. Kim Kiền thầm nghĩ.

"Ta... ta... lúc... lúc đó... là Y tiên tiền bối phái ta đi mà!", Hoàng Can lùi dần ra sau, run rẩy cất tiếng.

Ánh mắt chúng nhân lại càng lạnh lẽo.

"Thật sự không phải là ta!!", Hoàng

Can gào khan.

"Không phải hắn!", đột nhiên Y tiên

lên tiếng.

Ánh mắt chúng nhân lại bắn về phía Y tiên chíu một cái

tiên chíu một cái.

"Kẻ thúc độc có nội công âm quỷ,

nhân, ta đoán nội công hắn thuộc loại cương dương", Y tiên nhìn Hoàng Can một cái giải thích.

Hoàng Can thở phào một tiếng: "Không sai, không sai, công phu ta luyện là của chính phái!"

không phải là danh môn chính phái, hơn nữa dưa vào sắc mặt của khâm sai đại

"Nội công âm quỷ?", Triển Chiêu trầm ngâm thốt ra bốn chữ, lát sau, nói: "Không có ai trong chúng ta tu luyện loại nội công này... lẽ nào..."

"Là người ngoài!", Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán và Kim Kiền đồng thanh hô lên.

Trong phòng nhất thời im lặng như tờ.

Mười ngày trước, toàn bộ thôn dân thôn Du Lâm đều trúng kỳ độc, kẻ nào hạ độc và vì sao lại hạ độc, đều không rõ.

Ba ngày trước, Thái hậu trúng kỳ độc, triệu chứng giống hệt như thôn dân thôn Du Lâm cách đó hơn trăm dặm, kẻ nào hạ độc, vì sao lại hạ độc và hạ độc như thế nào, cũng không hề có chút manh mối.

Hơn nữa, độc tính quỷ dị khó lường,

thể giải độc này lại không cánh mà bay, không rõ tung tích. Nếu không phải đúng lúc Y tiên, Độc thánh đi ngang qua, ngẫu nhiên chế ra giải được, thì nhất định toàn bộ thôn dân thôn Du Lâm và Thái hậu đương triều sẽ táng mạng nơi hoàng tuyền.

cơ hồ không thuốc nào giải được, mà duy chỉ có thánh phẩm Thanh Long châu là có

của các cao thủ giang hồ như Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lẻn vào trong thôn dùng nội công thúc độc, dụng tâm hiểm ác, thủ đoạn tàn độc, thực khiến người ta giận sôi gan.

Hôm nay, lại có người ở dưới mí mắt

toát, hệt như bị kẻ khác dẫn dắt rơi vào hố sâu khôn cùng, bất luận có giãy giụa tìm tòi thế nào thì trước mặt cũng chỉ đen đặc một mảnh.

"Hừ, xem ra chúng ta đã bị theo dõi

Mọi người suy nghĩ tỉ mỉ trước sau một hồi, đều cảm thấy sống lưng lạnh

rồi!", Bạch Ngọc Đường cười lạnh nói.
"Kế sách duy nhất hiện nay, chính là

khẩn cấp luyện chế giải được cứu người!", Triển Chiêu quay người hướng Y tiên ôm quyền nói, "Y tiên tiền bối, xin hỏi các thôn dân ở đây có thể chuyển đi được không?"

"Nếu di chuyển không quá xa thì không đáng ngại", Y tiên đáp.

"Nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta đưa các thôn dân rời đến nhà Nhan huynh, chúng ta thay nhau tuần tra canh

gác, thứ nhất có thể bảo vệ được thôn dân không bị hại lần nữa, thứ hai cũng là để bảo vệ giải dược!", Triển Chiêu đề nghị, "Tiền bối thấy thế nào?"

"Như vậy rất tốt", Y tiên nhìn Triển Chiêu, gật đầu đáp.

Chúng nhân lập tức y theo lời Triển Chiêu, chia nhau ra hành động, đưa các thôn dân đang hôn mê trong nhà mình chuyển đến Nhan gia, không đầy nửa canh giờ, gian chính, gian phụ, trái nhà của Nhan gia đều chật kín thôn dân.

Y tiên, Đôc thánh lai chẩn mạch thăm

này không cần miêu tả tỉ mỉ cũng rõ.

Tiếp đó, Triển Chiêu lại cắt cử người

bênh cho các thôn dân một phen, chuyên

tuần tra ban đêm lần lượt theo thứ tự.

Triển Chiêu, Bach Ngọc Đường, Nhất

Chi Mai đương nhiên là lực lượng canh giữ trung kiên; Y tiên, Độc thánh bởi vì vai vế rất cao, không ai dám sai khiến hai người, tất nhiên không nằm trong danh sách những người được chọn để đi

dựa vào thân phận khâm sai để được ưu tiên, miễn trừ thì lại bị Độc thánh hừ mũi một tiếng liền đổi chủ ý, xung phong tiến lên nhận việc, gia nhập đội quân gác đêm.

Kim Kiền dưới tình huống hai vị sư

tuần tra đêm; Hoàng Can vốn tính toán

phụ phủi tay mặc kệ, chỉ có thể kiến trì gánh trọng trách thức đêm luyện dược, may là Nhan Tra Tán cũng xung phong đảm nhận việc thức đêm canh thuốc cùng, khi ấy mới khiến Kim Kiền cảm thấy cân bằng phần nào.

Về phần Tiểu Dật, từ sau khi nhìn thấy tình trạng Tiểu Nha nhà bên bị phát độc, lau mồ hôi cho người ta, lúc thì giúp cô bé đắp lại chăn, Kim Kiền thấy mà thổn thức một trận: Thật đúng là "Nhân bất phong lưu uổng thiếu niên"!

liền một tắc cũng không rời cô bé, lúc thì

Trăng khuyết treo cao, đêm lạnh như

nước.

Giờ Tý, Kim Kiền đem mấy vị thuốc bỏ vào trong nồi, thở phào một tiếng, quay người ngồi xuống, vừa xoa cánh tay đau nhức vừa ngáp ngắn ngáp dài. giải được, tăng ca làm thêm giờ, phụ trách công tác quá mức nặng nề, chậc, đúng là mệt chết người rồi!

"Mệt chết đi...", lại ngáp dài một cái.

"Kim hiệu úy nếu mệt mỏi quá thì hãy đi vào phòng chợp mắt một chút, việc

Cả một ngày trời, nào thì dùng "mỹ nhân kế" để mua thuốc, nào thì di dời bênh nhân, nào thì thức đêm luyên chế

"Nhan huynh, không phải là tôi không muốn ngủ, chỉ là trong nhà huynh còn chỗ

canh lửa cứ để Nhan mỗ lo, Kim hiệu úy hãy an tâm nghỉ ngơi đi", Nhan Tra Tán

ngồi canh nồi thuốc nói.

nữa sao?", Kim Kiền xoa mắt đáp.

Gian chính, gian phụ, sương phòng, ngay cả trong bếp của Nhan gia cũng đầy các thôn dân thôn Du Lâm, đừng nói là chỗ ngủ, mà ngay cả nơi đặt chân cũng chẳng có.

"Nhan mỗ nhất thời quên mất", Nhan Tra Tán có chút ngượng ngùng nói, "Xin Kim hiệu úy lượng thứ."

"Không sao, không sao", Kim Kiền không để ý khoát khoát tay, "Tôi nói này tiểu ca Nhan gia, huynh không thể cứ một câu Kim hiệu úy, hai câu Kim hiệu úy mà gọi tôi như vậy, nghe cứ không tự nhiên thế nào ấy, đều là người một nhà cả, cứ gọi tôi là Kim Kiền đi!"

"Sao có thể được?!", Nhan Tra Tán nghiêm mặt, "Nhan mỗ bất tài, tuy chẳng phải kẻ thông tuệ gì, nhưng cũng biết lễ nghĩa trung hiếu là gốc rễ của quốc gia, Kim hiệu úy là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ, Nhan mỗ chẳng qua chỉ là một bá tính bình dân, sao có thể gọi thẳng tên, bỏ đi lễ giáo, quên đi luân thường được."

"...", da mặt Kim Kiền giật giật, "Nhan huynh xuất khẩu thành chương, bội phục, bội phục."

cuốn sách, văn chương chỉ biết sơ sơ mà thôi, nào có thể xứng với lời khen tặng xuất khẩu thành chương được, có chỗ nào đáng để bội phục đâu? Chính hai vị tiền bối Y tiên, Độc thánh, Triển đại nhân, Bạch đại hiệp, Mai đại hiệp, Hoàng đại nhân và cả Kim hiệu úy, mới là những người khiến kẻ khác bội phục."

Nhan Tra Tán mim cười: "Chẳng qua thuở nhỏ Nhan mỗ theo phụ thân đọc mấy

Da mặt Kim Kiền lại co giật một trận.

Y tiên, Độc thánh, Triển đại nhân, Bạch đại hiệp, Mai đại hiệp, Hoàng đại nhân và cả Kim hiệu úy... sao tên tôi lại xếp sau tên Hoàng Can vậy, thật khiến người ta buồn lòng đó!

nhưng y thuật cao thâm, lại được hai vị võ lâm tiền bối Y tiên, Độc thánh coi trọng, hơn nữa tâm tư kín kẽ, đầy một bụng diệu kế, 'Liên hoàn mỹ nhân kế' hoàn toàn nhịp nhàng ăn khớp với nhau, thực khiến kẻ khác phải rửa mắt mà nhìn, quả là thiếu niên anh hùng!"

"Đặc biệt là Kim hiệu úy, tuổi còn trẻ,

"Nhan huynh quá khen, quá khen!", thì ra người đứng cuối cùng mới là người quan trọng nhất!

Kim Kiền sướng đến nỗi mắt híp lại thành hai đường chỉ, không ngừng gật gù:

người đều nói 'đụng chuyện vô dụng nhất là thư sinh', câu này dùng cho Nhan huynh e là phải sửa lại một chút, nên sửa thành 'gặp chuyện gánh vác chỉ có thư sinh'."

"Cái gì mà 'gặp chuyện gánh vác chỉ có thư sinh'? Tiểu Kim, người lai nói

"Nhan huynh cũng kém gì đâu, người

nhăng nói cuội cái gì đấy?", một giọng nói mang ý chế giễu truyền tới. Bóng trắng mờ mờ chơt lóe lên phía

trước, rồi Bạch Ngọc Đường đáp xuống trước mặt hai người.

"Bạch đại hiệp", Nhan Tra Tán vội

đứng dậy ôm quyền.

"Ngồi đi!", Bạch Ngọc Đường khoát tay, "Mấy nghi thức xã giao này Ngũ gia ta chẳng để vào mắt."

Nhan Tra Tán lại vội vàng ngồi xuống.

"Ngũ gia đã đi tuần về rồi?", Kim Kiền tùy ý vẫy vẫy tay chào hỏi.

Bạch Ngọc Đường ngồi khoanh chân xuống, "Tiểu Kim, ngươi nói cái gì mà 'gặp chuyện gánh vác chỉ có thư sinh' vậy?"

Nhan huynh, đầu đội vai gánh, khéo việc sảnh đường, giỏi tài bếp núc, chuyện gì cũng làm được!"

Bạch Ngọc Đường nhướng mày: "Vì sao lại là đầu đôi vai gánh?"

Kim Kiền rung đùi đắc ý nói: "Gặp

chuyên gánh vác chỉ có thư sinh chính là

"Ngũ gia không nhớ chuyện trưa nay lúc chúng ta di chuyển các thôn dân sao?"

"Như thế nào?"

"Ngũ gia, chúng ta đều là người luyện

"Đúng là như thế", Bạch Ngọc Đường gật đầu.

"Nhan mỗ từ nhỏ gia cảnh bần hàn, cha mẹ lại mất sớm, cho nên những công việc đồng áng đều phải làm hết, tư nhiên

cũng có chút khí lực...", Nhan Tra Tán mặt đỏ hồng, cố gắng giải thích, nhưng

chẳng đổ, hơi thở không gấp?"

võ, vác người dọn dẹp đương nhiên chỉ là chuyện vặt, nhưng Nhan huynh chỉ là một thư sinh, ngài nghĩ mà xem, những thư sinh chúng ta từng gặp trước đây đều quặt quẹo ốm yếu, gió thổi một cái là ngã, nào có ai được như Nhan huynh đây cõng bảy, tám hán tử to lớn, mà mồ hôi

hai người Kim, Bạch hiển nhiên vốn chẳng nghe gì.

"Khéo việc sảnh đường, giỏi tài bếp

núc là như thế nào?", Bạch Ngọc Đường lại hỏi.

"Nhan huynh đối nhân xử thế, lời nói việc làm đều ôn hòa có lễ, đây chính là khéo việc sảnh đường; một tay nấu ăn kỹ nghệ cao siêu, chính là giỏi tài bếp núc."

Bạch Ngọc Đường như ngộ ra, ngưng lại một chút, lại xoa cầm nói: "Tiểu Kim, sao ta cứ cảm thấy những lời này của ngươi giống hệt lời của bà mối lúc làm mai cho mấy cô nương ế chồng vây?"

Khuôn mặt trắng trẻo của Nhan Tra Tán hơi hồng lên, dưới ánh lửa nom cứ hệt như trái đào chín mọng.

"Bạch Ngũ gia nói sai rồi, lời của bà mối, tám phần là thổi phồng dựng chuyện, mà lời của tôi, hoàn toàn là sự thật, không sai nửa phần!", Kim Kiền miệng vừa giật giật, vừa đáp lại.

Cái con chuột chết này, lại dám đập bể hình tượng của mình! Mình vất vả lắm mới nghĩ ra được mấy lời khen ngợi đó, thế mà dám nói giống như lời bà mối?! nhin hồi lâu, cuối cùng không kìm được, phì cười thành tiếng: "Ha ha, Tiểu Kim, ngươi đùa cũng vui quá đi!" Bach Ngọc Đường vừa cười vừa vươn tay định xoa đầu Kim Kiền. Nhưng tay Bạch Ngọc Đường còn chưa chạm được vào tóc Kim Kiền thì

"Thì ra là như thế...", Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, liếc Nhan Tra Tán, khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt trốn tránh, nín

"Có chuyện gì mà Bạch huynh cao hứng như vậy?", Triển Chiêu một thân áo lam, chậm rãi bước ra khỏi sắc đêm, đến

chỉ sờ thấy vỏ kiểm lanh lẽo.

sau lưng Kim Kiền.

Vỏ kiếm mà Bạch Ngọc Đường sờ phải chính là thanh bảo kiếm Cự Khuyết.

"Tiểu Miêu, ta kể cho ngươi, Tiểu Kim đã đặt cho Nhan huynh một biệt hiêu, gọi là 'Gặp chuyên gánh vác chỉ có

thư sinh', khen Nhan huynh lên tận trời, khắp Đại Tống này chỉ có một mà thôi!", Bạch Ngọc Đường vút một cái đã nhảy đến bên cạnh Triển Chiêu, cười lớn nói.

Nhan Tra Tán chỉ cảm thấy đôi con ngươi sáng quắc của Triển Chiêu liếc nhìn mình một cái, thoáng cái, hệt như bị giội nước lạnh từ đầu đến chân, nhiệt độ trên mặt nhất thời bay sạch sẽ.

"Chẳng qua mấy câu kia, nghe thế nào cũng thấy giống hệt như những lời bà mối nói lúc làm mai. Ta thấy Tiểu Kim chắc định mai mối cho Nhan huynh, tìm một cô vợ, kiếm ít tiền lì xì rồi..."

Nhan Tra Tán lại cảm thấy ánh mắt lạnh băng kia liền biến thành gió xuân hây hẩy, sưởi ấm vạn vật.

"Đúng đó!", Kim Kiền đột nhiên vọt tới trước mặt Nhan Tra Tán, cầm lấy hai tay Nhan Tra Tán, ánh mắt sáng rực, "Nhan huynh, sau này nếu huynh nhìn trúng cô nương nhà nào thì phải nói cho tôi biết đấy, tôi nhất định sẽ làm mai giúp huynh, đến lúc đó tiền lì xì mai mối giá cả ưu đãi tuyệt đối!"

Nhan Tra Tán nhìn khuôn mặt đôt

nhiên phóng đại trước mặt mình, kinh hãi trọn tròn hai mắt, đang không biết nên trả

lời thế nào, lại thấy Kim Kiền thình lình lùi ra sau, định thần nhìn kỹ, thì ra là bị Triển Chiêu túm cổ áo kéo lại.

"Kim Kiền!", giọng Triển Chiêu hơi

trầm xuống, sắc mặt trong màn đêm thoạt

nhìn có chút mờ mờ ảo ảo.

"Nhan mỗ về phòng xem mọi người một chút...", Nhan Tra Tán vẫn còn hoảng hồn vội vàng đứng bật dậy chạy vèo đi.

"Tiểu Kim quả không hỗ là Tiểu Kim,

ngay cả 'gặp chuyện gánh vác chỉ có thư sinh' kia cũng bị dọa cho chạy mất...", Bạch Ngọc Đường cố nín cười, phe phẩy quạt, cũng rời đi, "Ngũ gia ta ra ngoài xem chừng một chút, miễn cho Môi huynh và Hoàng khâm sai ở cùng nhau nhàm chán quá mức, không cẩn thận lại ngủ mất..."

Kim Kiền ho khan hai tiếng, ngước lên nhìn Triển Chiêu lấy lòng nói: "Triển đại nhân tuần đêm vất vả rồi, chi bằng trước hãy nghỉ ngơi một lát, cho khỏe..."

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền hồi lâu, khẽ thở dài một tiếng, khoanh chân ngồi bên cạnh đống lửa, nhắm mắt, không nói.

Kim Kiền nghiêng đầu hết nhìn Triển Chiêu, lại ngó bốn phía xung quanh, rồi ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, nghiêm sắc mặt nói: "Triển đại nhân xin cứ yên tâm nghỉ ngơi, thuộc hạ sẽ ở đây canh chừng cho ngài!"

Mí mắt Triễn Chiêu rung rung, im lặng.

Ánh trăng bàng bạc, gió đêm phơ

quanh, hai thân hình thẳng tắp như cán bút bên cạnh đống lửa, một vòng lại một vòng, quấn lấy, tan đi... tan đi rồi lại xoay tròn, vương vấn chẳng rời.

Dần dà, thân hình gầy nhỏ kia bắt đầu

phất, nước thuốc trong nồi sủi tăm bốc lên làn khói mờ mờ, nhè nhe vấn vít quẩn

từng chút từng chút một, chầm chậm ngả vào vai bóng dáng áo lam thẳng tắp nọ.

Triển Chiêu chỉ cảm thấy đầu vai trĩu

xuống, hương thuốc quen thuộc đưa vào mũi, hàng mi dài hé mở, đưa mắt liếc qua, thấy đầu Kim Kiền dần dần trượt xuống cổ tay mình, cọ cọ mấy cái tìm vị trí thoải mái, miệng hơi há ra, chép chép

mình thoải mái hơn, đôi mắt sáng như sao ấy nhắm lại, chính chàng cũng không phát hiện ra ý cười đang dần đong đầy khuôn mặt tuấn tú của mình.

Triển Chiêu hơi nghiêng người một chút, để người nào đó gối lên cổ tay

vài cái, rồi vùi đầu say sưa ngủ.

Dưới ánh trăng, bóng màu lam vẫn ngồi xếp bằng, thân thẳng như cán bút, chỉ là trong lòng lại có thêm một bóng hình gầy nhỏ gối lên ngủ đến không biết trời trăng gì.

Đột nhiên, thân hình gầy nhỏ kia giật giật, miệng thốt ra mấy từ: "Bạch, Bạch

Ngũ gia..."

Triển Chiêu mở bừng mắt, hàn quang trong đôi mắt sáng mơ hồ chuyển động.

"Chuột bạch, ngươi lại đến Khai Phong phủ... bắt, bắt nạt Tiểu Miêu... đánh lộn... y phục của Tiểu Miêu rất đắt đó... đồ chuột chết..."

Ánh mắt dần nhu hòa trở lại.

"Nhất Chi Mai..."

Đôi mắt sáng nheo lại vẻ không vui.

"Không, không được đến Khai Phong phủ trộm đồ... Khai Phong phủ đã rất... nghèo rồi..."

Đôi mắt lại trở về trạng thái bình thường.

"Tiểu Miêu... Tiểu Miêu..."

Đôi mắt kia bỗng banh mở, vẻ lúng túng xẹt qua con người sáng rực.

"Triển, Triển đại nhân... Triển đại nhân..."

Tiếng gọi nhỏ bé yếu ớt hệt như tấm

lưới trong suốt, quấn lấy người nào đó đang hít thở có chút khó khăn.

"Thuộc, thuộc hạ... đối, đối với Triển đại nhân..."

Trong con ngươi đen nhánh ánh lên vẻ chấn động, tựa như hồ nước tĩnh lặng bị một viên ngọc thạch ném vào, gợn lên tầng tầng lớp lớp con sóng nhỏ, dần lan rộng.

với Triển đại nhân... cuồn cuộn như nước sông chảy mãi... không ngừng... Triển... Triển đại nhân, thuộc hạ không muốn đứng trung bình tấn..."

"Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối

Những rung động thoáng cái bay biến mất, lửa giận dần nhen nhóm, con ngươi đen nhánh bỗng trở nên sáng hơn bao giờ hết.

"Kim hiệu úy, ngươi muốn ngủ tới khi nào nữa?!", tiếng quát trầm thấp như sấm nổ bên tai Kim Kiền.

Kim Kiền giật mình một cái, mở bừng

mắt, đôi mắt nhỏ đảo một cái, liền phát hiện bản thân đang nằm trong lòng Triển Chiêu, nhất thời kinh hãi, ba hồn bảy vía bay mất quá nửa, lộn nhào trong lòng Triển Chiêu rồi lồm cồm bò ra sau, môi

run run, hồi lâu cũng không thốt ra nổi

một chữ.

chỉ trong nháy mắt mình đã ở trong lòng Tiểu Miêu?! Chắc, chắc không phải bệnh mộng du của mình lại tái phát, trong lúc mộng du sắc tâm nổi lên, đã vồ lấy Tiểu Miêu mà sàm sỡ?!!

Chuyện, chuyện gì xảy ra vậy?! Vì sao

Nghĩ đến đây, toàn thân Kim Kiền nhất thời toát mồ hôi lạnh, vội vàng đưa mắt lên liếc trộm Triển Chiêu.

Chỉ thấy Triễn Chiêu hai mắt nhìn thẳng, con người sáng quắc, nhìn thế nào cũng thấy dọa người.

phủ, ngươi không cần đứng trung bình tấn nữa", đôi mắt Triển Chiêu tối đi, cất giọng nhàn nhạt.

"Kim hiệu úy, sau khi về Khai Phong

"Đổi thành đứng trung bình tấn trên

"Hå?!", Kim Kiền ngạc nhiên.

cọc hoa mai!"

"Hå? Hå?! Hå!!"

Vì sao aaaaaaaaaa... (Tiếng vọng trong lòng vang lên vô tận).

Ngoại truyện: Những ngày nghỉ phép của Tiểu Kim

Thành Biện Lương, trong chợ vô cùng rộn ràng náo nhiệt, một thanh niên vận trang phục gia đinh đầu đầy mồ hôi,

Những tiểu thương bán hàng rong ven đường nhìn thấy dáng vẻ của người thanh niên này, đều không khỏi cảm thấy có chút hiếu kỳ, mấy người dày dạn kinh nghiệm bắt đầu hướng dẫn:

"Tiểu ca, cậu từ bên ngoài tới Khai Phong phủ tìm Bao đại nhân cáo trang

kêu oan phải không?"

không?"

cuống cuồng hết va vào người nọ lại đẩy người kia chạy trong đám đông, vừa chạy vừa hỏi những tiểu thương bán hàng bên đường: "Nha, nha dịch tuần, tuần phố của Khai Phong phủ vừa đi qua đây phải chuyện này đâu, cậu nên đến cửa lớn của Khai Phong phủ gióng trống kêu oan mới đúng!"

Người thanh niên thở hồn hễn nói:

"Nha dịch tuần phố không quản mấy

"Tôi, tôi không tìm Bao đại nhân, tôi, tôi tìm, tìm Kim hiệu úy của Khai Phong phủ..."

"Cậu tìm Kim hiệu úy?"

Chúng nhân bên cạnh vừa nghe vậy nhất thời sửng sốt, thần sắc trở nên cổ quái.

"Nếu là tìm Kim hiệu úy...", một tiểu thương chỉ chỉ về đằng trước, "Người dẫn đầu đội nha dịch tuần phố ở đầu đường đằng kia chính là Kim hiệu úy."

Chúng nhân ngóng theo bóng lưng của

vàng chay thẳng về phía đó.

"Đa, đa tạ!", người thanh niên vôi

người thanh niên, rồi nhìn nhau.

"Người đến Khai Phong phủ tìm Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân trước giờ không hề thiếu, nhưng đến tìm Kim hiệu úy, thì đây là lần đầu tiên..."

"Nom dáng vẻ gấp gáp như lửa cháy sau mông của tiểu ca kia, nhất định là chuyện khẩn cấp."

"Nhưng, sao tôi lại có cảm giác không tốt vậy..."

"Chính thế, chính thế... cảm giác rất không tốt..."

Mây ngày sau sự việc đã được chứng minh, con mắt của quần chúng nhân dân quả nhiên sáng trong như tuyết, dự cảm linh nghiệm vô cùng.

"Kim hiệu úy xin nghỉ phép? Đã rời khỏi Khai Phong phủ? Không biết đi chỗ nào?", Công Tôn tiên sinh ngắng đầu khỏi một đống thư từ, nhíu mày gấp giọng hỏi: "Chuyện gì mà vội vã như vậy?"

Trịnh Tiểu Liễu đầu đầy mồ hôi, run run trình lên một tờ giấy, lau mồ hôi, đáp: "Thuộc hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra, Kim hiệu úy xem xong phong thư này liền vội vội vàng vàng đi theo người đưa thư nọ."

"Thư nào?", Công Tôn tiên sinh nhận lấy lá thư, mở ra đọc, nhất thời đôi mắt phượng banh to, sắc mặt thình lình trở nên tái mét, hồi lâu mới ngắng đầu lên,

lời ngập ngừng nói: "Trịnh bổ khoái, thư này... ngươi tạm thời giữ thật kỹ, nhất thiết không được để Triển hộ vệ đọc được..."

đưa lá thư lai cho Trinh Tiểu Liễu, lưa

"Thư gì mà không để Triển mỗ đọc được?"

Một giọng nói sang sảng đột nhiên vang lên, một người đẩy cửa bước vào, dáng áo lam thẳng như thân tùng, đôi mày lưỡi mác cùng ánh mắt sáng lấp lánh, chính là Ngư tiền tứ phẩm đới đao hô vê,

"Triển, Triển đại nhân...", Trịnh Tiểu

Triển Chiêu

Đôi mắt đen láy của Triển Chiêu quét qua, liếc thấy sắc mặt rất không bình thường của Công Tôn tiên sinh, chàng bèn bước lên trước, đưa tay cầm lấy bức thư trong tay Công Tôn tiên sinh, lầm nhẩm đọc từng câu từng chữ:

xong.

phát cuồng;

Liễu vừa nhìn thấy người đến, vội ôm quyền thi lễ, khiến cho bàn tay cầm bức thư đang đưa lên của Công Tôn tiên sinh chưng hửng giữa không trung, thu về không được mà đưa tiếp cũng chẳng

Một ngày không gặp, nhớ nhung

Áo quần dẫu rộng lòng nào có hối, mình hạc xương mai héo hắt vì người;

Hỏi thế gian, tình là chi, mà khiến cho đôi lứa thề nguyền sống chết.

Chất giọng trong như nước, mỗi một tiếng phát ra lại tạo nên một trận rúng động, chỉ là tiếng ngâm khe khẽ lại khiến cho Trịnh Tiểu Liễu đứng rất gần nghe mà đỏ mặt tía tai, đầu váng mắt hoa.

Đọc xong, Triển Chiêu thoáng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Trịnh Tiểu Liễu, như hiểu ra vài phần, khẽ cười, trêu chọc nói: "Không biết là cô nương nhà ai lại có phúc nhường ấy, có thể khiến Trịnh bổ

khoái xem trọng như thế?"

Trịnh Tiểu Liễu mặt lại càng đỏ hơn, miệng mồm há ra rồi lại ngậm vào mấy lần, ngơ ngắn không thốt nên lời.

Triển Chiêu trao bức thư vào tay Trịnh Tiểu Liễu, nghiêm sắc mặt, nói: "Trịnh bổ khoái, ngươi có biết Kim hiệu úy đi đâu không, vì sao đã quá giờ luyện công rồi mà vẫn không thấy?"

"Cái này...", Trịnh Tiểu Liễu liếc Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh vội nói: "Triển hộ

"Xin nghỉ phép? Xin nghỉ lúc nào? Vì

vê, Kim hiệu úy xin nghỉ phép rồi."

sao lại xin nghỉ? Vì sao Triển mỗ không biết?", Triển Chiêu cau chặt chân mày, thốt ra bốn câu hỏi liên tiếp.

"Cái này...", Công Tôn tiên sinh được xưng là đa mưu túc trí cũng có chút líu lưỡi, "Kim hiệu úy đi vội, không kịp báo cáo, chắc hẳn có chuyện gấp..."

"Đi?", Triển Chiêu tiến lên một bước, "Đi đâu? Chuyện gấp? Chuyện gấp gì?", lại là ba câu hỏi liên tiếp. "Việc này...", Công Tôn tiên sinh lùi ra sau một bước, muốn tìm cách nói an toàn để trả lời chàng.

lại tiến lên một bước, khí thế toàn thân đột nhiên tăng vọt.

"Triển, Triển đại nhân...", dưới áp

"Công Tôn tiên sinh?!", Triển Chiêu

lực của khí thế Triển Chiêu phát ra, Trịnh Tiểu Liễu cơ hồ như không đứng thẳng được, ngập ngừng đáp, "Kim hiệu úy đọc một bức thư xong liền..."

"Trịnh Tiểu Liễu!", Công Tôn tiên sinh vội quát lên một tiếng át nửa câu sau của Trịnh Tiểu Liễu, nhưng đã muộn mất "Thư? Thư gì?", Triển Chiêu quay

đầu, nhìn chằm chằm Trinh Tiểu Liễu.

"Chính, chính là...", đôi mắt báo của Trịnh Tiểu Liễu lấm lét liếc nhìn Công Tôn tiên sinh.

"Trịnh bổ khoái!", Triển Chiêu thình lình cao giọng.

Trịnh Tiểu Liễu nhắm mắt, hạ quyết tâm: "Chính là bức thư mà Triển đại nhân vừa mới đọc!" . . .

Trong thư phòng im lìm như chết.

Công Tôn tiên sinh đưa tay đỡ trán, thầm lắc đầu.

Trịnh Tiểu Liễu rụt cổ khom lưng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Đột nhiên, Triển Chiêu giật lấy bức thư trong tay Trịnh Tiểu Liễu, nghiến răng gần từng chữ: "Một ngày không gặp, nhớ nhung phát cuồng; áo quần dẫu rộng

lòng nào có hối, mình hạc xương mai héo hắt vì người; hỏi thế gian, tình là chi, mà chính là bị nội công đánh cho tả tơi.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy một giọng nói âm trầm phát ra từ miệng Triển

Chiêu.

vôi vã rời đi?"

khiến cho đôi lứa thề nguyễn sống chết."

Khớp ngón tay thon dài trắng bệch, thốt nhiên, bức thư trong tay xoẹt một tiếng rách tan tành, lả tả rơi xuống đất,

"Vâng, vâng...", Trịnh Tiểu Liễu gật đầu lia lịa.

"Kim Kiền đọc xong bức thư này mới

"Kim Kiền đi đâu?"

"Kim, Kim hiệu úy không nói... vả lại lấy cước lực của Kim hiệu úy, thuộc hạ cũng không nhìn rõ hắn đi hướng nào..."

...

"Chỉ là, trước khi đi Kim hiệu úy để lại một câu bảo thuộc hạ xin nghỉ giúp hắn..."

"Vậy kẻ đưa thư là người như thế nào?"

"Là, là một thanh niên vận trang phục

gia đinh..."

"Hình dáng kẻ đó thế nào?"

"Cái, cái đó, thuộc hạ, thuộc hạ không nhìn rõ..."

"Không nhìn rõ?!"

"Bẩm, bẩm Triển đại nhân, thuộc, thuộc hạ chỉ lo nhìn lạc khoản có chút kỳ lạ trên phong thư kia, cho nên mới không chú ý đến dáng dấp của người đưa thư..."

"Lạc khoản? Là lạc khoản gì?"

"Nói đến cái lạc khoản đó cũng có chút thú vị, gọi cái gì mà 'Tiên công tử, Thánh công tử', nào có ai lại lấy mấy cái tên kỳ quái loại này..."

"Tiên công tử... Thánh công tử...", đôi mắt Triển Chiêu sa sầm xuống, chầm chậm nghiến răng thốt lên hai cái tên này, Trịnh Tiểu Liễu nghe mà giật bắn mình, run rẩy từ đầu đến chân.

Đột nhiên, Triển Chiêu quay phắt người lại, thân hình như mũi tên, vèo một cái liền xông ra khỏi thư phòng, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói giận dữ lãng đãng trôi trong không trung:

"Được, được lắm... không đến luyện công... lại có thời gian nhàn hạ để hò hẹn trước hoa dưới nguyệt... Hay cho một Tiên công tử... Thánh công tử..."

Để lại Trịnh Tiểu Liễu và Công Tôn tiên sinh ở trong thư phòng mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

Hồi lâu, Công Tôn tiên sinh mới thở dài đánh thượt một tiếng, bước lên vỗ vỗ vai Trịnh Tiểu Liễu, buồn bã nói: "Trịnh bổ khoái, ngươi có từng nghe câu này chưa, họa từ miệng mà ra?"

Trịnh Tiểu Liễu cúi đầu ủ rũ, có chút không rõ: "Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân ngài ấy..."

Công Tôn tiên sinh lại thở dài, ánh mắt xa xăm: "Chỉ mong Kim hiệu úy về sớm một chút..."

Hai ngày sau, vùng lau sậy Hãm Không đảo.

"Tứ ca...", một bóng trắng mang theo cả ánh dương rạng rỡ xông vào nội viện của Phiên giang thử Tưởng Bình, gấp giọng hỏi: "Tứ ca, huynh có biết trên giang hồ kẻ nào có danh hiệu là 'Tiên công tử, Thánh công tử không?"

Tưởng Bình khoan khoái nằm trên ghế tựa dưới bóng cây, nhấc chiếc quạt lông ngỗng đang úp trên mặt lên, nhìn ngũ đệ nhà mình: "Tiên công tử? Thánh công tử? Danh hiệu kỳ quái như vậy ngũ đệ nghe từ đâu ra thế?"

Bạch Ngọc Đường nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng sáng loáng: "Ha, tứ ca, là Tiểu Miêu của Khai Phong phủ cho bồ câu truyền tim trăm dặm gấp gáp hỏi... Hê hê..."

chòm ria mép cá trê bóng nhẫy, chớp chớp mắt, "Còn có nhân vật mà Triển Chiêu không biết cơ đấy, chuyện này thật thú vị."

"Triển Chiêu?", Tưởng Bình vuốt hai

danh hiệu hai người kia chưa?", Bạch Ngọc Đường có chút sốt ruột hỏi.

"Tứ ca, rốt cuộc huynh đã nghe thấy

Tưởng Bình phe phấy quạt lông ngỗng, dáng vẻ cao thâm khó lường nhìn Bạch Ngọc Đường, hồi lâu, mới chầm chậm phun ra một câu: "Chưa từng nghe thấy!"

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc

Đường nhất thời trọn trùng.

"Có điều...", Tưởng Bình híp mắt, lại chậm rãi nhả ra một câu: "Nghe mấy danh hiệu này... dường như là..."

"Dường như là sao? Tứ ca huynh đừng có úp úp mở mở trêu chọc người khác nữa!", Bạch Ngọc Đường giậm chân kêu lên.

"Đạo tặc hái hoa!", Tưởng Bình nghiêm mặt đáp.

"Đạo tặc hái hoa?!", đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường banh mở, con còn chưa dứt, đã thấy Bạch Ngọc Đường xoay người phi thân chạy ra cửa, vừa đi vừa lấm bẩm: "Ngũ gia ta phải dùng bồ câu đưa thư cho Tiểu Miêu mới được, khiến cho con mèo kia trước giờ luôn tự phụ cũng phải mở to mắt ra mà nhìn, xem Hãm Không đảo chúng ta mạnh hơn Khai Phong phủ bọn hắn thế nào... Ha ha..." Bóng trắng lóe lên, nhanh như chớp

ngươi đảo mấy vòng, rồi như ngộ ra điều gì, cười nói: "Ta đã nói mà, nghĩ mà coi, Ngũ gia ta tung hoành giang hồ bao nhiêu năm, sao có chuyện Ngũ gia ta chưa từng nghe tới một danh hiệu nào, nhất định hai tên này là loại nhân vật tôm tép không đáng được xếp hạng trên giang hồ!", lời

đã không thấy tăm hơi đâu.

Tưởng Bình điểm nhiên phe phẩy quạt lông ngỗng như không, đôi mắt nheo nheo như cũ, hồi lâu sau mới khe khẽ phun ra một câu: "Cái gì mà đạo tặc hái hoa chứ, chẳng qua ta chỉ nói đùa thôi, vậy mà ngũ đệ lại tưởng thật..."

Một tiểu trấn cách Đông Kinh Biện Lương hơn năm mươi dặm, Kim Kiền đang vắt óc tìm cách săn đón nịnh bợ hai lão đầu tiên phong đạo cốt trước mặt: "Tiên công tử... Thánh công tử... danh hiệu tao nhã phong lưu như thế cũng chỉ có hai vị sư phụ mới có thể nghĩ ra nổi..."

thấy lạc khoản ghi trên bức thư liền đoán ra ngay đó là bút tích của vi sư", Y tiên vuốt bộ râu trắng như tuyết, cười ha hả nói.

"Ha ha, ta biết mà, đồ nhi vừa nhìn

Da mặt Kim Kiền giật giật, vẫn cổ duy trì nụ cười, tiếp tục. "Đó là đương nhiên, thân là đệ tử nhập môn của nhị vị sư phụ, chút bản lĩnh này con vẫn phải có..."

Y tiên gật gật đầu, thân thiết hỏi: "Vậy đồ nhi có biết ba câu thơ kia mang nghĩa ẩn dụ gì không?"

Da mặt Kim Kiền lại giật giật: "Câu thứ nhất: 'Một ngày không gặp, nhớ nhung phát cuồng', ắt là nói hai vị sư phụ vô cùng thương nhớ đồ nhi..."

Y tiên vuốt râu.

"Câu thứ hai 'Áo quần dẫu rộng lòng nào có hối, mình hạc xương mai héo hắt vì người' chính là nói hai vị sư phụ tình cờ gặp phải chuyện vô cùng trắc trở,

cờ gặp phải chuyện vô cùng trặc trở, khiến cho hai người ăn không biết vị, ngủ không yên giấc, dáng hình tiều tụy..."

Y tiên gật đầu.

"Về phần câu thứ ba này: 'Hỏi thế gian, tình là chi, mà khiến cho đôi lứa thề nguyền sống chết', ý tứ e là...", Kim Kiền nói đến đây liền ngừng lại, nhìn hai người đối diện một cái, da mặt co giật nói: "Ý tứ là... nếu đồ nhi không đến kịp thời, khiến cho hai vị sư phụ gặp bất trắc, nhất định hai vị sẽ kéo đồ nhi cùng xuống hoàng tuyền!"

"Hay lắm, hay lắm!", Y tiên vỗ tay cười lớn, "Đồ nhi thông tuệ, nghiền ngẫm phỏng đoán ý tứ của vi sư như vậy là vô cùng triệt để, vi sư may mắn lắm thay,

may mắn lắm thay!"

"Đại sư phụ quá khen", Kim Kiền vội cúi đầu chắp tay thi lễ, trưng ra dáng vẻ vô cùng khiêm tốn, nhưng thực ra nàng đang âm thầm lau mồ hôi, nghĩ bụng:

Chậc chậc, ba câu thơ xâu chuỗi lại với nhau chính là ngầm bảo: "Chúng ta gặp chuyện phiền phức rồi, đồ đệ mau mau tới giải vây, nếu không đến, hừ hừ, nhất định sẽ cho ngươi đau khổ không chịu nổi, cương lĩnh hành động của chúng ta chính là: Có chết cũng phải kéo theo cái đêm lưng!"

May mà mình biết thân biết phận, đã

danh hiệu gì mà "Tiên công tử, Thánh công tử" tục tằng như vậy, nên mình liền liên tưởng đến bút tích của hai lão già này, bằng không nếu làm lỡ chuyện của hai lão già này, còn không biết cái sảy lại nảy ra cái ung gì nữa!

"Được rồi!". Độc thánh bên cạnh nãy

sớm đoán ra sẽ chẳng có ai viết mấy loại như thư tình cho mình đâu, lai thêm cái

giờ vẫn không lên tiếng cuối cùng cũng không nhịn được mà nổi quau, mặt sa sầm, lạnh lùng nói: "Cần gì phải nhiều lời vô ích như vậy, đồ nhi, nhanh đem bạc ra trả nợ tửu lâu cho vi sư!"

Kim Kiền nghe xong liền ngắng phắt

lên, hai mắt trợn trừng, cần cổ cứng đờ: "Lẽ nào chuyện khó khăn mà hai vị sư phụ viết trên thư chính là..."

"Khụ khụ...", Y tiên ho khan mấy

tiếng, "Vi sư đi chuyến này vội vàng, lộ

phí mang theo có hạn, cho nên..."

Hai mắt Kim Kiền càng trợn to hơn, buột thốt nói: "Dựa vào thân thủ của hai

vị sư phụ..." thì việc ăn chùa một bữa há chẳng phải chuyện còn con sao?

Nhưng mà nửa câu sau Kim Kiền còn

chưa kịp nói ra, đã bị Độc thánh cắt ngang: "Hai chúng ta đều là những nhân vật đẳng cấp, sao có thể làm cái chuyện

Kim Kiền nhất thời á khẩu.

tiểu nhân kia được?!"

"Vị tiểu ca này", chưởng quấy ở bên đợi hồi lâu cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói xen vào, "Mấy ngày nay chi phí tiêu dùng của hai người này tổng cộng hết năm mươi ba lượng bốn tiền."

"Năm mươi ba lượng bốn tiền?", Kim Kiền xoay cái cần cổ cứng ngắc qua nhìn vị chưởng quầy kia, hồi lâu mới khó nhọc móc từ trong người ra một cái túi vải, mở từng tầng từng lớp, rút một tờ ngân phiếu được gấp phẳng phiu, đưa cho chưởng quầy, run giọng nói: "Trong

đây là năm mươi lăm lượng bạc..."

Chưởng quây sung sướng, vội cầm lấy tờ ngân phiếu, nhưng cầm hồi lâu cũng chẳng thể rút ra được khỏi tay Kim Kiền, chưởng quầy không khỏi khó hiểu, bèn ngắng lên nhìn, thì thấy trong đôi mắt dài nhỏ của Kim Kiền lấp lánh ánh nước, sụt sịt nói: "Chưởng quầy nhớ trả lại tiền thừa..."

"Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên...", chưởng quầy vội gật đầu, lúc này mới rút được tờ ngân phiếu trong tay Kim Kiền, rảo bước rời đi.

Kim Kiền nhìn theo bóng lưng cứ xa

nói: "Cần gì phải làm chuyện phiền phức đưa tới đưa lui vậy, nếu đã còn dư mấy lượng bạc, chi bằng bảo tiểu nhị dọn lên

vài món điểm tâm, để đồ nhi tẩy trần."

Y tiên vẻ mặt hân hoan, liếc Kim Kiền một cái, nhấc cốc trà lên nhấp hai ngum,

dần của chưởng quầy, lòng đau như cắt.

Kim Kiền quay phắt sang nhìn chằm chằm Y tiên, mặt biến sắc.

Chỉ thấy Độc thánh cũng mang vẻ mặt tán đồng, đáp: "Cũng được."

Kim Kiền nhất thời hai mắt trắng dã,

ngã cái bịch xuống đất, trước khi ngất xỉu, trong lòng chỉ có một câu tâm huyết muốn phát tiết ra:

Hai lão thần phá của kia, chỗ đó là bổng lộc hơn nửa năm trời của tôi đó. Aaaaaaa!

Hai ngày sau, trong thư phòng của Khai Phong phủ.

Bao đại nhân mặt mày như mây mù nặng trĩu, thở dài một tiếng đầy bi ai với Công Tôn tiên sinh.

"Đại nhân, hôm nay nhập cung diện Thánh đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao lại như vậy?", Công Tôn tiên sinh hỏi.

Bao đại nhân u ám nhìn Công Tôn tiên sinh một cái, chậm rãi nói: "Công Tôn tiên sinh, mấy hôm nay Triển hộ vệ có hành động gì khác thường không?"

"Việc này...", Công Tôn tiên sinh nhất thời nghẹn lời, do dự hồi lâu mới cất tiếng: "Mấy ngày nay Triển hộ vệ... dường như rất để tâm tới mấy vụ án 'tầm hoa vấn liễu', ngoài ra... cũng không có hành động gì khác thường..."

"Mấy vụ án 'tầm hoa vấn liễu'?", Bao

hồi lâu, nói: "Lẽ nào là vật chứng gì, cho nên mới khiến Triển hộ vệ lưu tâm đến vậy..."

"Vật chứng nào?", Công Tôn tiên sinh

đại nhân vuốt chòm râu dài, trầm ngâm

Bao đại nhân thở dài một tiếng đáp:

ngac nhiên hỏi.

"Chính là chuyện, hôm qua khi Triển hộ vệ luân phiên trực ban trong cung đã vô tình ngâm mấy câu thơ, khiến cho cung nữ trong cung náo loạn một trận, thậm chí còn làm kinh đông Thánh thương..."

"Mấy câu thơ như thế nào...", Công Tôn tiên sinh mặt biến sắc, đột nhiên có một dự cảm không lành.

không gặp, nhớ nhung phát cuồng; áo quần dẫu rộng lòng nào có hối, mình hạc xương mai héo hắt vì người; hỏi thế gian, tình là chi, mà khiến cho đôi lứa thề nguyền sống chết'", Bao đại nhân thở dài nói.

"Hình như là mấy câu này: 'Một ngày

Một giọt mồ hôi lăn xuống khỏi trán vị chủ quản sổ sách của Khai Phong phủ.

Bao đại nhân nhìn Công Tôn tiên sinh một cái, lại hỏi: "Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ năm nay bao tuổi rồi?" "Triển hộ vệ năm nay hai mươi bốn rồi... Đại nhân vì sao lại hỏi như vậy?"

Bao đại nhân đưa tay đỡ trán: "Hôm

Công Tôn tiên sinh ngấn ra đáp:

nay Thánh thượng triệu bản phủ tới, trong lời nói có ý quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của Triển hộ vệ, ngụ ý ám chỉ bản phủ nên mau chóng tìm cho Triển hộ vệ một mối hôn sự tốt, tránh để Triển hộ vệ trong lúc nhàn rỗi ngâm mấy câu thơ khiến cho các cung nữ lòng xuân nhộn nhạo, không chuyên tâm trực ban, dẫn tới trong cung náo loạn một phen..."

"Việc này...", Công Tôn tiên sinh không khỏi đưa tay vuốt mồ hôi lạnh trên trán, "E là phải ý tứ Triễn hộ vệ mới được..."

Bao đại nhân thần sắc u ám, nói: "Tuy

Thánh thượng chưa hạ chỉ, nhưng ý tứ trong lời nói lại vô cùng quyết đoán... Công Tôn tiên sinh vẫn nên mau mau liên hệ với mấy bà mối nổi danh, sắp xếp cho Triển hộ vệ mấy mối thích hợp đi..."

"Học trò biết rồi...", Công Tôn tiên sinh khom người ôm quyền, chầm chậm thoái lui khỏi thư phòng, lại nhìn cảnh trời quang mây đãng ngoài phòng, thở dài nói: "Chuyện này phải sắp xếp thế nào đây? Haizzz... Kim hiệu úy, lần này ngươi chọc phải tổ ong vò vẽ rồi..."

"Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!", hắt xì ba cái liên tiếp, khiến cho Kim Kiền nước mắt nước mũi trào ra khắp mặt, "Hắt xì! Chậc, chắc không phải đi đường gấp quá, mệt tới đổ bệnh rồi chứ? Sao mấy ngày nay mình cứ hắt xì suốt vậy?", Kim Kiền đưa tay quẹt quẹt mấy lần trên mặt, lúc này mới nhìn rõ con đường trước mặt, không khỏi sững sờ.

Kim Kiền quay đầu nhìn sang bên phải, mắt trợn trừng ngó sang bên trái, rồi lại kiễng chân dòm ra xa, ngồi thụp xuống quan sát địa hình, lại càng không hiểu gì.

Không sai mà! Nhìn thế nào thì đây

cũng là con đường trước mặt Khai Phong

Nhìn trái ngó phải, nhòm trên liếc dưới...

phủ nha mà!

Nhưng nhìn thế trận này... lẽ nào lão Bao vì để tăng thu nhập, tiết kiệm chi

Bao vì để tăng thu nhập, tiết kiệm chi tiêu, đã đem con đường phía trước Khai Phong phủ nha cho ban quản lý chợ nhận thầu?

Chỉ thấy phía trước Khai Phong phủ

tiếp người kia, người sau chen lấn người trước, thực sư là biển người đông nghìn nghịt, tắc nghẽn cả phố ngõ, con đường lớn như vậy mà chật như nêm cối, một giọt nước cũng chẳng lọt; tới khi chăm chú nhìn kỹ, lại càng khiến người ta kinh ngạc hơn, trong biển người kia, đám bà mối áo xanh áo đỏ xúng xính rang rỡ là chiếm phần đông hơn cả, người nào người nấy đều vung vẩy khăn tay đủ màu chóe chọe xông thẳng tới, chen chúc không được thì xô đẩy, nào nhéo tai, nào cào mặt, nào đạp mông, nào túm tóc nhau, có bao nhiêu thủ đoạn đều tung ra hết, trận chiến này, quả thực còn khoa

nha, nhìn toàn cảnh, những người là người xúm đen xúm đỏ, người no nối

trương hơn cả buổi ký tặng fans của các thần tượng âm nhạc nổi tiếng thời hiện đại.

Còn có bà mối vừa chen lên trước vừa oang oang:

"Tránh ra, tránh ra, tôi tới làm mai cho thiên kim tiểu thư nhà Vương viên ngoại phú hộ giàu nhất thành Biện Lương này!"

Bà mối bên cạnh cũng không chịu yếu thế: "Vương viên ngoại đã là gì chứ, tôi đây tới làm mai giúp thiên kim của Hộ bộ thị lang đương triều, Trương thị lang!"

"Tôi đến làm mai cho nhị tiểu thư của Lý tướng gia..."

"Tôi đến..."

Cứ thế cứ thế ồn ào qua lại.

Kim Kiền nghe mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, thầm nghĩ: Con đường phía trước Khai Phong phủ nha biến thành cơ sở môi giới hôn nhân từ lúc nào vậy?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng chen lên trước, hỏi một bà mối: "Xin hỏi

vị đại tỷ này, rốt cuộc những người kia đang chuẩn bị mai mối cho ai vậy?"

Bà mối no liếc Kim Kiền một cái vẻ

rất khinh bỉ: "Chuyện đại sự như vậy mà

câu cũng không biết sao?! Ba ngày trước Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ phát tin, rằng muốn giúp Triển đại nhân của Khai Phong phủ tìm một mối hôn nhân tốt, những bà mối trong vòng một trăm dăm vuông quanh đây đều được các quan lớn và phú hộ thành Biện Lương có thiên kim tiểu thư chưa xuất giá mời tới, tất cả đều xếp hàng lại đây để chuẩn bị tiến vào Khai Phong phủ nha mai mối cho Triển đai nhân!"

kinh hoàng biến sắc, "Triển đại nhân của Khai Phong phủ trong lời bà chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu?!"

Bà mối nguýt Kim Kiền một cái, dài

"Cái gì?!", Kim Kiền vừa nghe liền

giọng đáp: "Lẽ nào Đại Tống còn có một Triển đại nhân khác có thể khiến các tiểu thư của thành Biện Lương này điên đảo như thế?"

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền trợn tròn, khóe môi giật giật, thốt nhiên tung người nhảy lên không trung, đạp lên vai các bà mối mà lao đi, hệt như một cơn gió xông qua đám người, chen chúc tiến

vào Khai Phong phủ nha.

"Triển đại nhân, ngài xem này, đây là thiên kim nhà Vương viên ngoại, có thể nói là một cô nương xinh đẹp tuyệt trần, nhan sắc như chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn!"

Một bà mối mở bức tranh cuộn, đưa tới trước mặt Triển Chiêu, hệt như muốn dán vào mặt chàng vậy.

Đôi mày lưỡi mác của Triển Chiêu cau chặt, gương mặt tuấn tú sầm sì, bước

xem tứ thiên kim nhà Hứa đai nhân, đẹp người đẹp nết, thông tuệ mẫn tiệp, cầm kỳ thư họa, thêu thùa may vá, tất thảy đều tinh thông, một nàng dâu như thế này mới chính là lựa chọn hàng đầu khi chọn vợ đó!" Sắc mặt Triển Chiêu lai sa sầm, thân hình xoay một cái, lai đảo cái nữa, nhưng chỉ trong thoáng chốc ấy thôi, đã lại có

chân đảo một cái khiến cho bà mối kia vồ hut vào không khí, nhưng chân còn chưa đứng vững thì trước mặt lai có một bà mối khác bổ nhào tới, tay lăm lăm bức tranh cuộn, cười phe phé nói: "Triển đai nhân, tục ngữ nói lấy vợ phải lấy vợ hiền, xinh đẹp thì có lợi gì chứ, đây, ngài

năm, sáu bà mối xông tới, vây chặt lấy Triển Chiêu.

"Triển đại nhân, ngài hãy xem này, tam tiểu thư của nhà Tề đại nhân, tuyệt đối..."

kim của nhà Vương viên ngoại trước..."

Quang quác quang quác, âm thanh

"Triển đại nhân, ngài hãy nhìn thiên

huyên náo cơ hồ như muốn lật tung nóc nhà.

Trong phòng có bốn vị hiệu úy đại nhân đang đứng thẳng như cái cột mà

quan sát, vừa nhìn vừa không khỏi tặc lưỡi.

"Cái gì mà nhan sắc như chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn chứ, tôi thấy còn chẳng bằng một nửa Triển đại nhân", Triệu Hổ ngắm bức tranh cuộn, nhỏ giọng thì thào.

nhân nghe được là không hay đâu", Vương Triều cần thận liếc Triển đại nhân đang bị vây ở giữa một cái, thầm thì: "Sắc mặt Triển đại nhân khó coi lắm đấy!"

"Suyt, nhỏ tiếng thôi, để Triển đại

Trương Long bĩu môi: "Cái gì mà cầm

thuật, theo như tôi thấy, lấy vợ là phải tìm một người thân thể khỏe mạnh, sau đó sinh thêm mấy đứa nhóc bụ bẫm, nối dõi tông đường mới là tốt nhất!"

kỳ thư họa, thêu thùa may vá, những thứ đó còn chẳng hữu dụng như võ công, y

Mã Hán thở dài một tiếng: "Cũng không biết đại nhân và Công Tôn tiên sinh bị làm sao nữa, đột nhiên lại muốn sắp xếp hôn nhân cho Triển đại nhân, làm trong phủ náo loạn gà bay chó sủa không ngừng..."

"Hê, đâu chỉ có trong phủ náo loạn gà bay chó sủa không ngừng, tôi thấy cả cái thành Biện Lương này cũng đều bị lật "Công Tôn tiên sinh đâu?", Vương

tung lên rồi!", Trương Long vui vẻ nói.

Triều hỏi.

"Đã sớm chạy đến thư phòng của đại nhân lánh nan rồi", Mã Hán thở dài.

Bốn người nhìn nhau, cùng thở dài.

"Vây vì sao lại để chúng to đứng như

"Vậy vì sao lại để chúng ta đứng như trời trồng ở đây?", Triệu Hổ cất tiếng.

"Sợ Triển đại nhân không trụ được, đem những bà mối này ra chém chăng?", Tiểu Liễu phỏng đoán. Bốn người lại cùng nhìn Triển Chiêu một cái.

"Không hay rồi, mặt Triển đại nhân sắp đen như mặt đại nhân rồi", Triệu Hồ hô lên.

"Tay cũng nắm chặt vào rồi", Vương Triều thông báo.

"Đâu phải nắm chặt tay, là muốn rút kiếm ra đấy!", Mã Hán sợ hãi kêu lên.

"Sát khí kinh khủng quá! Hỏng rồi, hỏng rồi, sắp hỏng chuyện rồi! Mau, mau đi mời Công Tôn tiên sinh đến!", Trương Long hét lên.

Lời còn chưa dứt, bỗng nghe thấy

tiếng cánh cửa kêu rầm một cái bị người ta đá văng ra, một bóng người kèm theo tiếng quát xông tới:

"Tất cả biến sang hết một bên cho ta!!"

Chúng nhân trong phòng nhất thời cả kinh, định thần nhìn kỹ thì thấy người tới hai tay chống nạnh, mi mày dựng ngược, đôi mắt nhỏ dài tràn ngập vẻ hung hãn, hùng hùng hổ hổ đứng giữa cửa - đó chính là Kim Kiền, người xin nghỉ phép

"Vina hiện (n.91" mọi namhi chọa hệ

đột xuất đã biến mất mấy ngày nay.

"Kim hiệu úy?!", mọi người cùng hô lên.

Kim Kiền trừng đôi mắt nhỏ dài đảo

một vòng trên người các bà mối, khiến cho tất cả rùng mình một cái, bất giác lùi lại mấy bước, tản ra đứng cách Triển Chiêu ngoài ba thước.

Bọn Vương Triều cảm thấy sát khí trên người Triển Chiêu đột nhiên tiêu tán đi không ít.

Kim Kiền hừ lạnh một tiếng, đi vài

chắn Triển Chiêu ở phía sau lưng mình, lại chống nạnh, lạnh lùng nói: "Có ta ở đây, ta muốn xem xem kẻ nào chán sống dám làm mai cho Triển đại nhân?!"

bước đến trước mặt Triển Chiêu, che

Lời này vừa nói ra, chúng nhân trong phòng đều cảm thấy ý xuân phơi phới ấm áp vô ngần đang phiêu đãng vòn quanh, ngước mắt lên một cái, tất cả không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy Triễn Chiêu đứng sau lưng Kim Kiền, mặc dù vẫn là gương mặt tuấn tú mang nét nghiêm nghị đó, nhưng sâu trong đôi mắt đen sáng rực ấy lại như nổi lên những con sóng lăn tăn lấp lánh, tựa như đầm xuân xanh biếc, dập dềnh dào dạt, khiến những ai nhìn thấy đều tim đập loạn nhịp, hít thở không thông.

Kim Kiền quay lưng về phía Triển Chiêu, đương nhiên là không hề hay biết.

khí thế vẫn hùng hổ như cũ: "Nói đến chuyên làm mai cho Triển đại nhân, lúc nào thì đến lượt mấy người?! Lại còn muốn kiếm phong bao lì xì mai mối của Khai Phong phủ, chuyện nào còn có thể nhẫn nhịn chứ chuyện này nhất định không được!", nói đến đây, Kim Kiền xoay người, hướng Triển Chiêu ôm quyền, "Triển đại nhân, nước phù sa không chảy ruộng ngoài. Triển đại nhân nếu ngài nhìn trúng thiên kim nhà ai, chỉ

về phần phong bao lì xì công mai mối...", Kim Kiền chớp chớp mắt, "Triển đại nhân ngài yên tâm, thuộc hạ tuyệt đối sẽ lấy thấp hơn những bà mối này..."

cần nói với thuộc hạ một tiếng, thuộc hạ nguyện xông vào nơi nước sôi lửa bỏng, thân thể chịu ngàn thương tích, cũng nhất định phải giúp ngài xe mối duyên lành,

xuống, càng nói lại càng lo lắng không thôi, nàng phát hiện mỗi lần mình nói nhiều hơn một chữ, khí lạnh toàn thân Triển Chiêu phát ra lại tăng thêm một phần.

Càng nói giọng Kim Kiền càng nhỏ

ngoại trừ tứ đại hiệu úy miễn cưỡng đứng dán vào tường ra, thì những bà mối còn lại đều bỏ chạy sạch không còn một mống.

"Triển, Triển đại nhân?", Kim Kiền

Mà những người khác trong phòng,

miễn cưỡng cong người mà đứng được.

"Triển mỗ nói muốn thành thân lúc

cố gắng lôi hết sức lực toàn thân mới

nào?", Triển Chiêu nheo mắt.

"Việc, việc này... lẽ nào không phải?" "Cứ cho là Triển mỗ muốn thành thân, cũng không nhọc Kim hiệu úy phải lao tâm."

"Vâng, vâng... thuộc hạ lo thừa rồi..."

"Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ!"

"Có, có thuộc hạ!"

"Sắp xếp những bà mối này trở về, sau đó Triển mỗ sẽ tự báo với đại nhân và Công Tôn tiên sinh!" "Thuộc hạ tuân lệnh!", tứ đại hiệu úy lập tức tông cửa mà chạy hệt như được đặc xá, để lại một mình Kim Kiền đang đứng run lẩy bẩy trong phòng.

Yên lặng hồi lâu, đột nhiên Triển Chiêu cất tiếng:

"Tiên công tử, Thánh công tử là ai?"

"Hả?", Kim Kiền kinh ngạc.

"Vì sao lại gửi thư tình cho ngươi?", Triển Chiêu nghiêm mặt hỏi.

"Hở?", Kim Kiền ngắng lên.

"Họ có phải là đạo tặc hái hoa không?", Triển Chiêu chau mày.

"Ó?", Kim Kiền trọn mắt, há hốc mồm.

"Kim hiệu úy...", Triển Chiêu nói được nửa câu thì chau mày ngừng lại, con ngươi lóe lên, lại tiếp: "Tuy ngươi là thân nam tử, nhưng Triển mỗ đã lật giở các vụ án mấy năm gần đây, đạo tặc hái hoa bây giờ... Kim hiệu úy... ngươi... vẫn khỏe chứ?"

"A? A?! A?!!", da mặt Kim Kiền bắt

đến nỗi không gì sánh được, nàng mới phản ứng lại, vội vàng giải thích:

"Triển, Triển đại nhân, ngài hiểu lầm rồi, Tiên công tử, Thánh công tử kia chính là, chính là ho hàng xa của thuộc

hạ, mấy câu thơ tình đó là, là ám hiệu ngầm khi bọn họ gặp phải khó khăn, để báo cho thuộc hạ biết bọn họ vướng vào rắc rối, sự việc khẩn cấp, khi ấy thuộc hạ không thể báo cáo rõ với Triển đại nhân,

đầu run rấy hệt như mí mắt, cho tới khi sắc mặt Triển Chiêu đen sì đen sit, đen

quả là thuộc hạ thất trách."

Triển Chiêu nhíu mày: "Quả thực như vậy?"

Kim Kiền vội gật đầu: "Thực sự là như vậy."

Sắc mặt Triển Chiêu lúc này mới hòa hoãn vài phần, gật đầu, nói: "Không có chuyện gì thì tốt rồi."

Kim Kiền cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Đều tại hai lão già kia, mắc chứng gì lại lấy tên kỳ cục đó, khiến người ta hiểu nhầm.

"Không biết hai vị thân thích của Kim hiệu úy gặp phải chuyện rắc rối gì?", Triển Chiêu thình lình hỏi. "A... chính là mấy dạng như thiếu nợ không trả nổi...", Kim Kiền da mặt giật giật đáp.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, trầm ngâm gật gật đầu.

Mây ngày sau, trong thư phòng Khai Phong phủ.

"Vạn tuế lại hạ Thánh chỉ không cho Triển hộ vệ gặp gỡ mối mai nữa?", Công Tôn tiên sinh có chút kinh ngạc. Bao đại nhân đỡ trán, uể oải gật đầu.

"Vì sao?"

Bao đại nhân thở dài đáp: "Mấy ngày trước chỉ vì chuyện hôn nhân của Triển hộ vệ mà khiến cho trị an trong kinh thành lộn xộn, có mấy vị vương công đại thần vì tranh giành Triển hộ vệ làm con rẻ đã lời qua tiếng lại bất hòa ngay tại triều, còn xông vào ẩu đả lẫn nhau, khiến cho triều đình một phen hỗn loan..."

Công Tôn tiên sinh sững sờ.

"Long nhan giận dữ, lập tức hạ thánh

chỉ: Chuyện chung thân đại sự của Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu... thôi thì cứ tạm gác lại đã."

Công Tôn tiên sinh thở phào một tiếng, nói: "Cũng tốt, cũng tốt. Kim hiệu úy bình an trở về, Triển hộ vệ cũng không cần ngâm thơ nữa..."

"Tiên sinh đang nói cái gì vây?"

"Ha ha..."

Mấy ngày sau, trong phu tử viện Khai

Phong phủ.

"Công Tôn tiên sinh ngài nói cái gì", Kim Kiền trọn mắt kinh hãi nói.

Công Tôn tiên sinh thong thả đáp: "Tại hạ nói, bổng lộc của Kim hiệu úy, Triển hộ vệ đã lĩnh rồi."

"Triển đại nhân?!", Kim Kiền chỉ thấy lòng trắng mắt sắp lộn cả ra rồi, "Vì, vì sao?"

"Triển hộ vệ nói...", Công Tôn tiên sinh ưỡn thẳng lưng, mô phỏng khẩu khí cùng nét mặt khiêm túc của Triển Chiêu: "Nếu sau này họ hàng xa của Kim hiệu úy lại đến mượn tiền, cứ để bọn họ tới tìm Triển mỗ."

"Ó, hả?", một nửa bên mặt của Kim

Kiền cứng ngắc.

Công Tôn tiên sinh tủm tỉm cười, vỗ vỗ vai Kim Kiền: "Nhất đinh là Triển hô

vỗ vai Kim Kiền: "Nhất định là Triển hộ vệ sợ Kim hiệu úy tuổi còn nhỏ bị người ta lừa mất bổng lộc, cho nên mới thay Kim hiệu úy quản lý bổng lộc. Có Triển hộ vệ giúp đỡ, sau này Kim hiệu úy có thể thảnh thơi nhàn tản rồi."

Kim Kiền trợn trừng mắt nhìn chằm chằm Công Tôn tiên sinh, hô hấp đình

trệ, hồi lâu sau, mới thở ra một hơi, cứng ngắc nói: "Công Tôn tiên sinh nói rất đúng, rất đúng..."

"Kim hiệu úy hiểu được là tốt."

Kim Kiền gật gật đầu, tinh thần hoảng hoạn lảo đảo đi ra cửa.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh ở phía sau nói: "Kim hiệu úy, sau này có xin nghỉ phép vẫn nên báo cho Triển hộ vệ một tiếng thì hơn."

Kim Kiền dường như không nghe thấy, lờ đờ đi ra cửa. Công Tôn tiên sinh mim cười, lắc lắc đầu, lẩm bẩm: "Bây giờ ngay cả bổng lộc cũng không được lĩnh, sợ là muốn xin nghỉ phép ra ngoài cũng khó à..."

Lại lại mấy ngày sau, Hãm Không đảo.

Bạch Ngọc Đường cầm một bức thư

xông vào phòng của Phiên giang thử Tưởng Bình, kích động hét lên rầm rầm: "Tứ ca, tứ ca, Tiểu Miêu của Khai Phong phủ gửi thư hồi âm rồi."

"Ò", Tưởng Bình đặt chén trà xuống, phe phẩy quạt lông ngỗng, "Lẽ nào là vì chuyện hỏi danh tính Tiên công tử, Thánh công tử lần trước?"

Đường mở bức thư ra đọc một hồi, đôi mày lưỡi mác nhíu chặt, "Con mèo này uống nhầm thuốc hay sao mà lại hồi âm một bài thơ nho nhã như thế này? Chẳng hiểu sao cả."

"Chắc chắn là như thế", Bach Ngọc

Tưởng Bình chớp chớp mắt, xáp tới: "Để ta xem nào."

Bạch Ngọc Đường đưa bức thư qua.

Tưởng Bình chăm chú nhìn, hai mắt bất giác trợn tròn, thình lình gấp bức thư lại, nói: "Ngũ đệ, lần trước đệ gửi thư viết gì?"

"Đương nhiên là viết theo lời tứ ca rồi, nói rõ hai cái tên gì mà Thánh công tử với Tiên công tử kia chính là đạo tặc hái hoa", Bạch Ngọc Đường đáp, ngưng một chút, lại hỏi: "Tứ ca, hai câu thơ này có ý nghĩa gì?"

"Cái này...", Tưởng Bình có chút suy tư vân vê hai chòm râu cá trê, chầm chậm trả lời: "Vi huynh còn phải suy nghĩ cặn kẽ hơn." đệ một tiếng."

Nói đoạn, thân hình Bạch Ngọc Đường nháng lên, lại không thấy bóng dáng đâu.

Tưởng Bình tủm tỉm cười cầm bức thư lên, thong thả ngâm:

"Tỳ bà đã cất tiếng rồi, họa kia cũng

thành hình. Chậc chậc Triển Chiêu quả là

Bạch Ngọc Đường liếc mắt khinh thường: "Đệ đã bảo mà, Tiểu Miêu làm ở cửa quan đến ngu người rồi, vẽ vời văn thơ viết mấy câu khiến người ta khó chịu! Được, tứ ca, đệ chờ huynh nghiên cứu thấu đáo, hiểu rõ rồi thì báo cho tiểu

khoán thủ^[1] rất hay... Tỳ họa... Thí thoại^[2]... Cũng may, tính tình ngũ đệ hấp tấp, không đọc kỹ, bức thư này vẫn nên tiêu hủy sớm thì tốt hơn, đợi đến khi ngũ đệ thẩm ra được ý tứ thì sự tình sẽ không ổn rồi..."

tài hoa văn thơ lai láng, một bài thơ

[1] Thơ khoán thủ: Là một thể loại thơ, khi ghép các chữ đầu của mỗi câu thơ ta sẽ được một câu mới hoàn chỉnh.

[2] Đây là cách chơi chữ theo lối đồng âm, "tỳ họa" phát âm tiếng Trung "pi hua" đồng âm với "thí thoại" (pi hua) có nghĩa là nói nhảm, nói càn nói xiên.

Dứt lời, bức thư trong tay Tưởng Bình

lập tức rách vụn nát bấy, sau đó Tưởng Bình lại tiếp tục thong thả ung dung thưởng trà.

Lai lại lại mấy ngày sau, trong tam

ban viên Khai Phong phủ nha.

"Kim, Kim Kiền, ta thật sự không có tiền, ngươi đừng có ép ta nữa...", Triệu

Hổ vẻ mặt như nhà có đám nói.

"Triệu Hổ, chúng ta có phải huynh đệ

thân thiết không? Huynh cũng không thể bàng quan đứng nhìn huynh đệ mình hít

gió Tây Bắc mà sống đúng không?", mắt Kim Kiền lộ rõ vẻ hung ác, từng bước từng bước bức bách Triệu Hổ.

Gương mặt khóc tang của Triệu Hổ lại càng thêm khủng khiếp: "Bổng lộc của ta đều gửi ở chỗ mẹ ta rồi, thật sự không có tiền, ta thật sự không có tiền cho cái, cái 'cổ phốt' của Kim Kiền ngươi đâu..."

"Là 'cổ phần, cổ phần'!", Kim Kiền mặt đầy ý cười, tiếp tục áp sát Triệu Hổ, "Chỉ cần Triệu Hổ huynh mỗi tháng góp năm lượng bạc 'cổ phần' để đệ có tiền vốn làm ăn nhỏ, tới cuối năm chia lợi nhuận nhất định không thiếu phần của Triệu huynh đâu!"

"Ta, ta thật sự không có tiền...", Triệu Hổ dán người lên tường, cơ hồ sắp khóc đến nơi rồi, "Trương đại ca, Mã đại ca, mau tới nói giúp tôi với!"

Trương Long đen mặt nói: "Triệu Hổ, huynh đừng có hy vọng hão huyền nữa đi! Đã bị Kim hiệu úy nhìn trúng mà muốn chạy là... không có cửa đâu!"

Mã Hán bên cạnh nói với vẻ bất đắc dĩ: "Triệu lão đệ, đệ đồng ý đi, tiền giấu riêng ta gạt chị dâu đệ đều cho hết vào 'cổ phốt' rồi... Mà cũng tại Triển đại nhân, quản bổng lộc của ai không quản, lại cứ thích quản của Kim hiệu úy...

Haizz... Nếu mà để Thúy Lan biết được... Haizzz..."

Còn ở trong Phu Tử viện phía sau phủ nha:

"Xú miêu, hai câu thơ kia của ngươi

là có ý gì?!"

"Bach huynh nói tới câu thơ gì vây?"

"Cái con mèo thối nhà ngươi còn giả ngây giả ngô! Đó rành rành là bài thơ khoán thủ do ngươi làm!"

"Rõ ràng là ngươi cho bồ câu đưa thư gửi đến Hãm Không đảo!"

"Triển mỗ không nhớ."

""

"Vây bài thơ đó đâu rồi?"

"Không bằng không chứng, Bạch huynh chó có vu hãm Triển mỗ."

"Ngươi!!"

"Bạch huynh, quân tử động khẩu không đông thủ!"

... ,,

Rầm rầm rắc rắc... mấy gốc đại thụ phát ra tiếng kêu rồi đổ gục xuống.

Trong thư phòng Phu Tử viện:

"Công Tôn tiên sinh, bản phủ cảm thấy gần đây trong phủ có chút náo nhiệt đó..."

"Đại nhân, học trò cũng cảm thấy như hế." "Haizz... có hơi náo nhiệt quá rồi..."

"Đại nhân nói rất đúng."

to be continued ...

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: http://www.dtv-ebook.com